Barbara Cartland.

Porţile paradisului.

Capitolul 1.

Narina deschise scrisoarea cu timbru neobişnuit adusă de poştaş şi scoase un strigăt de bucurie. O citi de două ori, ca să se asigure că înţelege bine ce scria acolo. Reverendul John Kenwin, episcop la St. Albans era ocupat în seara aceea, trebuia să conceapă textul slujbei de duminică. Reverendul, un bărbat încă atrăgător, avea o voce puternică şi o ciudată putere de seducţie asupra membrilor congregaţiei sale. Al treilea fiu al unui distins om de stat, John Kenwin fusese educat să meargă regulat la biserică, aşa cum se obişnuia în orice familie care ţinea la valorile tradiţionale. Avea o inteligenţă de invidiat şi un farmec irezistibil, astfel că devenise episcop la numai cincizeci de ani, şi era de la sine înţeles că urma să fie numit arhiepiscop al Catedralei Canterbury. Tatăl lui, lordul Kenwin, îşi crescuse cei trei fii într-un mod cât se poate de conservator. Cel mai mare dintre ei se înrolase în armată, cum foarte mulţi membri ai familiei o făcuseră înaintea sa, iar de curând fusese avansat în rândul gărzilor de la Palatul Windsor. Acolo, nu numai că avea grijă ca regina Victoria să fie în siguranţă, dar deseori i se cerea sfatul ca unui veritabil consilier regal. Se căsătorise cu una din doamnele de companie ale reginei Victoria, iar acum se apropia de vârsta pensionării, bucurându-se de un respect profund din partea tuturor membrilor curţii regale.

Al doilea fiu al lordului Kenwin se înrolase în marină, unde se bucurase de şansa de a călători în lumea întreagă, iar nu de mult fusese promovat la gradul de amiral. Cu o familie care avea un palmares atât de impresionant, nu era de mirare că Narina moştenise o inteligenţă ieşită din comun. în şcoală, luase câte un premiu pentru aproape orice disciplină de care se ocupase cu interes. Pe lângă inteligenţa remarcabilă, fata se bucura şi de un fizic de invidiat. Nu era numai frumoasă, dar trăsăturile ei se apropiau de perfecţiunea clasică. Expresia ochilor săi era încântătoare, ca şi maniera fermecătoare de a se comporta pe care o moştenise de la tatăl său.

Când ajunse în prag, se opri şi deschise încet uşa. Se strecură uşor, ca să vadă dacă tatăl ei era singur, şi intră. Cu mişcări silenţioase, îşi puse mâinile pe umerii bărbatului şi se aplecă să-l sărute pe obraz.

- Oh, tu erai, Narina! exclamă el.

- Dar cine credeai că este?

Bărbatul îi zâmbi cu dragoste.

- Ştii că sunt ocupat să îmi scriu predica pentru slujbă...

- Da, tată, dar sunt nevoită să te întrerup ca să-ţi spun că am primit o scrisoare extraordinară.

Tatăl fetei se lăsă pe spătarul fotoliului, dându-şi seama că trebuia să fie ceva cu adevărat important, altfel fiica sa nu l-ar fi deranjat tocmai acum, când era ocupat cu predica pentru slujba de duminică.

- A venit cu un curier special tocmai de la Londra; de la cine crezi că este?

- Nu am de gând să ghicesc, Narina, răspunse el, pentru că după cum vezi sunt foarte ocupat.

-Atunci, îţi spun eu, este de la Louise, prinţesa Louise, care se află acum în Alexanderburg.

- îmi amintesc foarte bine de ea, o fată drăgălaşă; parcă eraţi foarte bune prietene, la şcoală. Ce veşti spui că ai de la ea, Narina?

Ştia că dacă începea să provoace aduceri aminte, Narina n-avea să-l mai lase să îşi termine predica de duminică.

- Nu mai ştiam nimic de Louise, iar acum mi-a scris că este ceva urgent şi dacă ţin la ea, să plec imediat la Alexanderburg.

Pe chipul bărbatului apăru o expresie de sinceră uimire.

- Atunci, trebuie să mergi neapărat, Narina!

- Desigur, nu mi-a spus pentru ce motiv, dar faptul că mi-a scris că are nevoie de mine mă determină să plec imediat.

- Cum ai de gând să ajungi la Alexanderburg?

Mi-a spus că îmi va pune la dispoziţie o navă de luptă.

O navă de luptă? Adevărat? Bănuiesc că este mai rapidă, intr-adevăr... Dar draga mea, tu vrei să mergi acolo?

- Desigur, tată! Să spun drept, m-a surprins că Louise nu mi-a mai scris de atâta timp. Eram atât de apropiate la şcoală!

- Trebuie să mergi neapărat, draga mea, va fi o experienţă deosebită pentru tine, te vei afla într-o parte a lumii în care şi eu mi-am dorit totdeauna să ajung.

- Da, şi va fi extrem de frumos...

- Dar presupun că Louise s-a ocupat şi de o însoţitoare şi poate şi de un soldat care să aibă grijă de tine?

- Da, da, scrie aici: "Am aranjat ca un cuplu deosebit de la ambasadă să te însoţească şi tot ei îţi vor oferi o menajeră care să aibă grijă de tine pe durata călătoriei pe mare"...

- Mi se pare, draga mea, că prietena ta, prinţesa, s-a ocupat de tot ce era nevoie, aşa că nu o lăsa să te aştepte prea mult.

- Am ştiut că mă vei înţelege, tată! Aş vrea să poţi merge şi tu cu mine...

- Ştii că nu mă bucură nimic mai mult decât să fiu cu tine, dar am multe de lucruri de rezolvat şi mi-e imposibil să le las baltă.

- Ştiu că îţi cer prea mult tată, dar aş fi dorit mult să-mi povesteşti în felul tău unic despre locurile pe unde voi trece, când voi traversa Mediterana şi Marea Egee...

Timp de două zile, Narina fusese plină de entuziasm şi de nerăbdare. Nu doar gândul viitoarei călătorii o încânta, dar abia aştepta să-şi revadă prietena din copilărie. Ii era dor de

Louise, o copleşise lipsa ei chiar din clipa în care aceasta se măritase. Fusese o căsătorie aranjată. Louise era fiica prinţesei Beatrice, o verişoară îndepărtată a reginei Victoria. Regina era deseori poreclită "codoaşa Europei" pentru că multe dintre rubedeniile sale sfârşiseră în căsătorii de convenienţă cu principi din Balcani. Nu era un secret faptul că ruşii voiau să-şi lărgească imperiul deja extins, şi că luau sub stăpânire mici principate ataşate Austriei. Moldovei sau României. Pe lângă

acestea, ruşilor le mai făceau cu ochiul şi principate din Serbia şi Bosnia. Erau vicleni, pentru că întâi de toate se interesau care principi erau prea bolnavi, prea bătrâni sau prea slabi ca să-şi îndeplinească îndatoririle şi atunci interveneau, pretinzând că rolul lor era să stabilească pacea şi ordinea în zonă.

De aceea regina Victoria era implorată de mulţi diplomaţi, care-i cereau să le trimită femei de viţă regală care odată căsătorite cu principi din ţara lor să fie protejaţi de marea coroană a Angliei. Numai Maiestatea Sa îi putea ajuta să scape de jugul viclenilor ţari ruşi.

Pe lângă asta, englezii erau conştienţi că ruşii se întindeau mult în Asia, scurtând traseele comerciale până în India.

Narina auzise toate acestea de la tatăl ei, dar nu simţise nimic îngrijorător în scrisoarea Louisei.

"Nu m-am aşteptat", îi scrisese ea Narinei, "să fiu atât de fericită alături de Rudolph, să mă bucur de fiecare moment al vieţii".

Narina era fericită pentru ea.

Prinţului Rudolph îi fusese imposibil să-şi părăsească ţara pentru Louise, aşa că se căsătoriseră în Alexanderburg şi Narina nu putuse să fie domnişoară de onoare. în şcoală, îşi promiseseră să-şi fie una alteia fie domnişoară de onoare, fie naşă. îşi mai imaginaseră că nunţile lor aveau să fie celebrate într-una din marile catedrale ale Angliei. Numai că regina Victoria o trimisese pe Louise în ţara lui Rudolph, tocmai la Alexanderburg, ca să se mărite. Ea nu putuse refuza onoarea atât de mare pe care i-o acorda regina, chiar şi mama Louisei spunând că fusese norocoasă.

Narina suferise, însă, când a trebuit să-şi ia rămas-bun de la Louise.

La un an de la nuntă, scrisorile de la Louise deveniseră tot mai dese; primea câte una în fiecare lună, scria tot mai puţin despre mariajul ei, dar părea să fie totuşi fericită. Narina a calculat în minte faptul că prietena ei era căsătorită de peste doi ani. Trebuia să admită că prietena ei era norocoasă, extrem de norocoasă. Se căsătorise cu bărbatul visurilor sale, chiar dacă fusese o căsătorie de convenienţă, în timp ce Narina nu întâlnise încă pe cel cu care avea să-şi petreacă restul zilelor. La urma urmei, se simţea foarte fericită alături de tatăl ei şi era destul de ocupată cu problemele lui de când fusese numit episcop.

Deşi Narina îi scrisese Louisei în fiecare săptămână după ce aceasta se căsătorise, fusese dezamăgită că prietena ei îi răspundea mai rar. Dar acum, ideea de a călători până la ea o încânta peste măsură.

Se gândi că ar fi o nesăbuinţă să nu ia cu ea cărţile pe care ea şi cu tatăl ei le considerau de mare interes pentru soţul Louisei, prinţul Rudolph.

în sfârşit, marţi dimineaţa, Narina şi cu tatăl ei porniră spre Londra, unde urma să se îmbarce pentru lunga ei călătorie. îşi dădu seama pe drum că uitase acasă jumătate din lucrurile care-i erau de trebuinţă.

- Lasă, nu-ţi bate capul, spuse episcopul, din câte îmi amintesc, voi două obişnuiaţi să vă schimbaţi hainele între voi, şi nu cred că v-aţi schimbat prea mult în doi ani...

Narina izbucni în râs.

- Aşa este, tată! îmi amintesc cât eram de furioasă când mi-a stricat o rochie pentru că vărsase pe ea ceşcuţa de cafea, şi cât de supărată a fost ea pe mine că îi distrusesem pălăria atunci când o rafală de vânt mi-o zburase de pe cap.

- îmi amintesc... Ce drăguţe eraţi amândouă şi cât de mult îmi plăcea când Louise venea să stea la noi. Păcat că mama ei, prinţesa Beatrice, nu mai este printre noi.

Prinţesa murise la numai un an după căsătoria fiicei sale, iar Narina nu întârziase să-i transmită condoleanţele sale Louisei. Dar astăzi nu voia să-şi amintească lucruri atât de triste. în ultima ei scrisoare, Louise îi scrisese Narinei cât de mult se distra cu soţul ei când mergeau la plajă la Marea Neagră, unde îşi construiseră o mică reşedinţă de vară, departe de capitala

principatului Alexanderburg.

Cu toate acestea, când se duse la culcare în cabina ei de pe nava engleză, se chinuia să ghicească de ce avea nevoie de ea Louise, atât de grabnic. Tatăl Narinei rămase uimit văzând cât de puţini oameni aveau s-o însoţească pe fiica lui până la Alexanderburg: numai baronul Von Grabben şi soţia sa. Baronesa era mult mai tânără decât soţul ei şi era deosebit de atrăgătoare, asemenea multor femei austriece.

îi plăcea să călătorească alături de soţul său în timpul misiunilor diplomatice ale acestuia, îi plăcea şi să danseze, cu toate că el era mult prea în vârstă ca să mai fie tentat de astfel de distracţii. Baronul stăpânea, datorită poziţiei sale, multe limbi străine şi se lăuda că putea discuta cu diplomaţi din multe ţări în limba lor. în afară de cei doi baroni, Narina mai era însoţită de menajeră, care împreună cu baronesa se ocupau de tânăra prietenă a Louisei. Ea îi dăruise câteva cărţi despre Rusia şi Balcani, pe care le luase din vasta bibliotecă a soţului său.

- Ce idee extraordinară! exclamă Narina. Este totdeauna bine să ştii câte ceva despre ţara în care urmează să călătoreşti. Se poate să pierzi lucruri pline de semnificaţii în călătoria ta, dacă nu citeşti.

- Să fii cu băgare de seamă, îi spuse episcopul când rămaseră singuri înainte de plecarea navei, ruşii sunt foarte dificili în Balcani, iar Maiestatea Sa mi-a scris săptămâna trecută că pun stăpânire pe multe principate în ultima timp şi chiar era

îngrijorată.

- îmi dau seama tată. Şi am să fiu cu băgare de seamă, după cum ţi-am promis. Dar mă tem mai mult pentru Louise.

- Sunt sigur că Alexanderburg este în siguranţă, câtă timp regina Victoria este încă pe tron.

Episcopul se opri puţin, amintindu-şi cât de dur îşi exprimase regina îngrijorarea faţă de acţiunile recente ale ruşilor. "Dacă nu aveam navele de luptă în Marea Egee", tunase ea, "ruşii ar fi fost la Constantinopole, acum, Dumnezeu ştie cât de greu a fost să-mi conving prim-ministrul să-mi dea atenţie!"

- Dar aţi salvat Constantinopole, Maiestate, îi răspunsese episcopul.

Gândindu-se la asta, episcopul se gândi că nu era o idee tocmai bună să-şi lase fiica într-o zonă atât de fierbinte, dar se linişti apoi, spunându-şi că atâta timp cât steagul Marii Britanii era arborat deasupra Palatului Alexanderburg, ruşii nu vor îndrăzni să facă nicio mişcare.

- La revedere, draga mea, ştiu că mergi acolo să-ţi ajuţi prietena, şi că va fi minunat să fiţi din nou împreună. Nu-l uita pe tatăl tău! Te iubesc, draga mea, Narina, nu uita să-ţi spui rugăciunile, cum şi eu mă voi ruga pentru tine.

Narina urcă pe puntea vasului care se îndepărtă încet de mal, făcând cu mâna tatălui ei până când nu mai reuşi să-l zărească.

Menajera se descurca destul de bine în limba engleză, dar

Narina preferă să i se adreseze în limba germană, lucru care o făcu fericită pe fată.

Se îndreptă apoi spre cabina celor doi baroni, care stăteau la taifas cu căpitanul vasului. Baronesa se plângea deja de rău de mare, cu toate că acum mişcarea vasului era abia perceptibilă. Narina era convinsă că atunci când vor ajunge în Golful Biscaya, baronesa avea să se retragă în cabina ei unde va rămâne tot restul călătoriei. Lucru care s-a dovedit o previziune foarte exactă!

Complimentele pe care le primea de la baronul rămas singur erau pentru Narina mai degrabă stânjenitoare. Ea era fiica unui cleric, şi asta implica o politeţe ieşită din comun, şi nu-i plăcea când oamenii o tratau într-un mod preferenţial faţă de ceilalţi. Se obişnuise, deci, să audă complimente de genul: "îndrăznesc să spun că eşti foarte frumoasă, deşi ştiu că este nepotrivit să recunosc asta".

Asta se întâmpla şi mamei sale, care fusese la fel de frumoasă ca şi ea, dar nimeni, oricâte complimente i.-ar fi adresat, nu ar fi îndepărtat-o de episcop. Oriunde s-ar fi aflat ea şi părinţii ei, umpleau locul de dragoste, şi totul în jurul lor părea scăldat de soare. O astfel de dragoste sublimă dorise şi pentru ea însăşi dar se temea că ei nu avea să i se întâmple niciodată o astfel de minune.

Tatăl ei, însă, nu părea la fel de îngrijorat în această privinţă, la fel cum nici mama ei nu fusese, amândoi erau ferm convinşi că Narina va avea în cele din urmă un mariaj foarte reuşit.

- Nu te grăbi să te măriţi, draga mea, şi nu te gândi niciodată că vei fi o fată bătrână.

Narina chicotea la gândul acesta.

- Cu siguranţă, nu la asta mă gândesc! Numai că fetele de vârsta mea sunt căsătorite şi parcă mă simt puţin lăsată în urmă.

- Nu este nimic pe lumea asta care să te grăbească atunci când este vorba de dragoste, o sfătuise tatăl ei. Iubirea îţi va bate la uşă într-o zi ca din cer, şi va fi potrivită destinului tău, aşa cum toţi ne dorim în adâncul inimii noastre, dar numai unii dintre noi au privilegiul s-o găsească.

- Tu ai găsit, tată!

- Am găsit, ştiu că eu şi cu mama ta ne vom întâlni din nou în Cer după cum ştiu că ne aude acum din rai, şi că-ţi spun adevărul.

- Câtă timp eşti alături de mine, nu vreau să fiu cu nimeni altcineva.

Era purul adevăr.

Totuşi, atunci când era singură, visa deseori să fie cineva şi pentru ea, cineva care să meargă cu ea la călărie, atunci când tatăl ei nu putea s-o facă.

Acum, când nava se afla în larg, se gândi cu regret cât de frumos ar fi fost ca tatăl ei să fi putut veni cu ea. I-ar fi povestit, aşa cum făcea întotdeauna, mii de istorioare pe care alţi oameni nu le cunoşteau, despre ţările prin care călătoreau. Acum, şi-ar fi dorit să afle atât de multe despre Africa, dar mai ales despre Grecia. Tatăl ei fusese fascinat în tinereţea lui de Grecia antică şi tot de la el învăţase limba acestei naţiuni. Se gândea că într-o zi va dori să viziteze împreună cu omul iubit Delphi şi insulele Greciei, mai ales Delos, unde se născuse Apollo.

- Orice fată, îi spusese odată episcopul, îşi doreşte ca bărbatul cu care se va căsători să arate ca Apollo. Dar trebuie să spun că bărbaţii frumoşi nu sunt neapărat şi soţi buni.

- De ce nu, tată? întrebase ea, curioasă.

- Pentru că ei sunt mai degrabă preocupaţi de propria frumuseţe decât de a soţiilor lor. iar dacă într-o familie este dat să existe o frumuseţe, aceea se cade să fie femeia.

- De ce, tată? insista Narina.

- Dacă vei avea un bărbat prea arătos, vei lupta din greu să-l păstrezi lângă tine, în loc să lupte el să te protejeze de admiratorii tăi!

Era genul de glume pe care le făcea deseori, stârnind veselia Narinei.

Numai că ea învăţase studiindu-şi contemporanii că tatăl ei avea dreptate şi hotărâse să nu-şi aleagă un soţ frumos ca Apollo, ci un bărbat care s-o adore şi care să lupte ca inima ei să nu fie furată de alţi admiratori. Dar, în fine, în acel moment nu se afla niciun bărbat în pericol ca Narina să-i fie furată de sub nas, şi nici ea nu simţea afecţiune pentru vreunul.

- Poate unele dintre noi sunt pur şi simplu ghinioniste, spunea ea amuzată.

în orice caz, se întâmpla destul de rar să se gândească la posibili admiratori. Şi mai cu seamă simţea că nu se afla niciunul pe navă care s-o copleşească cu complimente.

Dar spre surpriza ei, se înşelase. Aşa cum se aşteptase, baronesa se retrăsese în cabina sa unde a rămas pe tot parcursul călătoriei spre Alexanderburg, iar baronul, când se nimerea să rămână doar în compania lui, avea tolba plină de complimente.

Se uita la ea cu ochii aceia îmbătrâniţi într-un fel care o stânjenea. Dacă nu ar fi fost un om în vârstă, poate s-ar fi intimidat, dar faţă de baron reuşea să fie cumva nepoliticoasă, cu toate că îşi dădea seama că în tinereţea lui fusese un bărbat ca oricare altul. îi era imposibil să fie lângă o femeie atrăgătoare şi să nu flirteze cu ea. Pe măsură ce nava înainta pe Mediterana spre Marea Egee, complimentele baronului deveneau pentru Narina tot mai supărătoare. Mai observase că atunci când se afla lângă ea, baronul avea necontenit tendinţa s-o atingă. Pentru Narina, era un adevărat joc al intuiţiei cum să-l evite, cu toate că în anumite circumstanţe reuşea s-o încolţească. Ca să obţină totuşi ceva folositor, Narina încerca să exerseze limba vorbită la Alexanderburg, un dialect germanic pe care baronul îi stăpânea destul de bine. Uneori reuşea chiar să-l învingă în dispute verbale, ceea ce destindea atmosfera, pentru că izbucneau amândoi în râs.

- Dacă aş fi fost mai tânăr, spunea baronul cu vocea sa gravă, te-aş fi ridicat în braţe ca să nu mai poţi fugi de mine, apoi te-aş fi sărutat până când am fi rămas amândoi fără suflare!

- Iar dacă eu aş fi fost mai tânără, continua jocul Narina, fără îndoială aş fi apreciat asta, pentru că nu aş fi avut niciun alt termen de comparaţie. Dar acum, când mai ştiu câte ceva despre bărbaţi, sunt convinsă că nu am chef de jocul tău, pe care probabil îl practici de atâţia ani...

Baronul izbucni în râs, dar asta nu-l opri să continue tirada de complimente adresate fetei.

Narina nu era sigură că baronul nu va încerca s-o caute după lăsatul serii, aşa că, din prudenţă, nu uita niciodată să încuie uşa cabinei, când mergea la culcare.

„NU ar fi crezut nimeni că un astfel de gest ar fi necesar", reflecta ea, „dar este mai bine să fii prudent decât să ai necazuri".

Când trecură prin Strâmtoarea Dardanele, Narina deveni tot mai nerăbdătoare. Era sigură că atunci când se va întâlni cu Louise vor fi la fel de fericite ca odinioară. Nava engleză traversa acum Marea Marmara îndreptându-se spre Strâmtoarea Bosfor. Când ajunseră în cele din urmă la Marea Neagră, soarele strălucea atât de puternic, încât era imposibil să stai pe punte fără pălărie sau umbrelă. Nava atinsese viteza maximă, chiar şi Narina îşi putuse da seama, şi se întreba de ce căpitanul nu oprise în niciun port întâlnit pe drum. Vrusese atât de mult să stea câteva ore la Atena, sau măcar pe una dintre insulele greceşti. Dar motoarele navei huruiau neobosit.

Cel puţin avea să ajungă mai degrabă la Alexanderburg, deoarece vedea deja coasta profilându-se pe linia orizontului. Abia atunci îşi dădu seama că exista un motiv special pentru care se grăbeau să ajungă la destinaţie. Tocmai când se gândea că vor ancora la Balcic, motoarele îşi încetiniră ritmul şi, spre surprinderea ei, nava se opri.

- Ce s-a întâmplat? Este ceva în neregulă? întrebă ea. Pentru că era atât de uimită şi de surescitată, alergă pe

punte, ca să privească în larg.

- Ce Dumnezeu s-a întâmplat? ceru ea să afle, mai degrabă cu o voce autoritară decât rugătoare. De ce ne-am oprit aici? îl întrebă ea pe căpitan.

- Ne vom continua drumul la lăsatul serii, îi răspunse acesta. De fapt, domnişoară Kenwin, am ajuns aici mult mai devreme decât anticipasem.

- Dar de ce trebuie să aşteptăm până la lăsatul serii? -Acestea sunt ordinele mele şi vor fi respectate. Dumneata

vei fi debarcată imediat ce va veni o navă în întâmpinare.

- Cum adică, debarcată? Adică numai eu? Ce se va întâmpla cu cei doi baroni?

- Ne vom întoarce la Istanbul, iar dânşii ne vor însoţi, răspunse căpitanul.

Narina era mută de uimire. Baronul nu spusese niciodată că mergea la Istanbul, fusese convinsă că şi el urma să ajungă la Alexanderburg.

înţelegea că baronii fuseseră rugaţi s-o însoţească pe parcursul călătoriei dar îi părea foarte ciudat că nu-i spuseseră nimic despre planurile lor cu privire la Istanbul. Era sigură că nu i-ar fi scăpat un astfel de detaliu printre toate complimentele plictisitoare ale bătrânului baron.

Se gândise chiar că cei doi soţi aveau să locuiască undeva în apropierea palatului şi că urmau să se mai întâlnească pe parcursul şederii ei la Louise. Evident, însă, căpitanul nu mai voia să răspundă la întrebări şi Narina crezu, în lipsa unei variante mai bune, că fusese stânjenit de reacţia ei necontrolată.

Capitala principatului Alexanderburg se afla în apropierea coastei, iar palatul se afla în centrul acesteia. Louise îi spusese într-una din scrisori că palatul se afla sus de tot, cocoţat pe un deal. Ah, măcar Louise era acolo! Cu toate acestea, ultimele clipe pe vas erau tot mai tensionate, pentru că Narinei nu i se permitea să coboare. în cele din urmă, soarele trecu de linia orizontului şi întunericul se lăsă cu repeziciune.

Narina împachetase lucrurile pe care le folosise pe vas şi bagajele fuseseră aduse pe punte, dar nimeni nu cobora şi nici ei nu i se permitea încă acest lucru. în cele din urmă, când stelele începură să apară una câte una şi luna redeveni regina serii, Narina văzu profilându-se silueta unei bărci. Era de

dimensiuni remarcabile, cu o husă trasă peste pupa. Abia atunci baronul apăru pe punte, alături de ea.

- Are să-mi fie dor de tine, dulce floare a Albionului, murmură el.

- Eu am crezut că şi voi veţi merge la Alexanderburg, zise Marina. Nu mi-aţi spus niciodată că destinaţia voastră era Istanbul.

- Aş fi vrut să fie aşa, şi are să-mi fie atât de dor de tine, încât nici nu pot exprima în cuvinte, răspunse evaziv baronul. Dar sunt chemat la datorie, şi călătoria alături de tine mi-a răpit şi aşa destul timp.

- Trebuie să vă mulţumesc din suflet, dacă aşa stau lucrurile.

- Şi eu îţi mulţumesc, domnişoară Kenwin, pentru că m-ai ‘făcut să mă simt din nou tânăr şi îndrăgostit. Sunt mulţi ani de când nu m-am mai simţit atras atât de mult de ceva atât de perfect ca buzele tale.

Pentru că acum vorbea în franceză, complimentele nu i se mai păreau la fel de stânjenitoare ca atunci când le formula în engleză. Narina îşi întoarse privirea.

- într-o bună zi, continuă încet baronul, vei fi sărutată de cineva şi vei dori şi tu asta, aşa că nu pot decât să fiu invidios pe bărbatul care va reuşi să te cucerească. De la începutul călătoriei alături de tine, mi-am dorit să fi fost cu treizeci de ani mai tânăr...

- Aţi fost tare bun cu mine, reuşi Narina să-i răspundă, şi vă mulţumesc pentru tot. Sper să aveţi succes în tot ce veţi întreprinde la Istanbul.

- Aşa va fi, dar în noaptea asta mă voi gândi la tine şi am să visez că eşti în braţele mele.

înainte ca Narina să poată răspunde, căpitanul apăru îr spatele ei.

- Barca vă aşteaptă, domnişoară Kenwin, spuse el. Sper că v-a plăcut această călătorie.

- Mai mult decât îţi poţi imagina, căpitane. Vă mulţumesc pentru bunătatea arătată. îmi voi aminti mereu această minunată călătorie.

Narina întinse mâna baronului, care o sărută reverenţios, apoi îl urmă pe căpitan, unde o aştepta mica ambarcaţiune. în timp ce barca se îndepărta de vas cu repeziciune, Narina se întreba surprinsă de ce nu era nimeni acolo s-o întâmpine. Se ridică în picioare şi-l salută pe căpitanul navei şi pe baron care, sprijinit de balustradă o privea îndepărtându-se. Se aşeză din nou când siluetele celor doi bărbaţi nu se mai puteau vedea în întuneric. Nu reuşea să înţeleagă de ce avusese parte de o primire atât de bizară. Ce o mai aştepta oare la Alexanderburg?

Capitolul 2

Când ambarcaţiunea se opri, Narina îşi dădu seama că se aflau pe chei şi cineva din întuneric se apropie s-o ajute la coborâre. Voia să-l întrebe pe acel bărbat dacă venea de la palat, dar cum el nu rosti niciun cuvânt când ajunse în dreptul Narinei, avu sentimentul că şi ea trebuia să rămână tăcută. Nimeni nu vorbea cu ea, iar bărbatul se mărgini să-i arate calea spre chei. Apoi, Narina zări ceea ce părea a fi o caleaşcă oficială. Pe una din părţile laterale avea inscripţionat blazonul familiei regale, iar pe cealaltă erau desenaţi doi cai. Uşa era deschisă şi tot fără un cuvânt din partea celor prezenţi, fu invitată să intre înăuntru. Când caleaşca porni, începu să se întrebe tot mai des ce însemnătate avea această situaţie ciudată. Devenise chiar neliniştită. Toată această bizarerie nu părea să-i fie caracteristică Louisei şi nici nu-şi amintea ca

vreodată ea, sau tatăl ei, să fi avut o astfel de purtare. în sfârşit, zări câteva lumini şi siluete care foiau prin oraş. Citise câte ceva despre Balcic, capitala principatului Alexanderburg, un oraş prosper şi plin de viaţă, dar îi era imposibil să observe prea multe pe fereastra caleştii. După un drum de aproape douăzeci de minute, realiză că se aflau pe un deal şi îşi aminti că palatul principelui Rudolph se afla pe vârful unei coline de unde se putea vedea panoramic întregul oraş. Văzu o poartă impunătoare străjuită de santinele care prezentară armele când caleaşca se apropie. Narina deduse că se afla pe teritoriul curţii regale, dar nu putea distinge nimic în afară de nişte copaci înalţi dincolo de porţi. Pe măsură ce înaintau reuşi să zărească şi palatul, dar în lumina lunii nu se vedea mare lucru din maiestuoasa construcţie. Când uşa caleştii fu deschidă, apăru un bărbat înalt, cărunt care o salută. Când ajunse în dreptul lui, Narina îi întinse mâna.

- Bine aţi venit la Alexanderburg, domnişoară Kenwin, sunt recunoscător că am onoarea să vă întâmpin.

Vorbea cu o voce gravă şi când Narina se pregăti să-i răspundă, el adăugă:

- Vă rog să mă urmaţi. Este bine să nu rostim niciun cuvânt până când vom ajunge la palat şi ne vom întâlni cu Maiestatea Sa.

Narina găsea atitudinea aceasta ciudată, dar se mărgini să tacă.

Nu se aşteptase, era adevărat, să fie întâmpinată chiar de louise însăşi, pentru că acum era prinţesă, cu toate că ştia că >i ea şi-ar fi dorit. Omul cărunt care o întâmpinase mergea acum cu paşi repezi de-a lungul potecii înguste, care ducea la baza scărilor palatului. Când ajunseră în capătul aleii, acesta deschise uşa şi spre fericirea Narinei se văzură în sfârşit luminile strălucitoare ale candelabrelor. Putea să vadă acum holul spaţios, impresionant, garnisit cu tablouri frumos înrămate. Privi în jurul ei, apoi se întoarse către bărbatul care o însoţise spre scări. îi păru destul de distins acum, ba chiar loarte distins!

- Permiteţi-mi să mă prezint, domnişoară Kenwin, sunt contele Franz Klaus, lord şambelan la curtea Maiestăţii Sale Prinţul Rudolph.

Narina, neştiind ce să răspundă, zâmbi timid.

- Sunt foarte recunoscător, continuă lordul şambelan, că .iii venit fără întârziere. Acum, am să vă conduc la Alteţa Sa, care vă aşteaptă cu nerăbdare.

Asta era tot ce dorea Narina să audă. îl urmă pe lord nerăbdătoare de-a lungul coridoarelor nesfârşite, până când se opriră în dreptul unei încăperi cu uşi duble.

Lordul şambelan ciocăni de două ori şi uşile se deschiseră imediat, după care Narina îl urmă din nou pe lord, care iraversă noua încăpere. Ajunseră într-un studio şi Narina scoase o exclamaţie de bucurie. Louise era acolo, o aştepta stând în picioare, cu braţele deschise pentru îmbrăţişare.

- Doamne, ai venit! strigă şi Louise. Oh, Narina, ştiam că nu

ai să mă dezamăgeşti! noapte bună domnule şambelan, îţi mulţumesc pentru

- Este minunat să te pot vedea din nou! spuse Narina, plină ajutorul dumitale.

de entuziasm. Desigur, am venit îndată ce am primit scrisoarea Lordul se înclină reverenţios, apoi părăsi încăperea. Louise

ta. o conduse pe Narina în camera de oaspeţi - o încăpere

- Ştiam că aşa vei face şi îţi sunt foarte recunoscătoare! încântătoare - cum de altfel se aşteptase să arate încăperile O sărută pe Narina, apoi se adresă lordului şambelan, care unui palat regal. Peste tot se aflau flori şi plante de interior şi

continua să le privească. in general totul se potrivea gusturilor şi obiceiurilor Louisei.

- Au fost dificultăţi pe drum? Aceastadin urmă turnă limonadă în pahare, apoi se aşeză

Omul clătină din cap că nu. pe sofa, spunând:

- Totul a decurs conform planului, Alteţă, sunt foarte sigur - Văd, draga mea Narina, că eşti foarte surprinsă şi curioasă,

că nimeni, cu excepţia noastră, nu ştie că domnişoara Kenwin 'şa turn îţi este firea.

se află la palat. - Da, într-adevăr, aşa este. De ce mi s-a permis să ajung la

Narina se uita pe rând la cei doi, cu o expresie uimită pe (ărm numai la ora aceea târzie şi ce este cu tot misterul legat

chip. de venirea mea la palat?

- Dar ce este? De ce atâta mister? întrebă ea, cu nervozitate. Louise izbucni în râs.

- Am să-ţi povestesc totul amănunţit, răspunse Louise. - Poate pare într-adevăr bizar, dar te-am rugat să vii aici

- Eu mă retrag acum, murmură bărbatul îndreptându-se pentru că eşti singura persoană din lume care mă poate ajuta

spre uşă, iar când ajunse în prag, se întoarse şi le întrebă pe 111 ceea ce vreau să te rog.

cele două tinere: - Ştii bine că sunt în stare să-ţi îndeplinesc orice rugăminte

- Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă? şi să-mi ofer tot ajutorul, dar trebuie să-mi spui ce trebuie să

Louise îl privi, zâmbind politicos. fac şi mai ales... de ce!

- Ah, îmi pare rău, am şi uitat. Narina, ţi-e foame, vrei să - Mă aşteptam să pui astfel problema. Dacă ai şti cât de

bei ceva? întrebă ea. mult mi-ai lipsit şi cât de dor îmi era să împart necazurile şi

- Aş vrea un pahar cu limonadă, am mâncat ceva pe vas bucuriile cu tine.

înainte de sosirea mea aici. - Nu este cumva vorba despre soţul tău, Rudolph, aşa-i?

- Avem limonadă în camera de oaspeţi aşa că îţi urez ~ Nu, cel puţin nu cum îţi imaginezi. Dar, într-un fel, el este

motivul pentru care aveam nevoie de tine cu atâta disperare.

- Spune-mi totul de la început. Este prea enigmatic totul şi nu am nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă aici.

- Nici nu mă surprinde!

Louise se ridică, asigurându-se că uşa era bine închisă, iar Narina privi instinctiv peste umăr. O auzi pe Louise spunând în şoaptă.

- Situaţia de aici este foarte dificilă, pentru că suntem supravegheaţi de ruşi zi şi noapte.

Narina înţelegea această situaţie pentru că discutase deseori cu tatăl său despre cât de rău se purtau ruşii în Balcani; ştia foarte bine că regina Victoria o trimisese pe Louise să se căsătorească cu prinţul Rudolph ca să-şi apere ţara de ameninţarea rusă. Narina întrebă, dintr-o suflare:

- Ce se întâmplă? Cum ar putea prinţul Rudolph să fie în primejdie, dacă tu eşti soţia lui?

- Tocmai asta este chestiunea, Narina, ştii cât de des ţi-am scris că suntem fericiţi şi ce soţ minunat este Rudolph.

- Eu m-am rugat deseori pentru fericirea ta, Louise.

- Iar eu m-am rugat să vii. Rudolph s-a îndrăgostit de mine în clipa când ne-am întâlnit.

- Atunci, ce poate fi atât de rău? întrebă Narina, nerăbdătoare.

- Este simplu. Ne-am căsătorit acum doi ani şi încă nu avem un moştenitor la tron.

Narina făcu ochii mari.

- Dar este, desigur, doar o chestiune de timp să...

- Aşa am crezut şi noi la început, apoi am consultat un medic care ne-a asigurat că nu este nimic în neregulă cu mine, numai că soţul meu are nevoie de o mică intervenţie medicală.

Narina era numai ochi şi urechi.

- Crezi că dacă va face operaţia, tu vei..

- Vei face copii fără probleme... termină Louise fraza.

- Atunci, trebuie desigur să se opereze! exclamă Narina. •

- Exact aşa vom proceda, dar este esenţial ca ruşii că nu afle nimic despre acest lucru.

- Dar de ce, Louise?

- Ei supraveghează atent ce se petrece la Alexanderburg, sperând ca această căsătorie să nu dureze, caz în care ar profita de ocazie să ne invadeze principatul.

Louise vedea că Narina se străduia să priceapă complicaţiile acestor veşti.

- Este lesne să i se înscenеze un accident fatal lui Rudolph, şi apoi, fără moştenitor la tron, ruşii ar găsi prilejul să intre pe teritoriul nostru, pretinzând că vor menţine ordinea în principat.

- Ah, cred că încep să înţeleg, Louise, este o nevoie disperatăsă aduci pe lume un copil.

- Chiar mai mulţi, ca să fim cu adevărat în siguranţă, şi după cum ştii, îmi doresc o familie numeroasă. Deseori, eu şi cu soţul meu vorbim despre o familie mare, ca să nu fim niciodată trişti cum ne-am simţit noi, fiind singuri la părinţi.

- Da, desigur, încuviinţă Narina, eu m-am rugat atât de mult pentru asta.

- Dar nu pot face asta decât cu ajutorul tău, Narina.

Narina avea o expresie perplexă. Habar nu avea unde voia să

ajungă Louise cu discuţia aceasta.

- Acum că ai venit, eu şi cu Rudolph trebuie să plecăm degrabă, cât încă este noapte la Istanbul.

Narina era uimită, dar nu îndrăzni s-o întrerupă pe Louise care continuă:

- Ar fi o mare greşeală să-l operăm pe Rudolph aici, unde ruşii ar putea să-i mituiască pe medici într-un fel sau altul şi să se joace cu viaţa lui când este prea slab ca să se poată apăra.

- Nu-mi vine să cred, Louise, că ai trăit atâta timp cu spaima aceasta.

- Oh, m-am obişnuit, dar sunt nerăbdătoare să am copii şi să facem odată operaţia aceasta. Am fost asiguraţi că este o intervenţie minoră, dar este esenţial s-o facem departe de Alexanderburg, ca soţul meu să poată supravieţui.

- Ce trebuie să fac eu, în povestea aceasta?

Louise zâmbi.

- Credeam că ai ghicit până acum. Noi ne asemănăm foarte mult şi, dacă îţi aminteşti, eram deseori confundate la şcoală.

- Doar nu vrei să-ţi iau locul?

- Nu vom lipsi mai mult de două săptămâni dar cel mai dificil este să mă gândesc cum vom putea călători spre Istanbul fără ca lumea să afle că eu şi cu Rudolph am părăsit palatul.

- Cum aveţi de gând să procedaţi?

- Lordul şambelan va anunţa mâine că prinţul a avut un accident de călărie. S-a rănit la ochi şi trebuie să stea la umbră, că nu are voie să iasă din palat.

Oftă adânc, apoi continuă.

- Mă tem, draga mea Narina, că va fi foarte greu pentru line, pentru că ştiu cât urăşti minciuna. Dar va trebui să vizitezi dormitorul gol al soţului meu de două sau trei ori pe zi, şi să spui tuturor că ochii prinţului sunt într-o stare mai bună pe zi ce trece şi că în curând va putea să iasă la plimbare.

- Dar ei chiar nu-şi vor da seama?

- Nu va fi deloc dificil, Narina. Noi chiar semănăm foarte mult, iar dacă vei fi nevoită să te plimbi prin oraş, va trebui să porţi pălărie cu boruri largi; astfel oamenilor le va fi greu să-ţi distingă trăsăturile cu exactitate.

- Dar cei de la palat?

- Nu va fi greu deloc, pentru că oamenii cu care vei intra în contact cunosc acest secret.

- Cine sunt ei?

- Lordul şambelan, care este omul nostru de sprijin, şi valetul personal al lui Rudolph, Paks, singurul căruia i se permite să intre în camera bolnavului în afara medicului, un bătrân care ştie totul şi este oficial medicul personal al Alteţei Sale. Menajera ta este o persoană foarte dragă mie; numele ei este Maria, şi-l îndrăgeşte pe Rudolph de când era copil. Numai ei ştiu că noi am plecat. Vom merge pe nava care ne aşteaptă acum într-un port anume şi ne vom întoarce tot cu această navă. Sunt sigură că vom reuşi să ajungem neobservaţi la destinaţie.

- Eu cred că totul este mult prea ciudat, murmură Narina.

Louise îi puse mâinile pe umeri.

- Nu este nimeni pe lume care ar putea face asta pentru mine, draga mea Narina, şi nimeni nu ştie cât de mult înseamnă asta pentru mine.

- Bineînţeles că aşa voi face, Louise, doar că mi-e prea teamă să nu te dezamăgesc.

- Tu nu mă vei putea dezamăgi niciodată. Mă gândeam, când erai pe drum încoace, cât de frumos te-ai purtat cu mine când eram la liceu, cât de bine interpretai orice rol la lecţiile de dramă, pentru că erai de departe mult mai bună actriţă decât ceilalţi.

Narina nu putea nega, dar zâmbi, stânjenită.

- Am să fac tot ce pot, draga mea Louise, dar mi-e teamă de ce se va întâmpla dacă nu voi reuşi să îndeplinesc ce-mi ceri.

- Nu trebuie să-ţi faci griji cu privire la limbă, deoarece aici se vorbeşte un dialect germanic, pe care ştiu că îl vorbeşti fluent. Tot ce trebuie să te îngrijoreze pe tine este soţul tău bolnav, astfel că vei refuza, desigur, orice bal sau petrecere şi nu va trebui să organizezi vreuna la palat. Mă tem mai degrabă, Narina, că vei fi nevoită să-ţi petreci prea mult timp în singurătate. Dar ştiu că îţi place foarte mult să citeşti şi te rog să-mi promiţi că atunci când mă voi întoarce, vei cunoaşte o

mulţime de tineri fermecători.

Narina izbucni în râs.

- Nu mă tem de singurătate şi nici nu doresc să mă întâlnesc cu bărbaţi tineri. Aşa cum ştii, nu sunt foarte mulţi interesanţi la mine acasă. Mă tem doar să nu fac vreo greşeală si astfel cei care nu-ţi cunosc secretul să creadă că te comporţi foarte ciudat.

- Tu încrede-te în lordul şambelan, Narina, mi-a fost sprijin încă de când am venit aici. El îl adoră pe Rudolph şi crede că este singurul principe adevărat pe care Alexanderburg l-a avut vreodată. Este disperat că ruşii vor găsi un motiv să pună stăpânire pe ţară.

- înţeleg că acest lucru trebuie împiedicat cu orice preţ, şi mai cred că planul tău este unul strălucit.

- Este singurul mod prin care Rudolph poate face această operaţie fără ca ruşii să afle. Sunt lipsiţi de scrupule şi sunt convinsă că dacă ar şti, ar găsi degrabă un mod să-i facă rău, că nu s-ar da în lături să-l omoare!

Vocea începu să-i tremure şi Narina o luă în braţe.

- Nu-ţi face griji, draga mea. Este o idee genială, iar eu sunt sigură că dacă ne vom ruga, operaţia va fi un succes şi va fi din nou acasă cât ai zice peşte.

Louise izbucni în râs.

- Nu este greu. Tu va trebui să zâmbeşti tuturor şi să le spui că sunt minunaţi, apoi nu te vor mai plictisi.

- Sper să ai dreptate, Louise, spuse Narina, cu nelinişte.

Chiar trebuie să plecaţi în noaptea aceasta?

Louise sări în picioare.

-Acum, te voi prezenta minunatului meu soţ. Era îngrijorat ca nu cumva să mă refuzi şi mărturisesc că şi eu m-am temut. Când am primit scrisoarea ta în care spuneai că vei veni, am dansat amândoi de fericire.

Louise se îndreptă spre o altă uşă din încăpere şi strigă:

- Este în regulă, Rudolph, vino s-o cunoşti pe Narina.

Prinţul Rudolph intră în cameră şi Narina văzu în ochii

Louisei cât de mult îl iubea pe acest bărbat.

Era înalt, cu păr negru ca pana corbului şi foarte atrăgător. Narinei i se părea că arată mai degrabă a lord englez, nu avea nicidecum fizionomia specifică bărbaţilor din Balcani.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Louise explică:

- Mama lui Rudolph era englezoaică, şi deseori îl tachinez spunându-i că ar putea trece foarte bine drept fratele meu.

Prinţul Rudolph zâmbi şi sărută mâna Narinei.

- Sunt foarte recunoscător, domnişoară Narina, spuse el într-o engleză impecabilă, pentru că ai venit să ne ajuţi. Aşa cum mi-a spus şi Louise, eşti singura persoană din lumea asta care ne poate ajuta.

- Desigur, am s-o ajut totdeauna pe Louise, dar mi-e destul de teamă, Alteţă, să nu o dezamăgesc.

- Sunt sigur că nu se va întâmpla. Am auzit atât de multe despre tine, încât sunt convins că eşti o fată inteligentă, poate chiar mai inteligentă decât soţia mea. Iar ea este cea mai

inteligentă femeie pe care am cunoscut-o vreodată!

Prinţul îi zâmbi Louisei, iar Narina văzu în ochii lui cât de mult o adora bărbatul pe buna ei prietenă.

- Acum, trebuie să plecăm, anunţă Louise. Am să-mi pun gluga. Oh, Narina, trebuie să porţi hainele mele câtă timp te afli aici, aşa încât toţi din palat să le recunoască; va fi greu să-şi dea seama că în hainele acelea nu sunt chiar eu.

- Aşa am să fac. Sunt sigură că sunt de departe mult mai frumoase decât ale mele.

- Cred că soţia mea ţi-a spus deja, spuse prinţul când Louise părăsi încăperea, că valetul meu, Paks, este un bărbat foarte puternic din orice punct de vedere. Eu, împreună cu el, ne-am aflat în clipe de mare primejdie şi numai datorită lui am scăpat nevătămaţi.

- Sper să aibă grijă şi de mine în acelaşi fel, dar nu cred că voi fi în vreun pericol de acest gen.

Rudolph îşi dădu seama după expresia din privirea ei că era mai mult decât speriată.

- Să nu-ţi fie teamă, Narina, sunt convins că dacă ai încredere în contele Franz, lordul şambelan, şi în Paks, vei fi în siguranţă, şi sper fericită, când eu şi c Louise ne vom întoarce.

Louise reveni în încăpere, grăbită.

- Lordul şambelan ne aşteaptă jos, trebuie să plecăm cât mai curând posibil.

- Desigur, încuviinţă prinţul.

Louise îşi luă la revedere de la Narina.

- Mulţumesc, mulţumesc, draga mea Narina, eşti o fiinţă fantastică. Ştiam că nu ai să mă dezamăgeşti şi sper să poţi zăbovi la noi îndeajuns cât să ne reamintim toate momentele frumoase din trecut.

- Aşa vom face! Când o să vă întoarceţi.

- Da, într-adevăr, cel mai important este ca mie şi lui Rudolph să nu ne mai fie teamă de ruşi.

- Nu vorbi aşa despre oamenii cărora pretindem a le fi prieteni, o dojeni prinţul. Trebuie să recunoşti că am fost destul de inteligent să-i conving că am sentimente nobile faţă de ei.

- Rudolph este un actor desăvârşit, cum şi tu eşti o foarte talentată actriţă, Narina, şi îţi voi dovedi când ne vom întoarce.

O sărută din nou pe Narina, îmbrăţişând-o.

- Eu sunt recunoscător, Narina, mai mult decât pot exprima în cuvinte. îţi promit că îţi vom aduce un cadou minunat de la Istanbul.

- Tot ce vreau, este să vă întoarceţi sănătoşi şi să mă ridic la înălţimea rolului pe care mi l-aţi dat.

- Sunt sigur că aşa va fi, chiar sunt gata să pariez, răspunse prinţul.

Când plecară, Narina îl zări pe lordul şambelan aşteptându-i afară.

Apoi uşa se închise în urma lor şi menajera care-i condusese se apropie de ea.

- Presupun că tu trebuie să fii Maria?

- Da, domniţă, răspunse ea intr-o engieză acceptabilă. Alteţa Sa mi-a spus multe despre domnia voastră, ce bună prietenă îi sunteţi.

-Asta sper şi eu, de aceea am nevoie de ajutorul tău, Mana. Mă tem să nu fac vreo greşeală.

- Nimeni nu poate face greşeli faţă de prinţul nostru, care este atât de bun şi de generos, cel mai bun prinţ din toate ţările.

Femeia se îndreptă din nou spre uşă, spunând:

- Veniţi să vedeţi unde veţi înnopta şi am să vă arăt dormitorul Alteţei Sale.

Dormitoarele erau două camere imense. Narina nu mai văzuse ceva atât de frumos.

Camera prinţului, care aparţinuse de secole domnitorilor acestui principat, avea ferestrele spre grădină. Patul era atât de mare şi de impresionant, încât nici cu imaginaţia ei bogată Narina nu putea plăsmui ceva mai grozav. Avea draperii din catifea purpurie şi totul în jur părea a fi din aur masiv. Capătul patului era frumos încrustat cu flori şi păsări, iar deasupra baldachinului se aflau trei îngeri aurii care ţineau în mâini o stea.

Narinei avea să i se explice mai târziu că steaua era simbolul principatului Alexanderburg şi totul în jur părea să aibă legătură cu emblema familiei regale.

Lângă dormitorul prinţului mai era o încăpere frumos decorată, ca toate camerele palatului. Pereţii era zugrăviţi în albastru-deschis şi florile erau răspândite peste tot, în aranjamente florale pline de gust şi eleganţă.

Narina înţelese că Louise poruncise atâtea flori probabil pentru sosirii ei la palat, pentru că ştia cât de mult îi plăceau.

- Este cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o în viaţa mea! exclamă ea.

Maria luă această reacţie drept un compliment şi spuse, cu importanţă:

- Mă gândeam eu că aşa veţi spune, domniţă; după cum aţi înţeles, Alteţa Sa doarme vizavi şi ar fi înţelept să facă şi domnia voastră la fel, chiar dacă veţi folosi camera aceasta ca să vă îmbrăcaţi.

Narina înţelese şi o întrebă pe Maria:

- Eşti absolut sigură că nimeni de la palat în afară de lordul şambelan şi de valetul Maiestăţii Sale nu-şi va da seama că Louise şi prinţul au plecat la Istanbul?

- Eu aud toate bârfele, domniţă, şi oamenilor de la palat deja le pare rău că prinţul a păţit acel accident la ochi; nici prin cap nu le-ar trece că Maiestatea Sa nu se află aici.

-Atunci va trebui să fim cu băgare de seamă, Maria, cred că ar fi foarte înţelept să-mi ascunzi degrabă valiza, pe care văd că deja ai adus-o aici.

Observase bagajele când intrase în cameră, iar Maria se grăbi să le ducă într-un dressing imens care se afla în capătul încăperii.

Narina se oferi să-i dea o mână de ajutor.

- Nu vă faceţi griji, domniţă!

- Dar este grea, protestă Narina, am pus multe lucruri înăuntru, crezând că voi avea nevoie de ele, inclusiv cărţi.

- Aveţi şi aici o sumedenie de cărţi, Maiestatea Sa a lăsat câteva pe care crede că le veţi citi cu plăcere; sunt acolo, în camera de zi.

Narina uitase cât de grijulie era Louise în general, şi abia acum realiză că nu era cu putinţă altfel, se gândise deja la cărţile pentru care Narina avea o pasiune.

- Acum, ce trebuie să faceţi domnia voastră, domniţă Narina, explică menajera, este să mergeţi la culcare devreme şi să vă odihniţi bine. Totul o să vi se pară mult mai uşor dimineaţă.

Narina izbucni în râs, pentru că Maria îi vorbise ca doica ei dragă, care era de părere că un somn bun rezolvă lucrurile până a doua zi dimineaţă.

Maria o ajută să se dezbrace şi când îi arătă dormitorul lui Rudolph, Narina protestă:

- Mai degrabă aş prefera să dorm aici, în camera aceasta mai mică, pentru că este plină de flori. Dacă cineva va întreba, vei spune că sunt atât de îngrijorată pentru sănătatea soţului meu, încât am preferat să dorm cât mai aproape de el, ca să mă pot trezi dacă durerile îi vor tulbura somnul.

Maria zâmbi cu inocenţă.

- Cum doriţi, domniţă, camera aceasta este la fel de frumoasă ca domnia voastră.

- Mulţumesc, Maria, dar aş vrea să-mi spui dacă sunt la fel de drăguţă ca Maiestatea Sa. Crezi că va observa cineva diferenţa?

- Am să vă aranjez părul În felul cum şi-l aranjează Alteţa Sa, zise Maria, cu toate că nu veţi avea ocazia să vedeţi prea mulţi oameni câtă timp prinţul este bolnav.

- înţeleg, dar trebuie să-mi mai spui, Maria, absolut tot despre toată lumea, ca să mă asigur că nu fac greşeli.

- Aşa am să fac, promise Maria, şi pentru că soarele este foarte puternic acum, voi avea grijă să se pună peste tot draperii la ferestre, când veţi fi nevoită să vă întâlniţi cu cineva.

Narina fiind şi ea de părere că era o idee foarte bună, Maria o salută şi ieşi din cameră..

Se urcă în patul garnisit cu cearşafuri albăstrui, bucurându-se de salteaua foarte confortabilă.

Se făcu ghem în pat şi murmură încet: "Noapte bună, înălţimea Ta, Dumnezeu să te ajute".

Stinsese lumânările de lângă pat, acum încăperea fiind în întuneric, cu excepţia unei mici raze de lumină care se strecura printr-un ochi de fereastră. Aceeaşi lumină a lunii se lăsă şi peste nava care-i ducea pe cei doi prinţi la Istanbul.

Nu mai era mult până în zori, când Rudolph urma să fie internat la spital, în aşteptarea operaţiei.

Narina înţelegea acum foarte bine cât de important era pentru el acest secret şi de ce plănuise totul atât de minuţios.

Când puse capul pe perne, se întrebă din nou cum era posibil ca tocmai ea să fie într-o asemenea situaţie. Nu-şi imaginase nici măcar o clipă o asemenea grozăvie când îşi petrecea zilele liniştite alături de tatăl ei la St. Albans. Dar iat-o acum în mijlocul unei intrigi balcanice îndreptate împotriva marelui imperiu rus! Oare era posibil să reuşească să se deghizeze atât de bine încât nimeni să nu-şi dea seama că nu era frumoasa soţie a prinţului?

"Nu poate fi adevărat" rosti Narina cu voce tare.

"Este un coşmar, cu siguranţă".

Dar se îmbărbătă, în cele din urmă, spunându-şi că va fi o aventură care, la întoarcerea acasă, îl va amuza teribil pe tatăl ei. Poate atunci când va fi în vârstă, va relata totul într-un roman care va deveni o minunată poveste pentru multe generaţii de copii, poate pentru propriii ei nepoţi.

Cum ea şi cu Louise obişnuiau să facă multe lucruri împreună, era ferm convinsă că şi aceasta din urmă ar fi sărit în ajutorul ei, oricât ar fi fost de greu.

în ce privea povestea de aventuri, se gândi că la fel de bine ar fi putut s-o scrie şi Louise, şi nu era deloc de neglijat faptul că la şcoală amândouă dăduseră dovadă de talent. Totul părea acum atât de fantastic, încât pe Narina o pufni râsul, încă mai râdea încet când, în sfârşit, reuşi să adoarmă.

Capitolul 3

Se trezi dis-de-dimineaţă când Maria tocmai se pregătea să tragă draperiile.

- Sper că înălţimea Voastră a dormit bine?

O secundă, Narina crezu că femeia greşise modul de adresare, dar încercând să se dezmeticească, îşi aminti tot ce se pusese la cale cu o seară în urmă.

- Bine, mulţumesc de întrebare, Maria, cred că eram foarte obosită, după întâmplările de ieri.

- Toată lumea de la palat speră că Alteţa Sa a dormit bine şi-l întreabă pe Paks tot felul de lucruri.

Narina îşi aminti că Paks era valetul prinţului Rudolph şi se gândi că ar fi foarte înţelept să-l întâlnească.

Maria aştepta să coboare din pat, pentru că îi pregătise baia în faţa şemineului.

Narina adormise atât de adânc, încât nici nu auzise când fusese adusă albia, pe care reuşise s-o aducă singură, ajutată doar de Paks.

în două albii separate se afla apă caldă şi rece, aşa cum era obişnuită şi acasă, în Anglia.

Apa din albie era acoperită de flori pe care nici măcar nu le cunoştea, dar se gândi că la sfârşitul vizitei va şti totul despre ele.

Maria o ajută să se dezbrace, apoi îi dădu o rochie foarte frumoasă care fusese adusă tocmai de la Paris şi pe care Alteţa Sa o cumpărase în ultima sa vizită în Franţa. Se aşeză apoi la oglinda frumos încadrată de îngeraşi suflaţi cu aur şi Maria îi aranjă părul aşa cum obişnuia Louise.

Narinei îi plăcea noul ei stil, şi se minuna că această nouă coafură îi schimba aproape în totalitate fizionomia.

Părea puţin mai în vârstă. Abia dacă mai reuşea să se recunoască. Maria insistă să-i pudreze puţin pometii şi nasul şi să-i pună o umbră de ruj pe buze.

- Dar eu nu am mai folosit pudră şi ruj.

- Alteţa Sa trebuie să se adapteze vremurilor. Toată lumea face asta la Alexanderburg. Femeile de aici le copiază pe vieneze, iar vienezele le copiază pe franţuzoaice.

Narina izbucni în râs.

- Deci, aici s-a ajuns!

- Domniţă, sunteţi foarte drăguţă, ca o prinţesă!

Narina chicoti de plăcere şi se mai privi o dată în oglindă.

Trebuia să recunoască faptul că arăta într-adevăr cu totul diferit fată de o fiică de episcop.

Micul dejun era servit în camera de zi unde, îl întâlni pentru prima oară pe Paks.

Era un bărbat de aproape patruzeci de ani, care-i păru Narinei foarte bizar; avea un chip neobişnuit, potrivit perfect cu aventura grozavă a cărei protagonistă era.

Paks se înclină reverenţios în faţa ei când intră în încăpere si i se adresă în maniera în care o făcuse şi Maria mai devreme.

- Dacă Alteţa Sa doreşte să meargă în grădină, vă rog să-mi daţi de ştire, să mă asigur că nu este nimeni acolo care să vă urmărească, mă refer la oameni în care nu putem avea încredere.

- Crezi că este posibil să se întâmple ceva neplăcut câtă timp mă aflu în grădină? întrebă Narina.

Paks făcu un gest expresiv cu mâinile.

- Nu se ştie niciodată! In ziua de azi, Alteţă, până şi pereţii au urechi. Trebuie să fim cu băgare de seamă, foarte atenţi atât pentru siguranţa Alteţei Sale, cât şi pentru fericirea sa.

Felul în care vorbea, cu un puternic accent, o făcea pe Narina să creadă că totul era ireal în jurul ei. Abia dacă reuşea să creadă că era tratată ca o prinţesă şi că se putea plimba după bunul plac prin toate acele camere somptuoase. Mai era conştientă şi că prinţii deţineau averi importante pe care ea însăşi trebuia să le inspecteze atunci când avea timpul necesar.

După ce termină micul dejun, Paks reveni să anunţe:

- Lordul şambelan al Alteţei Sale cere audienţă la Alteţa Voastră.

- Te rog, invită îl înăuntru.

Lordul şambelan se înclină în faţa ei într-o manieră cât se poate de aristocrată, iar Paks părăsi încăperea.

- Sunteţi bine? o întrebă el.

- Parcă stau lenevind pe nişte nori pufoşi, răspunse Narina, parcă nu mi se poate întâmpla mie. în acelaşi timp, mi se pare încântător.

Lordul şambelan izbucni în râs dar rămase în picioare, fapt pentru care Narina îl pofti să se aşeze:

- Vă rog, luaţi loc, domnule şambelan.

- Aşteptam să mă invitaţi.

Narina oftă:

- Chiar trebuie să joc acest rol şi când suntem singuri?

- Ca să puteţi fi o actriţă bună, trebuie să repetaţi permanent. Aşa că trebuie să vă gândiţi tot timpul că sunteţi ceea ce pretindeţi, altfel ar fi foarte uşor pentru cineva să descopere că jucaţi un rol.

Narina zâmbi.

- înţeleg, aşa că vă rog să-mi spuneţi mai multe despre ce va trebui să fac, ca să mă asigur că nu voi face greşeli, iar eu promit să mă comport exemplar, ca să nu fie nevoie să mă scoateţi din scenariu.

Lordul şambelan se aşeză pe sofa, lângă Narina.

- Mă tem, Alteţă, că în după-amiaza aceasta va trebui să primiţi un grup de femei care vin aici în fiecare an, invitate de primar.

- Dar eu am crezut că tot ce trebuie să fac este să stau aici şi să citesc cărţi până când Louise şi prinţul vor reveni în ţară.

- Asta am sperat şi noi, dar din nefericire această vizită neaşteptată a fost confirmată de unul dintre aghiotanţii mei, care a uitat să menţioneze acest detaliu. Este prea târziu să anulăm vizita, pentru că ele au plecat deja şi sunt în apropierea oraşului nostru.

Narina deveni neliniştită.

- Şi dacă am să fac vreo greşeală?

- Sunt convins că aţi participat deseori la acest gen de întâlniri împreună cu tatăl domniei voastre.

- Mda, să spun drept... aşa este, recunoscu ea.

- Atunci, înseamnă că ştiţi ce trebuie să faceţi, adică să ascultaţi, să fiţi plină de compasiune pentru necazurile lor, dacă există vreunele, iar în ce vă priveşte nu trebuie să faceţi nimic în mod special. Mi s-a spus că vorbiţi fluent germana, aşa că nici problemele de limbă nu vor reprezenta o dificultate.

- Sunteţi foarte sigur, domnule şambelan, că niciuna dintre ele nu-şi va da seama că nu sunt cine pretind că aş fi?

- De ce ar face-o? Cele mai multe doamne vin din afara oraşului şi nu au văzut-o pe Alteţa Sa niciodată. Tot ce trebuie să faceţi, este să vă comportaţi ca şi cum aţi fi acasă şi discutaţi cu enoriaşii tatălui domniei voastre.

Narinei îi era imposibil să nu izbucnească în râs auzind acestea, pentru că pe undeva omul avea dreptate. Lordul şambelan se mai înclină o dată, apoi părăsi încăperea.

Narina se retrase în camera ei şi rămase un timp la fereastră, admirând marea.

Cât de bizare i se păreau toate aceste lucruri! Intr-o clipită se transferase din colţişorul ei din Hertfordshire în această lume ciudată, unde oamenii luptau cu lăcomia unui vecin agresiv.

"Sunt mici şi vulnerabili", murmură ea, "este posibil cu adevărat ca marile puteri ale Europei întrupate în fragila soţie a prinţului să-i salveze?".

Atunci, răspunsul ei veni parcă direct din Cer. îşi dădu seama că oricât ar fi fost de greu, Louise şi toţi cei care erau mândri de originile lor engleze, ar trebui să se unească, să lupte laolaltă ca să-l înfrângă pe inamic şi să nu se predea niciodată.

Privind cerul, Narina îşi începu rugăciunea promiţând lui Dumnezeu că îşi va îndeplini rolul, fie el chiar şi atât de mic, fără cea mai mică greşeală.

Se ruga la divinitate să-i dea puterea şi rezistenţa de care Alexanderburg avea nevoie cu atâta disperare.

îmbrăcată cu una din rochiile Louisei şi împodobită cu cea mai drăguţă pălărie aşezată peste frumoasa sa coafură, Narina se îndreptă relaxată spre scări. Acolo se afla un ofiţer al palatului care trebuia s-o escorteze până la Primărie, unde se adunaseră femeile.

Ofiţerul era tânăr, frumos, şi fu vizibil impresionat de frumuseţea prinţesei Louise, în rolul căreia Narina intrase deja. Tânărul se aşeză în diligenţă pe locul din faţă şi Narina observă cât era de intimidat de prezenţa ei.

- Trebuie să-mi spui totul despre oamenii cu care am să mă întâlnesc, îi porunci ea, şi să-mi spui şi de unde vin. Am uitat să-l întreb pe lordul şambelan să-mi facă o listă.

- Am adus eu una, în caz că Alteţa Voastră o va dori!

- Cât de inteligent! Va trebui să-mi aminteşti câte ceva despre locurile despre care vom vorbi, pentru că am uitat totul despre ele, în caz că femeile vor menţiona vreun loc în care am fost, fiindcă bănuiesc că ar fi tragic dacă nu mi-aş aminti nimic.

Ofiţerul izbucni în râs.

- Este destul de dificil, sunt atâtea sătucuri şi orăşele de provincie în Alexanderburg. Iar mie, pentru că vin de la Viena, îmi este foarte greu să-mi amintesc numele tuturor acestor locuri.

- Atunci, sper că nu vor descoperi cât de ignoranţi suntem amândoi!

Narina îşi dădu seama că îl făcuse pe ofiţer să se simtă mai relaxat, şi rămase cu privirea pe fereastră, privind oraşul.

Era foarte frumos, cu copacii care mărgineau trotuarele, dându-i o notă atât de specială. Trecură pe lângă o catedrală, iar Narina era pe cale să spună că dorea s-o viziteze, dar îşi aminti că Louise trebuie să se fi căsătorit acolo, şi cu siguranţă nu ratase nicio ocazie ca în sfintele zile de Paşte să fie în

mijlocul mulţimii adunate în piaţă.

"Trebuie să fiu atentă, uneori uit că nu mai sunt eu însămi", gândi ea.

Primăria era o clădire impresionantă, unde fu întâmpinată de primar cu toate onorurile, de consilieri şi de femeile care se adunaseră să o salute.

Bărbaţii se aflau în spatele lor şi toţi s-au înclinat reverenţios la apariţia ei. Fu condusă într-un salon imens, care era literalmente înţesat de femei.

Primarul ţinu un lung discurs, exprimându-şi recunoştinţa faţă de prinţesă pentru faptul că nu uitase de anuala lor întâlnire. Din ceea ce se spunea, Narina înţelese că această adunare era întrucâtva similară întâlnirii Mamelor din orăşelul ei.

Când primarul îşi duse la bun sfârşit discursul, se întoarse spre Narina şi o întrebă:

- Alteţă, nu aţi vrea să adresaţi câteva cuvinte acestor respectabile doamne?

- Oh, desigur, răspunse Narina.

Mulţumi în gând Cerului că exersase atât de mult dialectul vorbit la Alexanderburg, cu baronul de pe nava care o adusese în colţul acesta de lume. Ştia că stăpânea totul aproape de perfecţiune.

Amintindu-şi că trebuia să fie în pielea Louisei, vorbi despre copilăria sa fericită din Anglia şi despre anii de şcoală.

- Ştiu, spuse ea, că Alteţa Sa, soţul meu, este foarte

nerăbdător să se implice în îmbunătăţirea şcolilor din Alexanderburg. Dar trebuie să mai ştiţi, şi asta este foarte important, că trebuie să le insuflaţi copiilor voştri dragostea pentru învăţătură, chiar înainte de începerea primului an de şcoală.

Aminti câteva lecţii de viaţă pe care le învăţase de la tatăl ei, episcopul, care spunea mereu că este esenţial pentru copii să înveţe să scrie de la vârste foarte fragede.

- întotdeauna am fost recunoscătoare Cerului că am putut citi o carte şi că le-am găsit pe toate foarte captivante. A citi înseamnă educaţie în forma cea mai pură şi fiecare copil ar trebuie să se bucure de asta, începând desigur cu poveştile nemuritoare. Sunt convinsă că aveţi o mulţime de întrebări pe care aţi dori să mi le adresaţi. Poate de la palat nimeni nu are timp să vă răspundă la aceste întrebări, aşa că vă rog s-o faceţi acum şi am să încerc să răspund tuturor, pe cât îmi va sta în putinţă.

Narina observă uimirea de pe chipul primarului şi ale consilierilor săi.

O femeie o întrebă pe Narina ce basme ar fi indicate pentru copii, iar alta dorea să ştie dacă era greşit ca un copil să ţină mai mult la jucăriile sale decât la părinţi. Narina zâmbi la aceste întrebări.

- Eu cred că un copil are nevoie de un companion, şi dacă nu există alt copil care să se joace cu el, va începe să creadă că păpuşile şi alte jucării sunt fiinţe vii, persoane cu care poţi vorbi şi care vor răspunde într-un fel anume. Sfatul meu este foarte simplu. Dacă vreţi ca un copil să fie fericit,, faceţi-i un frăţior.

Urmă un ropot de aplauze; Narina observă că femeile erau sincer interesate de sfaturile sale. întrebările erau tot mai multe, toate femeile voiau să ştie cum să-şi educe copiii, când Narina le anunţă:

- Acum, am să cobor de la tribună şi aş vrea să-i văd şi pe copii. Cred că au fost foarte cuminţi cât timp am vorbit noi aici şi asta înseamnă că i-aţi crescut foarte bine.

Femeile erau încântate de acest ultim compliment.

Când se plimbă printre copii, unul dintre ei, care era foarte mic şi care se afla în braţele mamei sale, începu să plângă. Atunci, Narina îşi aminti ce făcea mama ei... Un copil începuse să plângă la o întrunire cu enoriaşii tatălui său tocmai când acesta îşi ţinea discursul.

Narina se întoarse spre unul dintre consilieri şi întrebă:

- Poţi să-mi aduci puţină miere?

- Miere? exclamă el.

- Da, te rog, miere şi o linguriţă.

Consilierul trimise un servitor să facă rost de miere, aşa cum ceruse Narina. în câteva momente, servitorul îşi făcu apariţia cu un borcan de miere, o farfurie şi o linguriţă.

Narina puse cu linguriţa puţină miere pe buzele copilului. Copilul nu se opri imediat, dar după un timp renunţă la plâns în favoarea mierii. Văzând că-i place, Narina mai puse puţină

miere pe buzele copilului.

- Acum, o să doarmă liniştit, îi spuse ea mamei copilului.

- Nu m-am gândit niciodată, spuse femeia, să-i dau miere copilului.

- Mierea este foarte bună pentru copii. Mama mea îmi dădea mereu, când eram mică. Este foarte folositor când vă aflaţi într-o călătorie şi copilul începe să plângă şi să deranjeze pe cei din jur.

In salon se auzi un murmur de apreciere.

- Daţi-le miere. Vă spun drept, dacă se vor trezi în miez de noapte şi-i deranjează pe soţii voştri, daţi-le puţină miere şi vor adormi imediat. Iar dacă sunteţi norocoase, nu se vor mai trezi până dimineaţă.

Un alt murmur de apreciere ...

Când Narina termină turul de salon, primarul anunţă că ceaiul este servit şi că toată lumea va găsi ceva de mâncare pentru copii. Apoi o conduse pe Narina în biroul său, unde putea servi ceaiul în compania lui şi a consilierilor.

- Sunt foarte sigur, Alteţă, spuse primarul, că aceste femei vor avea despre ce vorbi până la întâlnirea de anul viitor.

Narina izbucni în râs.

- întotdeauna mă surprinde că oamenii din această ţară, deşi sunt apicultori, nu sunt conştienţi de proprietăţile mierii. Fac gem, care nu este nici pe departe la fel de gustos ca mierea. Mohamed a spus cândva: "mierea este hrana trupului şi a spiritului".

Abia atunci îşi aminti că ea este Louise, dar oricât de mult ar fi iubit-o, trebuia să admită că nu era atât de educată ca ea. Plină de tact, schimbă subiectul pentru a întreba ce se mai întâmpla în oraş. După un moment de ezitare, primarul îi răspunse:

- Totul este liniştit, Alteţă, dar am o bănuială că nişte intruşi din afară vin seara în oraş, şi se întâlnesc cu câţiva bărbaţi când se întorc acasă de la muncă. Din câte am înţeles, încearcă să destabilizeze ordinea în moduri foarte subtile, şi ne este imposibil să le controlăm.

- Atunci, ce veţi face? întrebă Narina.

- Cred că discursul Alteţei Voastre din această după-amiază a fost de mare ajutor; femeile sunt încântate. Vor vorbi mult despre ziua de azi, şi nu vor mai fi atente la ce şuşotesc soţii lor seara.

- Insinuaţi, domnule primar, că oamenii se simt prost guvernaţi sau oprimaţi?

- Numai în anumite districte se întâmplă asta, dar ne temem că situaţia se va generaliza ca în alte ţări din Balcani.

- Ceea ce eu consider că este important, spuse Narina, este că oamenii vor să vadă mai multe de la mine şi de la soţul meu pe viitor. Am sentimentul că multe dintre femei erau nou-venite aici sau am pierdut câteva întâlniri cu ele?

- NU aţi putut participa anul trecut, ştiţi... şi nici acum doi ani, pentru că era imediat după nunta regală, şi eraţi în luna de miere.

- Ah da, firește, asta îmi scuză absenţa, dar înainte să plec aş vrea să mai vorbesc încă o dată femeilor care servesc ceaiul în salonul primăriei.

Primarul păru destul de surprins.

- Cred că am cerut şi aşa prea mult de la Alteţa Voastră...

- Deloc, deloc... Am vorbit, cum aţi văzut, unui mare număr de femei, dar nu am dat mâna cu niciuna şicred că se simt întrucâtva neglijate.

In ciuda protestelor slabe ale primarului, Narina insistă să facă întocmai cum dorea. Intră în salonul unde femeile îşi luau ceaiul şi se pregăteau de plecare; unele dintre ele deja puseseră hăinuţele pe umerii copiilor.

înainte ca primarul să-şi dea seama ce voia să facă, Narina se urcă pe un scaun.

Femeile ridicară privirea spre ea, iar Narina începu să le vorbească cu glas tare, ca să poată fi auzită de toţi cei prezenţi.

- Nu m-am întors doar ca să-mi iau la revedere de la voi, ci şi pentru că mi-a venit o idee pe care cred că o veţi găsi atrăgătoare. Peste două luni, când vremea se va mai încălzi, vreţi să ne întâlnim aici din nou? înainte să vă pregătiţi de călătoria încoace, vă rog să puneţi deoparte o jucărie

sau un desen făcut de copilaşi. Vom da premii pentru desenul cel mai amuzant sau cel mai creativ, dar şi pentru desenul cel mai inteligent. Sunt sigură că domnul primar ne va primi şi că expoziţia de desen va prezenta un interes deosebit pentru turiştii din Alexanderburg, care vin aici în iulie şi august.

Urmă un murmur de încântare, apoi toate femeile aplaudară ideea prinţesei.

Ajutată de primar, cobori de pe scaun, apoi începu să vorbească cu fiecare femeie în parte.

- Asta va fi ceva cu totul nou, Alteţă, spuse o femeie; eu am cinci copii, sper ca fiecare să primească premiu.

- Şi eu sper, draga mea, şi promit că vor fi o mulţime de premii. De fapt, eu şi cu soţul meu ne vom gândi cum să facem ca niciun copil să nu plece cu mâna goală.

Narina strângea mâinile femeilor, care se îngrămădeau s-o salute personal.

Când în cele din urmă, rămase singură cu ofiţerul palatului, acesta spuse:

- Dacă îmi permiteţi, Alteţă, aţi avut o idee genială. De multe ori am simţit că aceste femei erau neglijate, ba chiar uitate de autorităţi.

- Măcar am dat un subiect de discuţie bietelor femei, dacă nu am putut să le ajut mai mult de atât.

- Mai cred că va fi o adevărată vânătoare după miere, iar mierea din această ţară este excepţională.

- Abia aştept s-o gust şi eu.

îşi dădu seama că vorbise ca şi când nu ar fi gustat-o niciodată. De aceea, adăugă repede:

- Cred că la palat bucătarii cred că mierea este prea simplă şi nu o servesc la masă cât de mult aş vrea, ci numai la micul dejun.

îi trecu prin minte că femeile de care tocmai se despărţise se întrebau probabil cum era cu putinţă ca o femeie care ştia atât de multe lucruri despre copii nu rămânea însărcinată. Aproape instinctiv, se trezi rostind rugăciunea ca prinţul Rudolph să-şi rezolve problema de sănătate la Istanbul, ca să poată avea cât mai curând posibil un moştenitor la tron.

Când se apropiară de palat, ofiţerul se ridică în picioare şi spuse:

- Ar fi nepotrivit, Alteţă, să vă spun cât de mult vă admir şi ce mult am apreciat gesturile Alteţei Voastre din această după-amiază? Cât de impresionat am fost de modul cum aţi manevrat nu doar adunarea femeilor ci şi pe domnul primar?

Narina izbucni în râs.

- L-am manevrat şi pe el? întrebă ea, amuzată.

- Alteţă, aşa este. Este exemplul tipic de funcţionar al statului care nu iese din tiparele vremurilor demult apuse. Am văzut surprinderea lui când aţi insistat să vă întoarceţi în salonul unde femeile îşi serveau ceaiul.

- Am remarcat că este un tip de modă veche. Va trebui să-l învăţăm că Palatul cere lucruri noi de la autorităţi.

- Alteţa Voastră a lansat primul gest de acest fel azi şi sunt convins că toţi cei care au fost la primărie numai despre asta vor vorbi până vor merge la culcare.

Narina fu lăudată şi la întoarcerea la palat, de către lordul şambelan. I se povestise ce se întâmplase peste zi şi acesta apăru în salonul unde Narina se relaxa citind.

- Am auzit că aţi umplut salonul de aplauze, Alteţă.

- Sper doar să nu fi făcut nicio greşeală.

- Nu, nicidecum, aţi fost foarte naturală, chiar aţi făcut ceva la care ar fi trebuit chiar eu să mă fi gândit.

Lordul zâmbi şi continuă, clătinând din cap:

- Ca să fiu sincer, am uitat cât de importante sunt femeile în viaţa noastră. Dar Alteţa Voastră a creat un nou mod de luptă împotriva ruşilor, ceva ce nouă nu ne trecuse prin minte.

- într-un fel, răspunse Narina, am găsitt o nouă armă împotriva lor, şi sunt foarte mândră.

- Aveţi tot dreptul să fiţi. Am fost nesăbuit să nu-mi dau seama că femeile reprezintă o forţă impresionantă, mai ales când vine vorba de influenţa pe care o exercită asupra soţilor lor. Fiecare bărbat care va merge în seara asta la culcare va fi nevoit să audă nu numai că sunteţi o femeie încântătoare, dar şi că oferiţi o şansă extraordinară copiilor.

- Sunt foarte bucuroasă că nu sunteţi supărat pe mine pentru că mi-am permis să mă amestec dar mi s-a părut tristă situaţia acestor femei, care veniseră de la mare depărtare doar ca s-o vadă pe prinţesă, apoi să meargă acasă fără nimic altceva.

- Aveţi mare dreptate, Alteţă, spuse lordul şambelan. Acum vor vorbi fără încetare despre întâlnirea de peste două luni, despre copii şi despre premiile pe care speră să le câştige.

- Vor fi o mulţime de premii, ar fi bine ca fiecare copil să primească câte ceva la plecare, chiar dacă nu este premiul cel mare sau premiul al doilea.

- Este cu siguranţă o idee minunată...

- Poate o carte de citit, sau pentru un copil mai mic, o păpuşă. Sunt convinsă că se pot da premii speciale acelor copii care se dovedesc geniali cu adevărat, dar trebuie neapărat să le oferim ceva şi celorlalţi.

- Am auzit totdeauna, spuse lordul şambelan, că tatăl domniei voastre este un bărbat foarte inteligent, dar acum realizez că nu sunteţi departe de dânsul.

- îmi place să cred, măcar într-o mică măsură. Este teribil de trist că tata nu a putut avea un fiu. L-ar fi făcut foarte fericit. Dar asta a însemnat, pe de altă parte, mai mult timp petrecut alături de mine, pentru că am fost singură la părinţi.

- Este o onoare să vă avem printre noi, iar dacă veţi continua să ne oferiţi mai multe surprize cum aţi făcut astăzi, cred că Alteţa Sa va fi foarte recunoscătoare când va reveni acasă.

- Mă rog cu ardoare ca recompensa plecării lor în secret să fie ceea ce-şi doresc.

- Un moştenitor la tron ne va aduce siguranţa graniţelor pe care în acest moment nu o avem, dar între timp aţi ridicat un nou zid de apărare pentru care eu şi colegii mei vă suntem foarte recunoscători.

Capitolul 4

Când se duse la culcare în seara aceea, Narina medita la ceea ce discutase cu lordul şambelan.

Reflectă la faptul că fusese jocul întâmplării că trebuia să-i ţină locul Louisei şi că întâlnirea de peste zi nu fusese amânată de aghiotant.

"Trebuie să mai fie şi alte căi", îşi spuse ea, "să facem şi mai grea intervenţia ruşilor aici".

în acel moment nu-i venea nicio idee. Dar era sigură că divinitatea o ajută, aşa cum făcuse şi în această după-amiază, insuflându-i cuvintele potrivite la momentul oportun.

îi era foarte dor de tatăl ei, îşi dorea atât de mult să-i povestească tot ce i se întâmpla. Ştia că atunci când va putea face acest lucru, va crede că numai rugăciunile lui au ajutat-o pe Narina să ţină locul Louisei cu atâta succes.

Pentru că se presupunea că trebuia să fie alături de soţul ei, Narina luă cina singură în salonul de zi. Cina fu adusă sus de Paks şi de Maria, care nici nu intrară în salon, îi dădură tava din pragul uşii.

Bucătarii de la palat pregăteau fireşte cina pentru două persoane, şi farfuriile trebuia duse înapoi goale, aşa că Maria şi Paks începură să protesteze curând că erau mult mai dolofani decât la venirea ei în Alexanderburg.

- Când nu mai reuşim să mâncăm, Alteţă, dăm mâncarea la păsările din grădină, spuse Paks. Acum, vin de două ori mai multe ca în trecut.

Narina izbucni în râs.

Trebuia să recunoască faptul că mâncarea era delicioasă, chiar şi ea mânca mai mult decât în mod obişnuit.

- Cei de la palat nu sunt curioşi privind starea de sănătate a prinţului? o întrebă ea pe Maria.

- Paks le-a spus că se simte mai bine, dar că medicii insistă să rămână în camera întunecoasă şi nicio rază de soare să nu pătrundă printre draperiile de la fereastra dormitorului său. Paks le-a mai spus că Alteţa Sa s-a lovit şi la cap atunci când a căzut de pe cal şi deci vor trebui să păstreze linişte la palat.

Narina ştia că Maria şi Paks avuseseră grijă ca nimeni să nu bănuiască faptul că în dormitorul prinţului nu se afla nimeni, ştia că Paks încuia uşa noaptea şi era un lucru binecunoscut că medicii recomandaseră prinţului să nu fie deranjat de nimeni şi de niciun zgomot.

Niciuneia dintre menajere nu i se permitea să intre în camerele private ale Alteţei Sale, unde Narina era obligată de împrejurări să-şi petreacă timpul.

A doua zi, Narina îşi dădu seama că nu avea ce să facă. A profitat de ocazie să deschidă una din cărţile pe care tatăl ei i le pusese în bagaj. O anunţă pe Maria că mergea în grădină, să stea puţin la soare.

- Acolo sunteţi în siguranţă, Alteţă, nimeni nu vă va întrerupe, pentru că prinţul a anunţat demult că soţia lui are un loc în grădină unde face plajă şi deci nu veţi fi deranjată de nimeni.

- A fost într-adevăr o idee foarte bună.

- O să vă placă grădina palatului, este frumoasă şi liniştită, şi nu este nimeni prin preajmă, numai să nu staţi la soare fără pălărie sau umbrelă. Este prea puternic după-amiaza.

- Da, îmi dau seama, numai că port foarte rar pălărie, aşa că o să stau mai degrabă la umbră sub copaci.

- Aşteptaţi o clipă, să dau poruncă grădinarului să pună acolo un balansoar confortabil cu o pernuţă, sub copaci, ca să nu vă deranjeze nimeni toată după-amiaza.

Narina îi mulţumi, fără alt comentariu.

Ar fi fost interesant să poată vorbi cu unul dintre grădinari despre florile care cresc prin părţile locului.

Dar pentru că Louise se afla aici de doi ani, ar fi fost stupid din partea ei să pună întrebări despre nişte plante pe care aceasta probabil le cunoştea prea bine acum. Ce frumos ar fi fost dacă Louise ar fi fost acolo, cu ea. Ce de râsete, ar fi avut atâta de putut povestit.

"Am să vorbesc neapărat cu ea când se va întoarce" hotărî

ea.

Apoi, îi veni o idee la care nu se gândise niciodată.

Să rămână aici şi după sosirea Louisei ar fi fost o mare greşeală, nu puteau fi văzute împreună. S-ar fi putut face, fără îndoială multe speculaţii cu privire la asemănarea dintre ele, iar oamenii se vor întreba dacă nu cumva au fost înşelaţi, şi dacă prinţesa Louise nu fusese uneori chiar fata nou-venită din Anglia.

Asta însemna, gândi Narina, că trebuia să plece din Alexanderburg imediat ce Louise sosea acasă. Era imposibil ca ea să mai rămână acolo şi se gândi cu disperare că dacă aşa stau lucrurile, nu va avea nici măcar un moment de singurătate alături de buna ei prietenă, de care îi fusese atât de dor...

Poate putea pleca de aici, ca apoi să se întoarcă, se gândi ea...

Dar nu era sigură că va fi lesne de dus la îndeplinire această idee. Oricum, nu avea rost să se mai gândească acum dacă urma să plece sau nu la sosirea Louisei. Avea destule de făcut până atunci, pretinzând că e prinţesă.

Descoperi că scara pe care urcase în palat în noaptea sosirii avea un covor roşu foarte drăguţ, pe care nu reuşise să-l vadă atunci. Se gândea că ar putea să-l invite pe lordul şambelan la o discuţie. Ştia că bărbatul avea simţul umorului şi se întreba clacă se putea întâlni cu el măcar o oră. Când Narina intră în grădina privată a prinţesei, îşi dădu seama că era atât de frumoasă, încât nu mai simţea nevoia de companie. Frumuseţea florilor şi modul cum fusese amenajată grădina erau o adevărată încântare pentru ochii săi, şi tare mult ar fi vrut să i-o poată arăta şi tatălui ei.

Grădina era împrejmuită de ziduri pe care crescuseră plante agăţătoare, iar în mijloc se găsea o fântână cu apă cristalină. O cascadă limpezea aerul curgând printre copacii de înălţimea palatului, croindu-şi drum pe lângă grădină.

Balansoarul confortabil adus special pentru ea, era adumbrit de frunzele unor copaci care dădeau în floare.

Narina îşi dădu seama că dacă stătea aşezată, nu putea fi zărită de ochii curioşi din palat. Acum, se afla în mijlocul încântătoarei lumi a florilor, unde imaginaţia ei călătorea pe teritorii nebănuite. Pentru că era atât de frumos aici, şi pentru că auzea sunetul cristalin al apei, Narina nu deschise imediat cartea pe care o adusese cu ea. Rămase o clipă nemişcată, purtată de imaginaţie în mijlocul acestei perfecţiuni a naturii, ascultând ciripitul păsărilor, urmărind dansul fluturilor coloraţi.

Totul era atât de perfect, încât aproape nu-i venea să creadă că exista cu adevărat. Ca întotdeauna, se gândi cu regret că tatăl ei nu se putea bucura de atâta frumuseţe. Totul era ca în poveste; cum era posibil ca ceva urât şi distrugător să primejduiască această pace? Era convinsă, după modul în care

Louise plecase precipitat de la palat, că aceasta nu exagerase deloc pericolul care ameninţa micul principat Alexanderburg.

"Frumuseţea asta nu trebuie distrusă niciodată", gândi ea, apoi deschise canea pe care episcopul ei i-o pusese în bagaj.

Nu fusese greu să ghicească, episcopul o cunoştea atât de bine, era genul de carte pe care o savura în mijlocul unui astfel de peisaj.

Numai că era dificil să te concentrezi când totul în jur era atât de frumos. Ii era teamă că lăsându-şi ochii pe paginile cărţii, grădina aceea minunată avea să dispară. Nu-şi putu înăbuşi dezamăgirea de a nu avea pe nimeni cu care să-şi împărtăşească aceste trăiri şi bucuria de a fi în mijlocul unei naturi desăvârşite. Oftând, deschise din nou cartea. Auzi dintr-odată un stol de păsări zburătăcind şi se întrebă ce anume ar fi putut să le tulbure în liniştea aceea. De undeva din spatele ei se auzeau paşi!

Cineva era acolo, printre copaci! Sări în picioare şi zări un bărbat înalt care se îndrepta grăbit spre ea. Avea sânge pe cămaşa zdrenţuită, ca şi cum ar fi scăpat din mijlocul unei lupte. Narina îl privea speriată, când îl auzi spunând:

- Prinţesă Louise, sunt englez. Vă anunţ că ruşii sunt pe urmele mele.

Când bărbatul termină de rostit aceste cuvinte, Narina ştiu imediat ce trebuia să facă.

- Urmează-mă, spuse ea, şi se ridică în grabă.

Trecu valvârtej pe lângă fântână şi palat. Ajunse în dreptul

. . —— —— —

scărilor din spate, iar bărbatul o urma îndeaproape. Chiar când intră în palat, Paks îşi făcu apariţia. Cu răsuflarea întretăiată,

i

Narina îi spuse valetului:

- Domnul acesta este englez şi ruşii se află pe urmele lui. Du-l în camera prinţului, unde va fi în siguranţă. Repede!

Paks, aşa cum se aşteptase Narina, îl măsură pe bărbat din

I

cap până-n picioare, după care se conformă, murmurând:

- Urmaţi-mă, domnule!

Deschizând uşa dormitorului prinţului Rudolph, îi aruncă Narinei:

- Alteţa Voastră va trebui să-i povestească lordului şambelan ce s-a întâmplat.

Narina încuviinţă; oricum intenţiona să facă, fără întârziere. Câteva clipe, se simţi prea copleşită ca să poată întreprinde ceva. Rămase ţintuită locului, încercând să-şi recapete răsuflarea, apoi traversă coridorul către scara principală a palatului.

I

Aşa cum îşi imaginase, pe coridor mişunau servitori şi Narina încercă din răsputeri să urce scările calm, ca să nu dea de bănuit celor din jur. Când ajunse în capătul scărilor, unul dintre valeţi se grăbi s-o ajungă din urmă.

- Vă pot ajuta cu ceva, Alteţă?

- Aş dori să vorbesc cu lordul şambelan, răspunse Narina. Dacă este ocupat, spune-i că îl caut şi că este vorba de ceva foarte urgent.

- Desigur, Altetă, dar dacă ati venit până aici, am să vă

i conduc până la biroul domniei sale.

Narina îl urmă pe tânăr. Ţinea ochii plecaţi, de teamă ca altcineva să nu i se mai adreseze. îşi dădu seama abia cum, deşi până atunci nu se gândise, că Louise fusese de-ajuns de înţeleaptă să-şi trimită doamnele de companie în vacanţă. Louise le spusese că nu va dori să plece nicăieri şi nici să facă ceva anume în afară de a avea grijă de soţul ei bolnav, fără îndoială un bun prilej ca ele să se bucure de timpul liber într-o excursie sau la ţară.

Ce greu ar fi fost pentru ea să încerce să evite tot timpul prezenţa lor.

După ce ajunseră în aripa cea mai îndepărtată a palatului, valetul se opri în faţa unei camere în mijlocul căreia se aflau câteva scaune aşezate la întâmplare.

- Dacă Alteţa Voastră poate aştepta aici o clipă, am să văd dacă lordul şambelan se află în palat, ca să-i pot transmite că l-aţi căutat.

- Mulţumesc foarte mult, reuşi ea să spună.

Ştia că avea un rol ciudat, dar trebuind mereu să pretindă că este altcineva, se simţea epuizată. Gândul îi zbură la bărbatul englez care pătrunsese în urmă cu câteva clipe în palat.

El spusese că ruşii se aflau pe urmele sale, dar nu avea idee câţi erau. Valetul apăru după câteva minute, zâmbind.

- Musafirul domnului şambelan a plecat, spuse el, ca şi cum ar fi fost propria sa realizare, iar acum vă aşteaptă, Alteţă.

Narina îl urmă pe valet, iar acesta îi deschise uşa. Văzu dintr-o privire că această cameră era cu totul diferită de cele pe care le străbătuse. Aici, soarele pătrundea generos prin ferestrele largi care dădeau spre grădină, iar pe pereţi erau agăţate tablouri magnifice. Cu altă ocazie şi-ar fi permis răgazul contemplării acelor opere, dar acum era prea grăbită, aşa că străbătu cu paşi repezi biroul şambelanului, spunându-i în şoaptă:

- Ruşii se apropie de noi! Tocmai am adăpostit în dormitorul prinţului un englez pe care îl urmăreau nişte soldaţi ruşi... Omul este rănit.

Lordul şambelan o privi, şocat. Văzu paloarea de pe chipul ei şi cât de agitată era în timp ce vorbea, aşa că spuse, calm:

- Aşezaţi-vă şi povestiţi-mi pe îndelete ce s-a întâmplat. Văd că sunteţi foarte surescitată...

- Sunt îngrozită pentru ce se poate întâmpla tuturor. Dar poate pe acest bărbat nu l-a urmărit un grup prea numeros de soldaţi ruşi. Eu nu am văzut pe nimeni, de fapt.

- începeţi cu începutul şi spuneţi-mi exact cum s-a întâmplat.

- Eram în grădină, citeam, pentru că nu aveam altceva de făcut, începu Narina...

în ciuda faptul că tremura, vocea ei era acum mult mai limpede decât cu câteva clipe înainte.

Lordul şambelan rămase tăcut, însă se ridică de la birou şi se îndreptă spre măsuţa de lângă fereastră, cu un ceainic în mână. Umplu un pahar, apoi puse ceainicul la loc, şi reveni la Narina oferindu-i băutura.

- Beţi încet, o sfătui el. Apoi continuaţi, vă rog, ce voiaţi să-mi spuneţi.

Narina luă câteva înghiţituri şi îşi dădu seama că în pahar nu era ceai, ci un fel de brandy ciudat, din care mai băuse cu câteva zile în urmă.

- Este dulce şi este făcut din struguri, spuse ea, mândră că ştia câte ceva despre această băutură. Găsesc că este o băutură delicioasă.

Mai luă câteva înghiţituri, apoi, când simţi că nu-i mai bate inima şi că este din nou stăpână pe sine, continuă:

- îmi pare rău că par atât de proastă, dar când l-am văzut pe acest bărbat, m-am gândit că veţi dori să aflaţi despre el imediat, şi să vă anunţ că ruşii sunt foarte aproape de noi.

- Am să vin chiar eu să discut cu acest bărbat, dar mai întâi continuaţi-vă povestirea. încă nu mi-aţi spus exact ce s-a întâmplat.

Cu voce calmă, Narina relată cum auzise zgomot de paşi dinspre copacii sub care se adăpostea balansoarul ei.

- Când mi-a spus "ruşii sunt pe urmele mele" am ştiut că nu era timp de pierdut.

Lordul şambelan zâmbi.

- Semănaţi, desigur, cu tatăl dumneavoastră, foarte sensibilă şi gata să săriţi în ajutor.

Lordul rămase o clipă tăcut, apoi adăugă:

- Oricare femeie l-ar fi luat la întrebări. Caz în care ruşii ar li apărut, I-ar fi luat ostatic pe el şi pe... Alteţa Voastră.

- Tocmai asta mi-a fost teamă că se va întâmpla!

- Fireşte. Acum, veniţi cu mine să discutăm cu acest domn englez, să aflăm cine este şi de ce îl urmăreau soldaţii ruşi.

- Credeţi că un batalion rusesc se apropie de noi în acest moment?

Lordul şambelan o asigură că nu.

- Dacă ar fi fost vreunul prin preajmă, gărzile de la frontieră ne-ar fi anunţat până acum. Cred, cu toate că aş putea să mă înşel, că acest domn are o răfuială personală cu ruşii.

Narina păru uşurată de logica lordului şambelan.

- Sper să aveţi dreptate, domnule.

- Şi eu sper să nu mă înşel.

Văzu cum Narina goleşte paharul dintr-o suflare.

- Acum, ne vom întoarce înapoi foarte calm, pentru că, nu-i aşa, suntem atenţi să nu-l deranjăm pe Alteţa Sa prinţul, şi vom afla îndată cine este persoana pe care aţi salvat-o.

- Nu mi-am imaginat niciodată că mi se va întâmpla aşa ceva, nu aici, în apropierea palatului, spuse Narina, surescitată.

- Ruşii, care sunt o naţie rapace, ar putea să se afle oriunde în acest moment, comentă lordul. Sunteţi sigură că puteţi merge, sau aveţi nevoie de sprijin? Poate ar trebui să mai rămâneţi aici puţin, ca să vă reveniţi pe deplin...

- Nu, nu este nevoie, poate se întâmplă ceva grav şi nu aş vrea să întârziaţi să luaţi măsuri.

- Vom afla adevărul foarte curând, să mergem.

Lordul deschise uşa, apoi o conduse pe Narina spre dormitoarele prinţilor. Se opri să salute câţiva musafiri veniţi l;i palat pe care nu-i putea primi în audienţă în acel moment, spunându-le că se va ocupa de problemele lor îndată ce timpul îi va permite, fără s-o prezinte însă pe Narina.

Valetul, care aşteptase să primească ordine, fu informat că nu mai era nevoie de prezenţa lui.

Capitolul 5

Când Narina ajunse din nou în capătul scărilor, aruncă o privire fugară spre valeţii care şuşoteau între ei. Se gândi că încercau să ghicească motivul pentru care îl căutase atât de degrabă pe şambelan, inventând bârfe despre starea de sănătate a prinţului.

Traversară în tăcere lungile coridoare până ajunseră la apartamentele regale. Când se aflau în faţa uşii Narina întrebă:

- Trebuie să aştept aici, sau pot să vă însoţesc înăuntru?

Lordul rămase o clipă gânditor, apoi zâmbi:

- Sunteţi răspunzătoare de viaţa acestui om şi pentru faptul că l-aţi introdus în dormitorul prinţului, aşa că ar fi lipsit de tact să-l lăsaţi singur acum.

Narina se simţi uşurată de acest răspuns şi se gândi că ar fi fost într-adevăr destul de frustrant să fie lăsată deoparte în vâltoarea evenimentelor; la urma urmei, acest străin luptase cu ruşii şi fusese rănit.

Lordul ciocăni la uşă de trei ori. Narina ştia că era semnalul pe care îl aştepta Paks ca să deschidă.

- Musafirul nostru este pregătit pentru o discuţie? întrebă lordul. Alteţa Sa doreşte să-mi ţină companie.

Paks rânji.

- Este întins pe pat, domnule, şi este recunoscător pentru acest confort.

Lordul şambelan intră în încăperea întunecoasă, iar Narina îl urmă.

Apropiindu-se de pat, Narina văzu că bărbatul căruia îi salvase viaţa se bucura de confortul patului princiar. Paks pusese un pansament pe fruntea lui, ca să nu păteze cearşafurile de sânge.

Lordul şambelan se opri în dreptul patului.

- Am înţeles că aţi fost salvat de Alteţa Sa, iar eu, lord şambelan la Alexanderburg, sunt nerăbdător să vă ascult povestea. Cărui fapt datorăm prezenţa dumitale aici?

- Bineînţeles că sunteţi nerăbdător, răspunse necunoscutul. Iar eu trebuie să-mi exprim recunoştinţa faţă de Alteţa Sa pentru că mi-a. salvat viaţa. A reacţionat cu o repeziciune şi cu o intuiţie pe care nu am mai întâlnit-o la nimeni.

Narina îl privea cu ochii măriţi de uimire.

Se aşezară pe scaunele pe care Paks le adusese în

■tproapierea patului.

- înainte de toate, pot să aflu care este numele dumitale? Sau este un secret?

- Nu este niciun secret, numele meu este Michael Ward.

Spre surprinderea ei, Narina văzu că lordul şambelan

tresare.

- Michael Ward! Am auzit de domnia voastră, desigur, dar cum se întâmplă să fiţi atât de departe de India?

- Dacă aţi auzit de mine, răspunse Michael Ward, este dezavantajul meu şi se explică de ce am fost gata să cad prizonier în mâinile ruşilor.

- înţeleg, deşi sunt uimit că vă aflaţi aici. Când am fost în India, viceregele mi-a povestit câteva misiuni pe care le-aţi dus la îndeplinire, despre cât de genial au încercuit armatele britanice pe cele ruseşti, mulţumită informaţiilor pe care le-a furnizat domnia voastră.

- Deci, înţelegeţi de ce este mai bine să nu se afle pe unde umblu! De două luni urmăresc un cetăţean rus, dar acesta se afla, din nefericire, în suburbiile principatului dumneavoastră şi am fost recunoscut de cineva pe care ar fi trebuit să-l omor în urmă cu doi ani. Am fost deconspirat, deci, aşa că tot ce am mai putut face a fost să încerc să fug. Regret să vă dau această veste, dar ruşii care au încercat să mă ia prizonier m-au urmărit până la frontieră şi ştiu că mă aflu în acest moment la palat.

- Cât de numeroşi erau? întrebă lordul şambelan.

- Nu atât de mulţincât să fiţi îngrijorat, dar sunt convins că nu ar strica să dublaţi gărzile de la frontieră cât mai curând posibil. De fapt, intenţionam ca la sfârşitul misiunii mele să trec pe la palat să vă informez că ruşii sunt cu ochii pe voi şi că încep să-şi pună în funcţiune mecanismele viclene menite să preia conducerea la Alexanderburg.

- Suntem de mult timp informaţi de acest lucru, spuse lordul şambelan. De fapt, se pare că aţi picat la ţanc, pentru că, după cum deja cred că aţi ghicit, Alteţa Sa se află într-o călătorie secretă într-o destinaţie pe care o cunosc numai eu, înălţimea Sa Louise de Alexanderburg şi valetul care s-a ocupat de domnia voastră.

Narina observă că lordul şambelan se poticnise când povestise numele prinţesei. îşi dădu seama că lordul nu considera înţelept ca Michael Ward să ştie că Narina nu era Louise. Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme că luase decizia de a păstra acest secret, lordul şambelan se întoarse spre ea şi-i spuse:

- Alteţă, cred că este bine să vă explic că domnul pe care l-aţi salvat este membrul unei organizaţii secrete de ofiţeri britanici care încearcă să afle ambiţiile ruşilor privitoare la coloniile engleze.

Narina zâmbi.

- Cred că vorbiţi despre Marele Joc?

- Aţi auzit despre această organizaţie, Ateţă? întrebă Michael.

- Tatăl meu este un prieten apropiat al viceregelui, lordul

Hlpon, şi mi-a povestit, confidenţial desigur, că aceşti bravi oliţeri au salvat forturile de la frontiera de nord-vest a Indiei, şi iu adus informaţii preţioase despre Asia, unde hoardele cazace obţineau victorie după victorie.

Michael izbucni în râs.

- Noi ne imaginăm că nimeni în afară de autorităţi nu mai irc cunoştinţă de activităţile noastre, şi ne mândrim că reuşim să păstrăm secretul de fiecare dată. Dar iată că Alteţa Sa ne i unoaste toate secretele!

- Nu chiar toate, pe acesta de acum nu-l ştiam!

- Nu pot să spun cât sunt de recunoscător că aţi acţionat atât de rapid. Numai datorită Alteţei Voastre mă pot bucura de viaţă şi de ziua de mâine.

- înţeleg ce spuneţi, dar sunteţi încă foarte vulnerabil, iar ruşii ştiu unde vă aflaţi, aşa că nu m-ar mira să încerce din nou să vă ia prizonier.

- Sunt conştient de asta, răspunse el privindu-l însă pe lordul şambelan.

- Iar eu sunt la fel de convins, răspunse acesta din urmă. Acum înţeleg cine sunteţi şi ce făceaţi aici, aşa că am să vă urmez sfatul şi am să dublez numărul de soldaţi la frontieră. Nimeni, în afară de noi, cei de aici, nu trebuie să afle de ce facem acest lucru.

- Nu, desigur, încuviinţă Narina. Dar domnul Ward va fi aici în siguranţă, sau ar fi mai înţelept să-l trimitem altundeva?

- Nu numai că este în siguranţă, spuse lordul şambelan, dar

mai cred că acest domn ne va fi foarte folositor.

Narina îl privi surprinsă, la fel ca şi musafirul lor.

- Cred că Paks nu v-a spus, domnule Ward, că puteţi sta în patul prinţului doar pentru faptul că nu este niciun prinţ aici. Toată lumea de la palat crede că Alteţa Sa se află în dormitor, suferind de pe urma unui regretabil accident de călărie.

- Mi-am imaginat că trebuie să existe un motiv pentru care nu este destulă lumină aici.

- Motivul este foarte simplu, dar la fel de secret. Alteţa Sa se află la Istanbul, în acest moment, ca să fie operat. Ar fi o imensă greşeală, înţelegi mai bine ca oricine, să le dăm ruşilor ocazia să afle că prinţul nu este la palat.

- înţeleg, şi sper că aţi luat toate măsurile de precauţie.

- Aşa am crezut, până când Marele Joc ne-a bătut la poartă...

- Puteţi avea încredere în mine, vă asigur.

- Nu numai că am încredere în domnia voastră, domnule Ward, dar insist să rămâneţi aici până când Alteţa Sa revine în ţară.

Michael îl privi uimit.

- Veţi fi mai în siguranţă aici ca oriunde altundeva. Nimeni nu ştie mai bine ca dumneavoastră că ruşii nu luptă cinstit şi dacă este posibil, evită orice prilej în care este posibil să fie învinşi, iar singura modalitate prin care pot face asta este să-şi asasineze inamicul.

Narina era îngrozită.

- Nu exagerez deloc, domnul Ward ştie foarte bine. Ne va fi mult mai bine dacă judecăm împreună. Nu vrem ca ruşii, prin vreo neşansă îngrozitoare, să afle că patul Alteţei Sale este gol, şi că nici nu se află în ţară.

- înţeleg, de fapt, chiar o astfel de ocazie caută ei. Pe moment mă simt destul de extenuat şi unele răni mă dor teribil, aşa că sunt încântat să accept invitaţia domniilor voastre. Mulţumesc Cerului, voi avea în fine ocazia să dorm noaptea. Dar mai este un lucru pe care aş dori să-l ştiu, spuse Michael. Anume, cine este această frumoasă domnişoară care pretinde a fi Alteţa Sa prinţesa de Alexanderburg.

Lordul şambelan iznucni într-un râs sănătos.

- Daţi-mi voie să v-o prezint. Domnia sa este şi ea, un mare secret. Domnişoara Narina Kenwin, care din prea multă bunătate a acceptat s-o înlocuiască temporar pe Alteţa Sa Prinţesa Louise.

- Nu pot decât să vă spun cât de recunoscător vă sunt domnişoară, spuse Michael. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că o femeie ar putea să înţeleagă cu atâta promptitudine situaţia. Cele mai multe ar fi fost înspăimântate de apariţia mea şi ar fi fugit.

- Pe timpul şederii domniei voastre în India, aţi auzit probabil, de tatăl domnişoarei Kenwin, spuse lordul şambelan. Pe vremea când se afla acolo era un simplu preot, iar între timp a fost numit episcop în St. Albans.

- Sigur că am auzit de domnia sa. Ne-am şi cunoscut. Mi

s-a spus că este un om de o excepţională inteligenţă.

- Atunci să nu fiţi surprins că fiica domniei sale este genială, adăugă zâmbind lordul şambelan.

- Amândoi mă faceţi să mă simt stânjenită, spuse Narina. însă chiar dacă am trecut de un obstacol, am sentimentul că ne aşteaptă altele pe viitor.

- Intr-adevăr, aşa este, răspunse Michael. Dar pot pune rămăşag că împreună le vom depăşi pe toate.

Lordul şambelan se ridică în picioare, spunând:

- Am să mă întorc la biroul meu, ca să dau de ştire domnului comandant al trupelor palatului să dubleze numărul de gărzi, ca să fim siguri că nimeni nu se va strecura pe teritoriul principatului. Dacă ruşii v-ar captura pe dumneavostră, domnule Ward, şi pe Alteţa Sa, ar avea un careu de aşi cu care vor putea sta la masa de joc mult timp. Nici acum nu stau foarte prost. După cum ştiţi, Imperiul Rus se află la doar două mii de mile de India, chiar dacă pierd teritoriu în fiecare zi.

- Acum, parcă îmi este şi mai teamă, se lamentâ Narina. Suntem totuşi în siguranţă aici, câtă vreme cred că prinţesa se află sub patronajul direct al reginei Victoria.

- Asta ne place nouă să credem, spuse lordul şambelan, înainte ca Michael Ward să poată adăuga ceva. Dacă prinţii nu sunt aici, cred că au tot dreptul să intre pe teritoriul nostru, pretinzând că vor să se asigure că în zonă nu se organizează nicio revoltă.

- Iarăşi mă speriaţi, domnule şambelan! spuse Narina.

- Vă pot asigura pe amândoi, declară Michael, că guvernul din India este hotărât să nu cedeze ruşilor puterea. Iar Balcanii, dacă suntem deştepţi, vor fi şi ei salvaţi.

- Dar asta nu poate fi valabil în cazul tuturor principatelor...

Michael zâmbi.

- Dar va trebui să fie valabil pentru acest principat. De aceea vă rog din suflet să sporiţi trupele de apărare şi imediat după ce mă odihnesc, voi putea povesti o mulţime de lucruri interesante pe care sunt convins că nu le ştiţi.

- Abia aştept, răspunse lordul şambelan.

înainte să se retragă, bătrânul se apropie de Narina şi, punându-i mâna pe umăr, îi spuse:

- înainte ca domnul Ward să meargă la culcare, vă sfătuiesc să staţi de vorbă cu el, ca să vă asiguraţi, cu inteligenţa şi diplomaţia de care aţi dat dovadă până acum, că doreşte să participe la tot ce-i vom cere.

Oftând, continuă:

- Sper ca domnul Ward să dorească să rămână cu noi câtă timp veţi fi în rolul Alteţei Sale. Aşa cum domnia voastră i-aţi salvat viaţa, sper ca şi dumnealui s-o salveze pe a noastră.

Narina inspiră adânc. Apoi îl privi pe Michael, care era pe cale să protesteze. Chiar şi în semiîntunericul din cameră, putea să vadă că domnul Ward se lupta să rămână treaz.

- Am învăţat o lecţie de viaţă, se oferi el voluntar. Anume că nimeni nu face nimic degeaba. Foarte bine, domnule şambelan, sunt senatorul dumitale, iar dacă va trebui să fac parte din acest scenariu în rolul prinţului sau al unui simplu sen'itor, sunt pregătit să accept orice rol.

Lordul şambelan râse.

- Aşa mă gândeam şi eu, domnule Ward. Deşi sper să nu fie necesar, spre binele domniei voastre. Nu uitaţi, pentru toată lumea de aici, de astăzi veţi lua locul Alteţei Sale Prinţul Rudolph de Alexanderburg, care a suferit un accident la călărie.

- Nu voi uita, domnule şambelan, şi sunt recunoscător că pot lua parte la nobila acţiune a domniilor voastre.

Lordul se îndreptă spre uşa dormitorului. Când ajunse în prag, se întoarse să-i salute pe amândoi, apoi Narina îl auzi adresându-i-se lui Paks, care rămăsese în tot timpul în faţa uşii.

Privindu-l pe Michael, Narina îşi dădu seama cât era de extenuat.

- Cred că ar trebui să mergeţi la culcare, aţi trecut prin multe, trebuie să fiţi realmente extenuat.

- NU am avut ocazia să dorm timp de trei nopţi, deoarece am fost nevoit să acţionez mai mult pe timpul nopţii, pentru că astfel eram mai în siguranţă, şi nu am reuşit să aţipesc decât câteva ore, prin şanţuri sau în cine ştie ce fundătură.

- Atunci, chiar trebuie să vă odihniţi, domnule Ward. Să vă trezesc la cină, sau preferaţi să vă continuaţi somnul?

- Am mâncat foarte puţin zilele trecute, mi-ar face mare

plăcere să vă însoţesc la masă, mai ales că aş avea ocazia să vă vorbesc despre situaţia din prezent.

- Bine, atunci închideţi ochii, pentru că sunteţi în deplină siguranţă, iar Paks vă stă la dispoziţie dacă aveţi nevoie de ceva.

Michael zâmbi, iar Narina îşi dădu seama că era pe jumătate deja în lumea viselor. Nu mai rosti niciun cuvânt şi se îndreptă spre uşă. Privind înapoi, văzu că Ward adormise deja. Afară, în pragul uşii, îl zări pe Paks. îl anunţă că Alteţa Sa prinţul, cum avea să fie de acum înainte denumit, avea să doarmă până la ora cinei.

- A trecut prin multe acest domn respectabil, mormăi Paks. Are câteva răni urâte pe spate, pe care am să i le îngrijesc imediat ce se va trezi.

- Vei avea ocazia s-o faci asta pentru că îşi va petrece mult timp în acest dormitor. Dacă va încerca să iasă de aici, va fi zărit de mulţi oameni care îşi vor da seama că nu este prinţul Rudolph.

-Aveţi dreptate, Alteţă, şi eu mă gândeam la asta. Dacă vreţi părerea mea, parcă e un dar de la Dumnezeu faptul că a ajuns în grădina noastră acest domn, pentru că începusem să mă tem că se va descoperi curând faptul că nu e nimeni în patul prinţului, deşi noi ne străduim să păstrăm această aparenţă.

- Dar ştiam că v-aţi ocupat de asta, astfel încât nimeni să nu afle...

i

- Aşa este planul, dar întotdeauna există oameni curioşi când vine vorba de sănătatea prinţului, iar unele dintre

menajere îl găsesc foarte atrăgător şi de multe ori s-au strecurat pe lângă dormitoarele Alteţei Sale doar ca să-i arunce câte o privire furişă.

- Acum, de bine de rău, măcar avem pe cineva bolnav în patul prinţului, iar domnul Ward va trebui să joace acest rol.

- In ce mă priveşte, nu am cunoştinţă că în dormitorul Alteţei Sale s-ar afla altcineva în afară de prinţul însuşi.

Narina îl salută pe Paks şi se îndreptă spre camera de zi.

Când ajunse acolo, îşi aminti că uitase cartea în grădină. "Mă duc s-o aduc", îşi spuse, dar dintr-odată i se făcu teamă. Ruşii care îl urmăriseră pe Ward ghiciseră deja că Michael era în palat şi poate o şi văzuseră grăbindu-se să-l ascundă şi să-i ofere adăpost.

Dacă ar lua-o prizonieră, crezând că era Louise, ar însemna un dezastru pentru Rudolph, care nu se afla acolo să poată negocia eliberarea soţiei sale, şi nici să poată conduce o expediţie militară împotriva soldaţilor ruşi.

De aceea, decise s-o trimită pe Maria după carte. Aşezându-se la fereastră, nu-şi putea înăbuşi un sentiment de nelinişte cu privire la cina pe care urma s-o ia în prezenţa lui Michael. Poate avea să vină cu idei noi în privinţa măsurilor care trebuia luate aici, la Alexanderburg? încă nu-l întâlnise pe prim-ministru, dar avea senzaţia, din auzite, că era mai degrabă un tip conservator şi limitat, asemenea primarului pe care îl întâlnise cu o zi în urmă. Primarul îşi dorea ca lucrurile să rămână într-o veche şi veşnică ordine, fără schimbări sau idei

inovatoare în rânduiala oraşului.

"Sunt convinsă", se gândi ea, "că Michael Ward, care este un ofiţer de succes în Marele Joc, va avea idei nemaipomenite ca să consolideze siguranţa principatului Alexanderburg".

Era o idee încântătoare şi Narina privi ceasul din perete. Spera ca orele să treacă repede, ca să poată discuta cu Ward pe îndelete la cină. Numai că timpul are propriile sale reguli, aşa că dădu poruncă Măriei să-i pregătească baia lângă şemineu.

Mai târziu, va căuta o rochie potrivită pentru o cină atât de interesantă. Era greşit să poarte una foarte elaborată, şi alese, în cele din urmă una elegantă şi potrivită evenimentului. Maria îi aranjă din nou părul în stilul personal al Louisei, cu toate că Narina găsea că al său era fără îndoială mult mai atrăgător.

Se gândi că era posibil ca lordul şambelan să-i însoţească la cină, astfel că era nevoită să intre din nou în rol, după cum promisese; chiar şi într-un cadru intim, era obligată de împrejurări să abordeze permanent noua ei identitate, până la întoarcerea cuplului regal.

Paks primise poruncă să-l trezească pe domnul Ward, dar spre surprinderea Narinei, valetul protestă:

- NU am de gând să fac aşa ceva, Alteţă. Trebuie să stea în pat până când rănile de pe spate vor fi tratate cum se cuvine. NU are niciun rost să-l trezim doar ca să ne dăm seama că începe să sângereze din nou.

- Nu, Paks, ai dreptate, dacă domnul Michael doreşte să rămână în pat, îi respectăm dorinţa, fireşte. Mai mult, vom pune o masă lângă pat şi am să-i ţin companie cât timp îşi ia cina.

Narina îşi aminti că astfel îşi petrecea serile când mama ei era bolnavă şi i se păruse o modalitate potrivită să ia masa cu cineva care nu se putea ridica din pat. Aşteptă până când Paks îi aduse răspunsul:

- Cina va fi servită, Alteţă.

Narina sări în picioare fericită şi intră în dormitor. Draperiile erau trase chiar dacă afară era încă lumină. Narina ştia că tot ce se petrecea în acest dormitor era relatat urechilor curioase din camerele slugilor. Dacă erau aprinse prea multe lumânări, nimeni nu ar fi crezut că prinţul se afla acolo pentru că doctorul, nu-i aşa, îi interzisese lui Rudolph să-şi obosească ochii cu o lumină prea puternică. Astfel că au lăsat aprins un singur candelabru, iar Narina nu fu deloc surprinsă să observe că şi acela era împodobit cu îngeraşi care aveau steaua simbolică a principatului în vârful unei baghete magice. Michael se ridicase în capul oaselor, destul de decent pieptănat, cu o eşarfă elegantă la gât. Arăta mult mai bine, se gândi ea, părea chiar mai frumos decât atunci când ieşise din dormitorul său, în urmă cu câteva ore.

Michael zâmbi când o zări pe Narina.

- Trebuie să vă spun, spuse el când ea se aşeză lângă pat, că sunteţi foarte frumoasă şi foarte isteaţă. Iar asta este prima cină decentă pe care o servesc în ultimele luni de zile, şi am de gând s-o savurez pe îndelete. Dar mai mult apreciez

frumuseţea femeii care îmi ţine companie.

- Şi eu sunt fascinată de prezenţa domniei voastre, răspunse Narina, şi am fost la fel de nerăbdătoare să pot lua cina cu marele Ward. începuse să fie destul de plicticos să mănânc singură, fără să pot vorbi cu altcineva în afară de Paks.

- Este exemplul tipic de valet care se pricepe de minune să respecte toate capriciile unui prinţ, şi chiar m-a făcut să râd atunci când mi-a îngrijit rănile.

- Acum, vă simţiţi ceva mai bine?

- Cred că da, pentru că sunteţi aici. Vreau să îmi spuneţi mai multe despre dumneavoastră, cum aţi ajuns aici, cum aţi apărut atât de providenţial în calea mea atunci când mă aflam în pericol, în loc să fiţi în casa tatălui domniei voastre, învăţându-i pe copii despre creştinism?

Narina izbucni în râs.

- Nu este nevoie de mine acolo, de cele mai multe ori doar îl însoţesc pe tatăl meu. Este un companion fermecător atunci când nu este ocupat şi are timp să stea cu mine la taifas.

- Să înţeleg că aţi fost prinsă în acest joc pe neaşteptate, deoarece, bănuiesc că sunteţi o bună prietenă a prinţesei Louise, sau poate pentru faptul că îi semănaţi puţin?

- Sunteţi foarte perspicace. Da, pe vremea când eram la şcoală, lumea credea deseori că suntem gemene, chiar dacă nu suntem nici măcar rude. Când Louise m-a rugat să vin aici degrabă, am venit cu plăcere, cu toate că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce urma să se întâmple.

- Cred că sunteţi foarte curajoasă.

- Este mai degrabă o situaţie incitantă, ceva cu totul diferit de tot ce am trăit până acum, ca să nu mai adaug că ajutorul pe care îl ofer este pentru prietena mea dragă. Desigur, situaţia este plăcută până când cineva ca domnia voastră apare din albastrul cerului şi mă sperie de moarte!

- îmi pare rău dacă v-am speriat dar pentru mine aţi fost un înger care m-a scăpat de diavol şi m-a dus pe aripioarele lui într-un loc frumos şi lipsit de pericole.

Narina chicoti.

- Va trebui să scrieţi o carte despre asta într-o zi, în care să includeţi numeroasele dumneavoastră aventuri din India.

- M-am gândit la posibilitatea asta, numai că va mai trece timp până când voi fi forţat să mă retrag.

- Forţat? exclamă Narina.

- Da, din motive familiale în primul rând şi din multe alte motive în plan secundar. Aşa cum aţi remarcat astăzi, am devenit mult prea cunoscut ca să mă mai pot deghiza pentru acţiunile mele, iar ruşii nu vor mai putea fi păcăliţi mult timp.

- în ce eraţi deghizat atunci când aţi dat buzna în grădina noastră?

- Când am plecat din India, pe la frontiera de nord-vest, eram preot. Când am ajuns în vest, eram samsar şi vindeam cai, doi dintre ei fiind chiar caii cu care am fost de câteva ori pe câmpul de luptă.

- Cred că sunteţi foarte curajos, remarcă Narina cu

admiraţie.

- Este interesant, chiar dacă de multe ori situaţiile în care mă aflu sunt periculoase şi riscante, în special când ajungi să te întrebi câte minute de viaţă ţi-au rămas...

Narina îşi duse uimită mâna la gură.

- Cum puteţi fi atât de curajos? Vreau să spun... să mergi la bătălie când vezi deja că este pierdută?

- Am fost deseori conştient de acest deznodământ, dar în acelaşi timp încerc să gândesc ca inamicul, şi-mi place să cred că mintea mea este mai ascuţită decât a lui, aşa că succesul nu este niciodată exclus, în ce mă priveşte.

- Trebuie să fiţi foarte bucuros că acum puteţi măcar să dormiţi fără să vă mai ameninţe vreun pericol.

- Sunt încă şi mai bucuros pentru faptul că am avut ocazia să vă cunosc, spuse Michael. încă mai cred că sunteţi un înger păzitor trimis de Dumnezeu să mă salveze şi sunt sigur că şi acum, când pretindeţi că sunteţi altcineva, sunteţi de fapt foarte sinceră.

Pentru că Michael părea atât de serios spunând toate acestea, Narina roşi. Nu avea idee cât era de frumoasă în ochii acestui bărbat.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, Paks bătu la uşa Narinei, spunând că dorea să-i vorbească. Narina îi deschise şi Paks o anunţă:

- Domnul Ward nu se simte bine astăzi. Extenuarea din ultimele zile l-a doborât.

- Oh, este bolnav!? întrebă Narina, îngrijorată.

Paks dădu afirmativ din cap.

- Da!... Nu chiar bolnav. Doar că are nevoie de odihnă, care este cea mai bună doctorie pe care i-o poate dori cineva acum.

- Ai dreptate, Paks. îmi amintesc că tata spunea mereu când urca pe munte că atunci când eşti extenuat trebuie să dormi, să dormi... până când te simţi din nou tu însuţi.

- Asta va trebui, Alteţă, să facă şi pacientul nostru. Va fi în scurt timp ca nou.

- Rănile sale se vindecă?

- Sunt mai bine, cred însă că sunt destul de dureroase.

Paks luă tava cu care adusese micul dejun şi ieşi din

dormitor.

Pentru că nu putea călări dimineaţa, cum obişnuia să facă acasă, Narina decise că era mai bine să rămână în pat şi să se îmbrace după micul dejun. Ar fi vrut să meargă în grădină, dar încă îi era teamă. Chiar dacă acum i se părea o prostie panica din urmă cu două zile, imaginea chipului însângerat al lui Michael, care apăruse brusc dintre copaci, îi revenea mereu în minte. Lordul şambelan o asigurase că gărzile din jurul palatului fuseseră dublate, chiar mai multe pe timpul nopţii, ca şi ofiţerii care supravegheau mişcările de trupe ale ruşilor.

Dar chiar şi astfel, Narina nu-şi putea înăbuşi îngrijorarea. Era mai bine pentru Michael să se odihnească, aşa că nu-i rămăsese de făcut decât să se cufunde din nou în lectura cărţii oferite de tatăl său. Citea relaxată lângă fereastră când lordul şambelan intră în cameră. Narina sări în picioare, bucuroasă că are în sfârşit parte de o prezenţă agreabilă.

- Speram să veniţi să mă vedeţi azi, pacientul nostru doarme iar eu nu am cu cine să vorbesc.

- Din nefericire, vă aduc veşti proaste, răspunse lordul şambelan.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

îi trecu prin minte că lordul avea veşti de la Istanbul. Oare operaţia prinţului Rudolph nu fusese un succes? Când lordul şambelan îi răspunse, Narina răsuflă uşurată.

- Avem un musafir nepoftit.

- Cum adică? Altul?

Lordul clătină din cap şi se aşează pe sofa.

- Poate aţi auzit de acest personaj. Ultimul lucru pe care ni-l doream, era să-l avem printre noi, ca să afle ce am pus la cale.

- Cine este această persoană?

- Prinţul Hans von Vechtel.

Numele nu-i spunea nimic.

- îmi pare a fi german.

- Este german, chiar dacă naţionalitatea contează în funcţie de scopul urmărit.

Narina izbucni în râs.

- Mi se pare mai degrabă amuzantă vestea.

- Nu este deloc amuzant pentru noi, pentru că trebuie să fim foarte precauţi, ca să nu afle că Alteţa Sa nu este aici.

- Adică, spuneţi că nu trebuie să-l întâlnesc.

- Nu, asta nu este important, spuse lordul şambelan. El nu a cunoscut-o niciodată personal pe prinţesa Louise, pentru că ultima oară când a venit aici a fost în urmă cu doi ani, când ea şi pe prinţul se aflau în luna de miere şi fireşte nu erau obligaţi să onoreze nicio vizită în acea perioadă.

- Atunci, de ce sunteţi atât de supărat că a venit? La urma urmei, nu este obligatoriu să intre în dormitorul Alteţei Sale.

- Da, dar va încerca s-o facă fără doar şi poate, cu toate că nici asta nu înseamnă mare lucru, pentru că nu l-a mai văzut pe prinţ de foarte mulţi ani şi nu ar putea să bănuiască nimic dacă l-ar zări pe domnul Ward în patul Alteţei Sale.

- în cazul acesta, mă tem că nu vă înţeleg îngrijorarea.

- Este aducător de necazuri, cum am spus. Călătoreşte dintr-o ţară în alta ca să afle punctele vulnerabile, discută despre ele cu principi sau conducători ai altor state, ceea ce face din el un musafir foarte periculos.

- Din ce motiv se comportă aşa?

- Nu ştiu, poate vrea să fie considerat un om important. El este principele unui teritoriu foarte mic aflat la graniţa de vest a Germaniei. Se tot discută la curtea lui Bismarck că acest principat nu ar trebui să aparţină de fapt Germaniei, iar din câte ştiu, discuţiile de acest gen nu au luat sfârşit, pentru că mai sunt şi alte state care pretind că le-ar aparţine acest teritoriu.

- Mi se pare extraordinar.

- Extraordinar? Hm... Mă tem că extraordinar vi se va părea prinţul însuşi, dacă e să judec după impresia majorităţii femeilor cu care a avut de-a face de-a lungul timpului.

- Spuneţi-mi ceva despre el, vă rog, îl imploră Narina.

- în primul rând, îl veţi găsi atrăgător şi fără îndoială foarte amuzant. însă eu ştiu că se află aici cu un singur scop, şi anume să le poată spune ruşilor de ce prinţul Rudolph nu are până acum un moştenitor la tron.

Narina avu un gest de protest, dar lordul şambelan continuă, netulburat:

- Dacă va considera că există alt motiv în afara celui firesc,

va scoate un bun profit din asta, pentru că ţarul îi va asculta povestirea sorbindu-i fiecare cuvinţel.

Narina începu să înţeleagă de ce lordul şambelan îl găsea periculos pe prinţul Hans. După câteva clipe de gândire, Narina răspunse:

- Desigur, din câte ştie el, prinţul Rudolph nu-l poate primi pentru că este bolnav şi are nevoie de odihnă. Deci, nu este nevoie să stăm de vorbă cu el.

- Ar fi o greşeală.

- De ce?

- Pentru că asta i-ar întări convingerea că aici se petrece ceva ciudat. Putem spune, de altfel aşa am procedat până acum, că prinţul Rudolph a avut un accident care i-a afectat vederea, dar acesta nu este deloc un motiv de a refuza vizita unui musafir atât de plăcut şi de important ca prinţul Hans.

Narina încercă să protesteze, dar lordul şambelan nu se lăsă întrerupt:

- Alteţa Voastră este singura persoană care îl poate convinge că nu se întâmplă nimic neobişnuit la curte.

- Dacă nu mă va crede? întrebă Narina gâtuită de spaimă.

Lordul şambelan zâmbi.

- Sunteţi foarte frumoasă şi trebuie să ştiţi că prinţul are o slăbiciune pentru femeile atrăgătoare. Este de-ajuns să-l flataţi puţin spunându-i că sunteţi încântată că l-aţi cunoscut şi pot pune rămăşag că se va afla curând la picioarele Alteţei Voastre.

- Dar ce trebuie să fac dacă va insista să-l primească prinţul

Rudolph?

- Dacă vom fi forţaţi de împrejurări să-l introducem în dormitorul prinţului şi-l va vedea dormind cu draperiile dormitorului trase, sunt convins că suspiciunile sale se vor risipi.

- înţeleg, domnule şambelan, dar sunteţi sigur că trebuie să-i ţin de urât chiar eu?

- Bineînţeles că da. Am făcut aranjamentele pentru o cină la palat la care va mai participa şi prim -ministrul cu soţia, precum şi un tânăr politician care s-a căsătorit de curând cu o doamnă foarte simpatică.

- Asta este tot?

- Da, aproape tot. Nu vreau să fac din acest eveniment unul de amploare, ca vreun comentariu nesăbuit să ridice bănuieli prinţului Hans că la Alexanderburg există o criză politică.

Narina îl privi curios.

- Vreţi să spuneţi că ruşii vă fac din nou necazuri?

- Nu în mod direct, dar sunt anumite zvonuri că în suburbii ruşii ar încerca să stârnească revolte populare. Chiar dacă nu avem dovezi, suntem conştienţi că o astfel de ameninţare există.

- Credeţi că prinţul Hans i-ar informa pe ruşi că suburbiile de aici clocotesc de nemulţumire?

- Oh, fără îndoială, dacă va considera că este un amănunt suficient de important şi, după cum ştiţi, Rusia caută de multă timp un motiv plauzibil să ne invadeze, dorind de bună seamă

să alipească Alexanderburg teritoriilor controlate de ei.

- Ce neşansă, să aveţi graniţă cu un imperiu atât de lacom...

- Nu putem face decât să luptăm cu disperare cu orice armă posibilă ca să ne menţinem independenţa.

Lordul vorbea pe un ton atât de grav, încât Narina înţelese cât era de importantă pentru el această năzuinţă.

Dacă cineva ar fi nevoit să-şi sacrifice viaţa pentru Alexanderburg, acela ar fi fără doar şi poate lordul şambelan.

- Am să fac tot ce îmi cereţi, dar vă rog să aveţi grijă, nu mă lăsaţi să fac greşeli. Ar fi groaznic să fiu tocmai eu cauza intrării inamicului în Alexanderburg.

- De asta mă tem şi eu. Vă rog să fiţi la fel de elegantă ca întotdeauna, şi veţi reuşi să-l cuceriţi pe prinţul Hans. Va încerca să flirteze, cum o face cu orice tânără care-i iese în cale.

- Ce vârstă are prinţul Hans? întrebă Narina.

- Cred că vreo treizeci şi cinci de ani. A fost un copil problemă pentru părinţii lui, şi nu s-a schimbat prea mult de atunci. Este înnebunit după bârfe şi-i place la nebunie să provoace necazuri; ar fi periculos să-l subestimaţi.

- Ce anume îl face să se comporte asfel?

- Puterea... influenţa... Le adoră pe amândouă şi are un mod ciudat de a deveni important în multe state. Mi s-a spus chiar că ţarina îl adoră şi este o adevărată nebunie atunci când ajunge la St. Petersburg.

- Credeţi că are un motiv ascuns pentru care şi-a anunţat vizita la Alexanderburg?

Lordul şambelan rămase pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse, degajat:

- Poate sunt prea bănuitor, dar în acest moment prinţul Hans este ultima persoană pe care o doresc la Palatul Alexanderburg. Dar este imposibil să-i împiedic vizita.

- Vă promit că am să fac tot posibilul să ajut. Să-mi spuneţi doar ce trebuie să fac şi am să fiu foarte atentă ce discut cu el.

- în primul rând, nu trebuie să afle că nu sunteţi Alteţa Sa prinţesa, şi că Michael Ward se află în patul prinţului Rudolph.

Spunând acestea, lordul şambelan avu un râs nervos.

- Dacă s-ar afla, povestea ar ajunge la toate casele regale ale Europei, iar Rusia ar folosi-o drept motiv să intre cu armatele în ţara noastră.

- Ce vreţi să fac, domnule şambelan?

- Vreau să mergeţi la cină, unde acum nu se află decât prinţul Hans şi să discutaţi cu el, deşi mai înţelept ar fi să ascultaţi mai degrabă ce spune.

- Sunteţi absolut sigur că nu o cunoaşte pe Louise?

- NU a văzut-o niciodată din câte ştiu; ştie doar că este englezoaică şi în privinţa asta nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Tot ce va dori să afle, este de ce nu aţi rămas până acum însărcinată, şi dacă armata principatului Alexanderburg este într-adevăr mică şi ineficientă, deoarece unele state balcanice sunt invidioase pe poziţia noastră şi încearcă s-o denigreze.

- Dar este lucru sigur, domnule şambelan, că armata acestui stat trebuie să fie mai puternică!

Spunând acestea, Narina îşi aminti că văzuse o mulţime de tineri pe străzile din Alexanderburg îmbrăcaţi în haine civile şi mult prea puţini în uniformă; şi prea puţine dintre femeile cu care vorbise la primărie în urmă cu câteva zile îi spuseseră că soţii lor erau înrolaţi în armată.

- Insist de mult că tinerii noştri trebuie încurajaţi să intre în rândurile armatei măcar pentru câţiva ani, ca să înveţe să lupte şi să fie pregătiţi pentru când va fi nevoie.

- Dar cine împiedică această acţiune?

- Unul dintre cei care se opun este chiar prim-ministrul. El încearcă să convingă membrii parlamentului că o armată mai puternică ar putea da o imagine prea agresivă principatului, iar vecinii noştri ne-ar putea considera o ameninţare.

- Dar membrii parlamentului înţeleg ce primejdie teribilă reprezintă Rusia?

- Ei cred în basme, şi din nefericire sunt convinşi că fiind sub aripa protectoare a coroanei Angliei, avem o armură invincibilă.

Narina oftă.

- înţeleg ce simţiţi. Tatăl meu mi-a spus că exact acelaşi lucru s-a întâmplat şi în India. Englezii au refuzat prosteşte să creadă că Rusia reprezenta un pericol adevărat.

- Exact, iar apărarea Indiei este şi acum, din câte ştiu, la fel de ineficientă.

- Dacă ar fi fost, domnule şambelan, nu am mai fi avut nevoie de ofiţeri ca domnul Ward, care îşi riscă propria viaţă

acţionând după regulile Marelui Joc.

- Desigur. îmi doresc să fi avut şi noi o asemenea organizaţie. Cei mai mulţi dintre oamenii de aici se complac şi sunt foarte convinşi că nu avem de ce să ne temem.

- Asta nu trebuie să afle prinţul Hans.

Lordul şambelan încuviinţă.

- Tot ce aveţi de făcut, o sfătui el, este să-i îndreptaţi atenţia asupra unui subiect atrăgător... adică... Alteţa Voastră!

- Am să fac tot ce îmi stă în putinţă, spuse zâmbind Narina.

Când lordul şambelan se îndepărtă, Narina se gândi să se

ducă la Michael Ward, să-i povestească ce se petrecea la palat.

Când îi ceru părerea lui Paks, acesta insistă că ofiţerul trebuie să se odihnească netulburat şi că nu trebuie deranjat sub niciun motiv.

Atunci, se retrase în dormitorul Louisei şi căută o rochie. Alese una dintre cele mai frumoase care se aflau în garderoba prietenei sale. Asortă apoi cele mai elegante bijuterii: un colier de perle pe care şi-l prinse la gât, o pereche de cercei tot din perle şi o brăţară cu diamant. Apoi simţind că inima îi bate cu putere la gândul că ar putea face o greşeală de neiertat, coborî să-l cunoască pe controversatul prinţ Hans.

Fu informată că lordul şambelan îi arătase cei mai frumoşi cai din herghelia principelui, iar Narinei i se păru o mişcare foarte inteligentă din partea lordului să încerce să-l impresioneze pe prinţ cu ceva care avea legătură cu armata principatului de Alexanderburg - o nestemată pentru care

erau recunoscuţi în Europa - cai puternici şi ageri.

Narina îl întrebă pe valet ce gen de cai preferă prinţul.

- Cai pur-sânge, Alteţă, răspunse valetul, cu de mândrie în glas. Prinţul Hans face totul cu stil, şi ia cu domnia sa câţiva cai în plus oriunde merge.

Narina izbucni în râs, deoarece atitudinea prinţului i se părea caraghioasă. Abia dacă îşi putea imagina vreun lord englez plecând la drum cu atâta pompă. După felul cum valetul prinţului Hans vorbea despre el, era convinsă că în ochii celor mai mulţi se bucura de mult mai multă importanţă decât avea de fapt.

Capitolul 7

După câteva minute, îşi făcu apariţia în salonul de primire şi prinţul.

- Trebuie să mă iertaţi, Alteţă, spuse el Narinei. Dacă am întârziat, a fost numai pentru că a trebuit să văd herghelia prinţului.

- Sunt încântată să vă cunosc în sfârşit, şi să vă primesc în palatul nostru, spuse Narina.

întinse mâna şi el i-o sărută într-o manieră franţuzească, murmurând:

- Alteţa Voastră este mult mai frumoasă decât mi s-a spus...

- Sunt fericită că nu vă dezamăgesc, reuşi Narina să găsească un răspuns.

Când intrară în salonul de masă, apărură doi ofiţeri ai palatului care îl cunoscuseră la ultima sa vizită la palat.

începură să mănânce şi Narina realiză că prinţul avea într-adevăr o personalitate puternică. Era amuzant, isteţ, şi părea să placă pe toată lumea. Pentru faptul că putea să-i ofere lecţii de istorie fără să fie nevoită să citească vreo carte, Narina Îl găsea fascinant.

O copleşea cu numeroase complimente printre remărcele ironice la adresa conducătorilor Europei, chiar şi a ţarului însuşi. Alexandru al III-lea era deja considerat cel mai rău ţar pe care Rusia îl avusese vreodată. Narina îl auzise pe tatăl său spunând că deşi Balcanii fuseseră înspăimântaţi de Alexandru al II-lea, avusese totuşi calităţile unui conducător înţelept. în dimineaţa morţii sale, el lucra la reforma care ar fi lansat Rusia într-o lume modernă şi care garanta un parlament democratic. Când a fost ucis, câteva ore mai târziu, fiecare casă, balcon sau fereastră arborase drapelul negru.

Narina îşi amintea că primul lucru pe care ţarul Alexandru al Iil-lea l-a făcut când a ajuns la putere, a fost să rupă în bucăţi planurile de reformă la care lucrase înaintaşul său. Aflase înainte să ajungă la Alexanderburg că ţarul Alexandru al III-lea era mult mai temut în lume decât orice alt ţar care condusese Rusia înaintea sa. Dacă ruşii îşi intimidau întotdeauna victimele înainte de a le nimici, acum situaţia era de două ori mai înspăimântătoare. Narina dorea să-şi fi întrebat tatăl mai multe lucruri despre situaţia politică din Balcani. Acest prinţ atrăgător îl ironiza în mod deliberat pe ţarul care speriase jumătate din continentul european.

Pe neaşteptate, prinţul schimbă subiectul şi o privi pe Narina drept în ochi:

- Mai spuneţi-mi câte ceva despre domnia voastră, Alteţă; sunt atât de copleşit de frumuseţea voastră, încât mi-e greu să mă gândesc la altceva, cu atât mai puţin la problemele Europei.

- Dar ştiţi că suntem interesaţi, Alteţă, spuse lordul şambelan.

- Veţi afla ce se va întâmpla şi fără să vă spun eu, răspunse sec prinţul, iar acum, pentru că sunteţi recunoscuţi pentru atâtea flori frumoase, mi-ar plăcea ca Alteţa Sa să mă conducă în grădină, să le admir şi eu!

Era evident că nu dorea să fie însoţit şi de altcineva. Narina îi adresă lordului şambelan o privire disperată.

Nu mai putea face nimic, prinţul deja deschisese uşa. Florile erau frumos colorate şi totul era dominat de parfumul florilor albe de liliac, pe care Narina îl adora.

- Acesta este cadrul care vi se potriveşte cel mai bine, spuse prinţul.

Pe durata plimbării vorbiră în mai multe limbi, de la dialectul vorbit la Alexanderburg, pe care prinţul, spre surprinderea Narinei îl stăpânea foarte bine, până la limba engleză pe care o vorbea fluent, apoi franceză şi germană. Acum, vorbea cu ea în engleză cu o fluenţă care-i dovedea Narinei că era mult mai inteligent decât dorea să recunoască.

- Vă simţiţi bine în acest colţ de lume? întrebă el. Eu cred că o asemenea frumuseţe este irosită şi privată de un public

admirator mult mai vast, care se cheamă lumea întreagă!

Narina izbucni în râs.

- Sunt foarte mulţumită aici şi, fireşte, sunt foarte fericită alături de soţul meu, Rudolph.

- Lordul şambelan mi-a spus că nu-l pot vedea, dar cum tot am venit până aici, nu-mi vine să cred că Alteţa Voastră nu va găsi o modalitate să mă strecoare în dormitorul său.

Narina clătină din cap:

- Nu, prinţe, asta nu se poate. Medicii au spus că trebuie să aibă parte de odihnă totală după accidentul de călărie şi că trebuie să stea în întuneric, deoarece lumina îi face rău. Este înfiorător să mă gândesc că ar putea să-şi piardă vederea pentru totdeauna.

Narina simţea că juca destul de credibil rolul unei soţii îngrijorate de soarta soţului ei.

- Nu vreau să vă supăr, dar dacă nu-l pot vedea pe Rudolph acum, pot veni altă dată.

- Desigur că se poate, vă asigur că veţi fi foarte bine primit, zise Narina.

- De către Alteţa Voastră? întrebă prinţul.

Ajunseseră în apropierea unui mic lac pe malul căruia se afla o bancă ascunsă între copaci.

Fără vreun comentariu, ca şi cum s-ar fi gândit la acelaşi lucru, se aşezară pe bancă.

Prinţul întinse braţul pe spătarul băncii şi se apropie de ea.

-Acum, povesteşte-mi despre tine, frumoaso; sunt copleşit, de fapt sunt vrăjit să găsesc ceva atât de elegant în Alexanderburg, pe care l-am considerat totdeauna unul dintre cele mai plictisitoare locuri.

- Oh, nu spuneţi asta, oamenii de aici sunt fermecători, şi pentru că îl îndrăgesc pe prinţul Rudolph, îi împărtăşesc cu toţii fericirea.

- Am auzit că sunteţi foarte inteligentă în a atrage atenţia femeilor răsfăţându-le copiii.

- Asta-i bună, cum a fost posibil să auziţi aşa ceva?

- Eu aud totul, spuse şiret prinţul Hans. Sunt o sursă de informaţii despre orice subiect şi ştiu ce se va întâmpla cu mult timp înainte ca evenimentele să aibă loc şi să ajungă pe prima pagină a jurnalelor.

Vorbea atât de deschis, încât o făcu să râdă.

- Vreţi să mă faceţi să cred că nu sunteţi un om obişnuit?

- Bineînţeles că nu. Sunt suficient de obişnuit încât să te găsesc încântătoare şi să-mi doresc să te sărut.

Narina întoarse capul.

- înţelegeţi la fel de bine ca şi mine, Alteţă, că nu se cade să-mi vorbiţi astfel.

Prinţul Hans se arătă dezamăgit.

- Cine m-ar putea opri să admir cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, şi ce femeie frumoasă nu ar vrea să audă aceste cuvinte din partea unui bărbat?

- Poate că sunt excepţia; cuvintele domniei voastre mă intimidează şi mă stânjenesc.

- Ador femeile timide şi trebuie să recunosc că vizita mea la Alexanderburg s-a dovedit mult mai plăcută decât m-am aşteptat.

- La ce vă aşteptaţi înainte de sosire, prinţe?

- Să discut cu Rudolph şi să mă plictisesc cu soţia sa englezoaică pe care mi-o imaginam mai degrabă ştearsă şi deloc diferită de regina Victoria!

Narina izbucni în râs, deoarece modul cum spusese prinţul era foarte amuzant.

- Cum puteţi fi atât de ridicol? Rudolph nu s-ar căsători niciodată cu o asemenea femeie.

- A fost destul de iscusit şi de norocos să te găsească. Cum v-aţi fi întâlnit, dacă în Balcani nu era această furtună ameninţătoare şi regina Victoria nu ar fi vrut să liniştească apele tulburate de ruşi?

- Sunt fericită că aşa s-a întâmplat, răspunse Narina, pe un ton care se voia demn.

- Eşti cu siguranţă adorabilă pe tron, şi fireşte că orice bărbat din ţara asta - cu excepţia celor orbi - se va îndrăgosti de tine. Cum le vei ţine piept tuturor?

- Rudolph va lupta cu ei, nu eu.

- Dar când eşti singură...

Prinţul Hans se întrerupse, iar Narina avu impresia că avea intenţia s-o sărute, şi se ridică degrabă în picioare.

- Veniţi să vedem lacul, propuse ea. Este cu adevărat minunat.

O clipă, prinţul Hans nu se mişcă, ca apoi să i2bucnească în râs.

- Fugi de mine, spuse el amuzat, dar îţi promit, zeiţă adorabilă, că sunt un maestru al seducţiei şi obţin totdeauna ce vreau, chiar dacă mi se resping avansurile.

Narina nu reuşi să găsească o replică adecvată, prefăcându-se că nu a auzit ultimele cuvinte. Merse alături de el, admirând lacul. Apoi se opriră să privească linia orizontului, spre care soarele se îndrepta tot mai repede.

- Mi-ar plăcea să înot, dar nu aici unde putem fi văzuţi, ci în mare, unde sunt convins că arăţi ca o sirenă. Am putea înota fără ca rochia asta să ne mai stea în cale.

- Alteţă, vă imaginaţi lucruri care nu se vor materializa niciodată; mai bine ne-am întoarce la domnul şambelan care. sunt convinsă, are multe lucruri să vă arate.

- Da, probabil mai mulţi cai, iar eu, fireşte, va trebui să-mi arăt interesul pentru ei. Dar este încă devreme, şi dacă vom lua cina împreună, aşa cum sper, voi avea multe de spus până la sfârşit.

Zâmbi şi preciză:

- Este o promisiune, nu o ameninţare!

- Dacă vreţi să mă speriaţi, am să fug şi am să mă ascund în dormitorul lui Rudolph, chiar dacă nu vreau să-l deranjez.

- De când eram mic mi-a plăcut jocul de-a v-aţi ascunselea şi pot să spun fără să mă laud că invariabil eu eram cel care câştigam.

Ajunseseră la palat, astfel că Narina nu mai fu nevoită să răspundă.

Lordul şambelan îi aştepta în capătul scărilor şi când îi anunţă:

- Suntem pregătiţi pentru vizita Alteţei Sale la herghelie. Veţi călări, pentru că am presupus că veţi dori, cel mai bun cal al noastru.

- Sunteţi foarte generos, răspunse el ironic.

Narina îl salută, în timp ce prinţul era condus spre grajduri.

- Au revoir, zeiţă frumoasă.

Când prinţul Hans dispăru împreună cu lordul şambelan, Narina fugi sus pe scări. Spera ca Michael Ward să fie treaz şi să poată vorbi cu el. Când intră în aripa dormitoarelor princiare, îl întâlni pe Paks, care o aştepta în faţa uşii.

- Alteţa Sa doarme încă, spuse el înainte să-l întrebe, şi cred că va dormi încă pe atât.

Narina se simţi dezamăgită, deoarece spera să-l consulte asupra modului de comportare cu acest prinţ impetuos.

Prinţul de Vechtel era într-adevăr deosebit de bărbaţii pe care-i cunoscuse şi începea să realizeze de ce era atât de bine primit la curţile pe care le vizita.

Chiar dacă reprezenta un real pericol, fiind atât de indiscret, prinţul avea o incredibilă putere de seducţie.

Narina se gândi că ar fi fost interesant să afle mai multe despre noul ţar al ruşilor, care era deja subiectul tuturor bârfelor, povestite cu admiraţie sau cu groază, dar voia să discute cu cineva care cunoscuse personal acest înfiorător personaj. Mai avea şi setimentul că această cină avea să fie foarte dificilă. Narina îşi petrecu după-amiaza singură în salon, încercând să citească, dar gândurile îi zburau necontenit la prinţul Hans. Nu-şi imaginase niciodată că un om, fie el şi personaj de roman, ar putea avea caracterul acestui prinţ, care cu siguranţă nu era un om obişnuit, sau în tot cazul, nu unul pe care îl întâlneşti la tot pasul.

Când se anunţă cina, alese o rochie frumoasă şi rafinată din garderoba Louisei. Nu se aşteptase să fie nevoită s-o poarte, pentru că nu intenţionase să dea vreo petrecere la curte, şi nici nu se anunţase vreun eveniment oficial.

Dar pentru că această ocazie era periculoasă, alese din sipetul prietenei sale şi un set de bijuterii dintre cele mai frumoase. Voia să-l seducă pe prinţul Hans, dar în acelaşi timp trebuia să-l convingă că este o soţie devotată, deci că nu intenţiona să se mai arate la fel de prietenoasă. îşi puse pe păr o diademă şi la gât un colier cu acelaşi gen de pietre. Se simţea regină, cu toate că îşi dădea seama că toate aceste accesorii o făceau să pară mai bătrână, dar la urma urmei voia să prezinte o imagine care să invite mai degrabă la respect, decât la flirt.

Când coborî scările, îşi aminti dintr-odată că trebuia să-l întâlnească şi pe prim-ministru, care ar putea să-şi dea seama că nu era prinţesa Louise. Când intră în sala de recepţie, unde toată lumea o aştepta, văzu că prim-ministrul purta ochelari fumurii. Acest lucru, desigur, era un alt motiv pentru care isteţul lord şambelan îi invitase pe ei la cină şi nu alţi oficiali mai tineri, pentru că prim-ministrul şi soţia sa aveau mari probleme de vedere. Celălalt cuplu nu era deloc interesant. Narina o găsea pe soţia acelui demnitar drăguţă, dar deloc originală. Era limpede că Hans de Vechtel avea ochi numai pentru ea şi că nu avea de gând să-şi irosească subiectele de discuţie cu altcineva.

Era greu să-l determini pe acest prinţ să facă altceva decât ceea ce dorea, astfel că Narina fu nevoită să discute numai cu el şi să roşească din când în când la auzul complimentelor sale făţişe. Restul invitaţilor erau mai degrabă un public docil care asculta, iar prinţul îi privea numai când îşi aducea aminte de prezenţa lor, şi asta numai când spunea ceva interesant şi se aştepta ca ei să-l aplaude.

Imediat după aceea, însă, privirea şi atenţia lui reveneau la Narina, povestindu-i cu lux de amănunte ce locuri vizitase.

Făcea afirmaţii insolente despre oricine care prezenta o oarecare importanţă pe bătrânul continent, lucruri sarcastice şi răutăcioase, poate chiar neadevărate. însă modul cum povestea şi felul în care ştia să schimbe subiectul, se gândi Narina, erau atât de amuzante, încât îţi era imposibil să te plictiseşti, deşi o vorbea de rău chiar pe regina Marii Britanii şi fusese sarcastic şi în privinţa parlamentului englez.

Din fericire, seara trecu mai repede decât se aşteptase. Aproape nu-i venea să creadă că prim-ministrul era atât de bătrân încât nu făcea faţă orei târzii a cinei, scuzându-se împreună cu soţia lui pentru faptul că se retrag mai devreme. Celălalt cuplu, care abia dacă deschisese gura, a urmat exemplul prim-ministrului la doar câteva minute de la plecarea sa. Când valeţii îi conduseră la uşă, lordul şambelan se întoarse spre prinţul Hans, spunând:

- Mă aştept, Alteţă, ca după o zi atât de istovitoare, să doriţi să vă retrageţi în dormitor.

- Da, într-adevăr, şi cum voi dormi în aceeaşi cameră în care am înnoptat şi data trecută, nu este nevoie să mă conduceţi. Dacă nu mă înşel, Alteţa Sa doarme pe acelaşi palier?

Lordul şambelan nu mai putea interveni, astfel că se mărgini să-i salute şi să iasă din încăpere.

- în sfârşit, şopti el, voi putea vorbi numai cu tine, să-ţi spun că de când ne-am cunoscut inima îmi tresare fără contenire. Am sentimentul că... m-am îndrăgostit!

- Doamne, ar fi foarte nesăbuit din partea domniei voastre!

- Cum aş putea să-mi refuz inima? Dragostea e ceva irezistibil, cine-i poate ţine piept când apare în vieţile noastre?

- Aveţi dreptate, asta simt şi eu faţă de soţul meu, Rudolph. Este foarte trist că nu se simte suficient de bine încât să ne însoţească.

- Eu sunt mulţumit că te văd pe tine, frumoasa mea, iar acum trebuie să mă consolezi pentru faptul că nu am plăcerea de a-mi revedea prietenul şi să mă faci fericit.

- Nu pot decât să sper că veţi dormi bine, spuse Narina, iar mâine dimineaţă să fiţi pregătit să vizitaţi locuri interesante, în expediţia pe care lordul şambelan a pregătit-o special pentru domnia voastră.

- Nu-mi bat capul cu ce se va întâmpla mâine dimineaţă, ci în noaptea asta...

Ajunşi în capătul scărilor, porniră alături pe coridoarele din aripa dormitoarelor regale. Când Narina îl zări pe Paks, răsuflă uşurată, pentru că simţea că prinţul o încolţea şi nu mai ştia ce să-i mai răspundă ca să nu pară nepoliticoasă.

Paks stătea drept ca o santinelă în faţa uşii dormitorului prinţului Rudolph. Camera în care urma să înnopteze Hans era la câteva uşi distanţă. Narina se opri şi, întorcându-se spre el, îi spuse:

- Noapte bună, prinţe, vise plăcute.

Ochii lui ardeau de dorinţă. O prinse de mână şi aproape îi strivi degetele, atât de tare o strângea.

- Au revoir, zeiţa mea frumoasă, doar au revoir...

Se răsuci pe călcâie şi intră în camera lui, fără să privească înapoi.

"Am învins în bătălia asta", se gândi ea, în timp ce trecea pe lângă Paks.

- Alteţa Sa doarme încă?

- Da, dar cred că se va trezi mai târziu. Am lăsat pe noptieră biscuiţi şi limonadă. Dacă îl veţi auzi mai târziu foindu-se, este din pricina unei răni mai adânci, care-i dă dureri. Dacă veţi suna din clopoţel, am să vin imediat.

- Sper să nu fie nevoie, Paks, dar am să merg desigur din

când în când să văd cum se simte şi dacă are nevoie de ceva.

Paks privi de-a lungul coridorului spre camera prinţului Hans, şi spuse în şoaptă:

- Dacă aş fi în locul Alteţei Voastre, nu aş ieşi afară noaptea asta. Există o uşă de legătură din camera Alteţei Voastre, presupun că ştiţi de ea...

- Da, ştiu, Maria mi-a spus ceva despre ea, dar încă nu am folosit-o.

- Dacă aş fi în locul Alteţei Voastre, continuă imperturbabil Paks, aş încuia uşa când aş merge la culcare, iar dacă vreţi să vedeţi ce face Alteţa Sa Prinţul, aş folosi acea uşă secretă ...

- Aşa am să fac, Paks, mulţumesc că mi-ai spus.

îi zâmbi şi intră în camera sa, unde o aştepta Maria.

- Arătaţi aşa de frumoasă în seara asta, doamnă! exclamă Maria. Toţi servitorii vorbesc despre asta şi i-am auzit spunând că nu s-a mai pomenit o prinţesă mai frumoasă. Se zvoneşte că arătaţi aşa de frumoasă pentru că aşteptaţi un copil.

- Oh, Maria, sper să fie adevărat, nu în ce mă priveşte, ci în privinţa Louisei, desigur!

- Eu simt că totul va fi bine. Nu se întâmplă prea des ca Dumnezeu să nu-mi asculte rugile!

- Mă rog şi eu. Va fi minunat când ne vor spune că vor avea un copil.

- Eu sper tot timpul...

Narina puse rochia pe umeraş şi bijuteriile în cutiile căptuşite cu catifea. După ce făcu baie şi era gata să se urce în

pat, Maria îi spuse:

- Am să vă trezesc la ora opt dimineaţă, pentru că veţi lua micul dejun cu Alteţa Sa imediat ce se va trezi.

0 clipă. Narina crezu că era vorba de prinţul Hans, dar Maria se referise la Michael Ward.

- Da, desigur, mi-ar face mare plăcere să iau micul dejun cu el. Sper să se trezească până atunci.

- Dacă nu se va trezi, puteţi merge jos să luaţi micul dejun cu prinţul Hans, care din câte am auzit este îndrăgostit până peste urechi de Alteţa Voastră.

- Iar eu sper că mâine va pleca.

Se gândi că ar fi foarte bine dacă Hans ar lua această hotărâre, dar dacă era să fie sinceră faţă de ea însăşi, îl găsea destul de amuzant şi de interesant, când nu exagera cu complimentele.

Se apropie de fereastră cum făcea de câteva seri. Trase perdelele ca să privească lumina lunii scăldând grădina. Priveliştea era una de basm, şi rămase acolo câteva minute, gândindu-se cât de frumoase erau florile. Apoi se întoarse din nou către Maria, care stingea lumânările, lăsând aprins doar sfeşnicul de lângă patul Narinei. Când se urcă în pat, îşi aminti că fusese sfătuită să încuie uşa, dar văzu uimită că nu mai era cheia în broască, ceea ce nu se întâmplase până acum. Chiar dacă nu fusese nevoie, noaptea trecută încuiase uşa, pentru ca nu cumva cineva să descopere că nu dormea alături de soţul ei. Un fior de groază o străbătu. Nu era posibil ca Maria să fi subtilizat cheia, dar nimeni în afară de ea nu mai intrase în camera ei. îşi aminti că prinţul Hans subliniase "au revoir", în loc de "noapte bună", când se despărţiseră. Narina deschise uşa secretă de lângă fereastră, care comunica cu dormitorul prinţului Rudolph. Când intră în dormitor, îşi dădu seama că Michael era treaz.

- Ai venit să-mi urezi noapte bună? întrebă el.

Narina se grăbi să ajungă la patul lui.

- Am venit să-ţi spun că trebuie să stau aici noaptea asta, spuse ea, îngrijorată. Pentru că a dispărut cheia de la uşă!

Michael o privi surprins.

- Am să dorm pe sofa. Nu mă tem că servitorii ne vor spiona, ci de prinţul Hans mă tem.

- Vrei să spui că înnoptează tot aici?

- Da, a sosit dimineaţa asta si chiar dacă e greu de crezut, mi-a spus "au revoir" într-un fel anume, în loc să-mi ureze noapte bună.

- Cred şi eu. încearcă să seducă orice femeie atrăgătoare şi, după cum singură ai remarcat, reuşeşte să le convingă că este cu adevărat îndrăgostit.

- Eu nu cred nimic de genul ăsta; a fost foarte generos cu complimentele, dar domnul şambelan a insistat să-i fac pe plac şi că ar fi o imensă greşeală să mă cert cu el.

- Da, are dreptate, aşa este.

Narina privi spre uşa secretă, pe care intrase.

- Crezi că trebuie să mă întorc, întrebă ea, să-mi aduc o pătură, sau îmi dai una dintr-ale tale?

Michael zâmbi.

- Patul este foarte mare şi dacă tot trebuie să joci un rol, vei fi nevoită s-o faci cum se cuvine.

Narina îl privi lung, nedumerită.

- Nu... nu înţeleg, bâigui ea.

- Promit să nu te supăr şi nici să te stânjenesc, dar dacă, aşa cum chiar tu bănuieşti, va intra aici prinţul Hans, şi dacă este hotărât să găsească nod în papură relaţiei noastre, după cum ştim, singura noastră şansă este să ai încredere în mine.

- Dar, mă tem... să nu te... deranjez.

- Promit să nu mă deranjezi, iar dacă eşti convinsă că va trage cineva cu ochiul pe aici, sugerez să nu ne mai dondănim pe tema asta şi să treci în pat, ca să putem stinge lumânările.

Spunând aceasta, Michael se aşeză la marginea patului, care era într-adevăr foarte mare. Narina se ghemui pe partea sa de pat, realizând că era o distanţă destul de mare între ea şi Michael. Nu fusese niciodată pusă într-o situaţie atât de stânjenitoare, să împartă patul cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse!

- Stinge lumânările! şopti el, cred că aud mişcare la uşă.

Narina se grăbi să-l asculte, şi punând capul pe pernă, îi

trecu prin minte că Michael avea auzul mult mai ascuţit decât al ei, pentru că nu sesizase nimic. Dar uşa dormitorului prinţului Rudolph se deschise încet. Pentru că nu stinsese lumânările din camera ei, prin deschizătura uşii secrete se vedea o rază de lumină. Narina rămase nemişcată, iar Michael se întoarse spre ea, spunându-i în şoaptă:

- Draga mea, scumpa mea, cum am putut să te neglijez toată ziua, când ştii cât de mult vreau să fii lângă mine şi câte lucruri avem de făcut împreună...

Narina nu înţelegea nimic din ce se întâmpla. Apoi simţi mâna lui Michael strângându-i braţul, lucru care o făcu să înţeleagă că era momentul să spună ceva.

- NU am vrut să te trezesc, murmură ea, dar mi-a fost toată ziua dor de tine.

- Acum, am să-ţi arăt cât de mult mi-ai lipsit, draga mea...

O secundă, raza de lumină care venea dinspre uşa secretă

fusese adumbrită. Parcă cineva trecuse din camera cealaltă prin dreptul uşii. Apoi, la fel de uşor cum se deschisese, uşa se închise la loc, iar lumina nu se mai zări. Michael şi Narina rămaseră tăcuţi, nemişcaţi. Apoi, Michael spuse, amuzat:

- Am mai învins o dată inamicul, şi destul de abil!

Câteva clipe, tăcură amândoi. Apoi, Narina spuse, îngrozită:

- Ar trebuie să mă duc în camera mea, acum?

- Nu, desigur că nu, răspunse Michael. Dacă lipseşte cheia, vizitatorul nostru s-ar putea întoarce oricând, ca să se asigure că nu şi-a imaginat ce am vorbit noi adineauri.

- Dar nu pot rămâne aici, să te deranjez.

- Nu cred că se poate numi "deranj", deşi dacă mi-ai cere să dorm pe sofa aş putea să cred. Dar dacă insişti că nu putem să stăm amândoi în acelaşi pat, am să-ţi îndeplinesc voia.

- Dar tu nu... mă vrei în patul tău.

Dură o clipă până când Michael răspunse, râzând:

- Este o întrebare la care aş prefera să nu răspund, dar sugerez să depunem toate eforturile să facem din acest pat un obiect în care să putem trăi confortabil. Iar dacă eşti îngrijorată că te voi stânjeni în vreun fel, am să pun una dintre pernele astea mari între noi.

Spunând acestea, scoase de sub cap o pernă imensă şi o puse în mijlocul patului. Apoi spuse liniştit:

- Hai la culcare, te-a obosit prinţul Hans toată ziua, iar acum poţi să uiţi de el, nimic nu se va mai întâmpla până mâine dimineaţă.

- Eşti atât de bun şi de înţelegător...

Michael nu răspunse. Se întoarse cu spatele la Narina, şi pentru că aceasta ajunse la concluzia că era prea jenant să mai discute pe tema asta, se întoarse şi ea cu spatele şi închise ochii. Nu se aştepta să ajungă repede în lumea viselor, dar fusese o zi lungă şi obositoare.

Capitolul 8

Dormea liniştită când, spre surpriza ei, Michael o trezi.

- Este ora şase şi jumătate, şopti el, cred că ar trebui să treci în camera ta, altfel Maria şi Paks vor începe să-şi pună întrebări.

- Oh, ai dreptate, fu Narina de acord, sper că ai dormit bine şi că nu te-am deranjat.

- Să spunem că am dormit mai bine decât m-aş fi aşteptat! Haide, fugi, Maria şi Paks trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Narina se strecură jos din pat. I se părea extraordinar că dormise toată noaptea alături de un bărbat pe care abia îl cunoştea şi nu-i fusese teamă de el. Când ajunse lângă uşă, se opri:

- Mulţumesc foarte mult pentru că aţi fost atât de bun, spuse ea în şoaptă. Sper să nu-l mai văd şi astăzi pe prinţul Hans.

- Comportă-te ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, gândeşte-te că el este cel frustrat, şi că porţile paradisului i s-au închis în nas.

Pentru că nu se aşteptase să audă de la el aşa ceva, Narina izbucni în râs. Apoi deschise uşa secretă şi se strecură în camera ei. Maria intră acolo la ora opt. Narina se aşteptase să-i aducă micul dejun la pat, dar în loc de asta femeia mormăi, supărată:

- Paks a primit un mesaj urgent de la lordul şambelan, în care îi spunea că doreşte să vă vorbească urgent, imediat ce vă îmbrăcaţi şi-l puteţi primi.

Narina se întreba ce se întâmplase atât de grav, dar se ridică fără să piardă vremea şi se îmbrăcă pentru a-l putea primi pe şambelan.

La orele opt şi jumătate, Narina ajunse în sala unde o aştepta micul dejun. Uşa se deschise şi intră lordul şambelan.

- Bună dimineaţa, Alteţă, spuse el.

Narina îi zâmbi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Ceva foarte serios, şi vreau sfatul Alteţei Voastre înainte de a discuta cu rănitul de vizavi.

Narina îl privi, îngrijorată. Puse linguriţa în farfurie şi-l ascultă cu atenţie pe lord.

- Prinţul Hans şi-a exprimat dorinţa de a participa la o paradă a trupelor noastre.

- A cerut să vadă o paradă! exclamă Narina. Dar tot ce va

vedea va fi raportat imediat ţarului şi aliaţilor lui.

- Să-l refuzăm, va fi interpretat ca o mare impoliteţe şi mai mult, va crede că trupele noastre stau mai prost decât în realitate!

- Ce aveţi de gând să faceţi?

- Vreau, dacă este posibil, ca Michael Ward să-l salute şi să joace rolul prinţului Rudolph.

Narina îl privi, uimită.

- Dar nu se poate! exclamă ea. Oamenii îşi vor da seama imediat că este un impostor.

- Tocmai de aceea aş vrea să mă consult cu Alteţa Voastră, chiar dacă ştiu că pe prinţul Rudolph nu aţi apucat să-l vedeţi mai mult de câteva clipe. Credeţi că dacă va purta ochelari şi un bandaj la cap, oamenii îşi vor da seama că bărbatul în uniformă nu este prinţul lor?

Narina trase aer în piept. Aveau de-a face cu o problemă delicată şi chiar îngrijorătoare pentru lordul şambelan.

Dar îşi mai dădu seama că între prinţ şi Michael Ward exista o oarecare asemănare, care i-ar fi putut induce în eroare pe cei care veneau mai mult să admire parada, decât să cerceteze înfăţişarea unui prinţ rănit.

Aveau aceeaşi înălţime, aceeaşi alură englezească, singura diferenţă notabilă fiind culoarea ochilor şi a părului. Narina îşi dădu seama că lordul şambelan aştepta răspunsul ei.

- Mă gândesc, spuse ea, deşi îmi este teribil de teamă să nu greşesc, că dacă i-am vopsi părul lui Michael şi dacă ar purta ochelari fumurii şi uniforma prinţului Rudolph, nimeni nu va bănui că nu este adevăratul prinţ.

- Asta cred şi eu, spuse lordul şambelan, mulţumit. Haideţi să discutăm acum cu Ward, care ştiu că este un actor desăvârşit şi un spion strălucit.

Amintindu-şi că Michael povestise că se deghizase în călugăr indian şi în samsar, era sigură că lordul şambelan nu greşea. 11 urmă în dormitorul lui Michael Ward, care îşi savura micul dejun servit la pat.

- Bună dimineaţa, se auzi vocea lui voioasă, nu mă aşteptam să am vizitatori atât de dimineaţă.

- Va trebui să faci ceva pentru noi, spuse lordul şambelan, pentru că simt că numai tu poţi îndeplini sarcina aceasta.

- După cum mă flatezi, sunt sigur că nu va fi una uşoară.

Lordul şambelan îi relată ce pusese la cale cu Narina, iar

Michael îl ascultă cu mare atenţie.

- Prinţul Hans a spus că nu va pleca decât după paradă, şi cu cât vom scăpa de el mai curând, cu atât mai bine. Am dat poruncă să se ţină parada la ora unu şi jumătate. Prânzul se va servi mai repede şi după cum ţi-ai dat seama, vreau să asist la plecarea Prinţului de Vechtel cât mai degrabă cu putinţă.

- Aşa este, fu de acord Michael, dar ştiu că m-ai făcut să plătesc cu vârf şi îndesat cina de aseară.

- Sunt sigură că te vei descurca perfect! exclamă Narina.

- Sper ca uniforma prinţului să mi se potrivească. Dacă e ceva ce nu sufăr, este să arăt neîngrijit şi să-mi cadă pantalonii

peste tocul pantofului, când sunt îmbrăcat în haine oficiale.

Narina înţelese gluma lui Michael şi ripostă:

- Sunt sigură că Paks va reuşi să te ajute să arăţi desăvârşit!

Lordul şambelan se îndreptă spre uşă.

- Vă sunt foarte recunoscător amândurora, spuse el, şi nu pot decât să sper că prinţul Hans nu va fi prea critic cu trupele noastre. Ştim care ar fi consecinţele...

Părăsi camera înainte ca vreunul dintre ei să-i poată da un răspuns.

- Sunt sigură că ai să te descurci, şi că numai tu poţi îndeplini sarcina asta. Te superi dacă-ţi vorbesc atât de familiar?

- Deloc, chiar te rog.

- Ar fi fost un mare pericol dacă armata din Alexanderburg nu ar defila prin faţa prinţului, deoarece s-ar crede că este mai slabă decât în realitate. Armata asta va creşte mult în viitor.

- Este adevărat? întrebă Michael.

Narina făcu o pauză înainte de a răspunde:

- în orice caz, asta îşi doreşte domnul şambelan. Numai că prim-ministrul şi un mare grup de persoane importante nu vor să schimbe nimic pentru un viitor mai luminos.

- Asta doream să aflu. Acum hai, încearcă să fii atrăgătoare pentru prinţ, ca să se uite mai degrabă la tine decât la trupe; nu vrem, nu-i aşa, să observe că armata din Alexanderburg este prea mică să poată face faţă unei invazii a ruşilor.

Narina scoase un oftat.

- Oh, nu... Trebuie să-i opreşti cumva!

- Eu? Doar eu? întrebă Michael.

- De ce nu? Dacă ai putut să-i păcăleşti pe ruşi acum câteva zile, cum ai făcut şi în India, poţi şi acum, mai ales că aici ai

de-a face cu o ţărişoară care are disperată nevoie de ajutorul

tău.

îl privi rugător când isprăvi de vorbit dar Michael nu mai adăugă nimic.

Narina se îndreptă spre camera ei; ştia că lordul şambelan era foarte îngrijorat. Prinţul Rudolph şi prinţesa Louise plecaseră încredinţaţi că nimic grav nu se va întâmpla pe durata şederii lor la Istanbul. Ar fi vrut să mai stea de vorbă cu Michael, dar îl zări pe Paks intrând în salon. Aşa că se întoarse în camera ei şi începu săi caute rochia pe care o dorea mai spectaculoasă decât cea de seara trecută. Apoi alese bijuteriile potrivite, şi un şal cu pene de struţ.

Maria intră în cameră şi exclamă:

- De ce nu aţi sunat după mine, Alteţă? Abia acum am auzit că parada va fi urmărită de prinţul Hans...

- Voiam să văd cu ce mă îmbrac, Maria, deoarece sunt convinsă că se va strânge multă lume.

- Puteţi fi sigură, domniţă, toată lumea se strânge în piaţă să vadă parada.

Vorbea cu mândrie şi Narina spera ca toţi cei prezenţi acolo vor avea acelaşi sentiment. Maria îi aduse câteva bijuterii de-ale Louisei, iar când Narina deschise una din cutii, văzu cu

stupoare că înăuntru era un revolver.

- De unde a apărut ăsta?

- Prinţesa îl poartă totdeauna atunci când iese în oraş. Alteţa Sa prinţul a insistat, chiar dacă ea nu a dorit niciodată să-l poarte.

- Atunci, am să-l port, spuse Narina cu fermitate.

Tatăl ei o învăţase să tragă cu arma când era mică şi nu de puţine ori purtase asupra ei un revolver, când călătoreau împreună peste hotare. Arma Louisei era de mici dimensiuni, avea un pat frumos decorat, cu iniţialele numelui său bătute în diamante.

- Alteţa Sa Prinţul i l-a oferit imediat după căsătorie, spuse Maria fără să fie întrebată. Eu am spus totdeauna că dacă ar fi să mor, aş prefera să fiu ucisă de o armă atât de frumoasă! mai adăugă ea glumind.

- Da, e şi asta o părere, răspunse Narina, la fel de amuzată.

Puse revolverul în buzunarul rochiei şi chiar dacă era destul

de greu, Narina se simţea mai în siguranţă.

Prânzul fusese stabilit la ora douăsprezece ţo jumătate, dar când se adunară în salon nu era nici urmă de Michael. Ca şi cum cineva i-ar fi pus această întrebare, lordul şambelan explică:

- Alteţa Sa doreşte să participe numai la paradă, iar eu cred că aşa şi este înţelept să facă. Ar fi o greşeală ca la prima ieşire să se obosească prea mult şi este foarte important, pe cât posibil, să nu forţeze vederea.

Prinţul Hans nu păru deloc interesat de lipsa prietenului său. Ca şi în ziua precedentă, se concentra asupra Narinei, copleşind-o cu complimente, pe care ea însă nu le mai simţea la fel de sincere ca ultima oară. Chiar şi acum îi venea greu să creadă că fusese capabil să fure cheia de la apartamentul său şi să se strecoare noaptea în camera sa. Când îi spusese Măriei că nu găsise cheia, aceasta fusese îngrozită.

- Dar cum Dumnezeu să se fi întâmplat aşa ceva? Sugeraţi că a luat-o cineva!?

- NU am idee, Maria, ştiu doar că nu mai era în broască, aşa cum fusese cu o seară în urmă.

După micul dejun, Maria anunţase triumfător că găsise cheia.

- Căzuse pe jos, spuse Maria. Era afară, pe coridor, nu-mi pot da seama cum a ajuns acolo; nimeni nu a observat-o pentru că este foarte mică şi covorul de pe coridor este gros.

Narina era convinsă că prinţul Hans o scăpase acolo, dar nu era corect să afirme ceva fără să aibă vreo dovadă.

Masa de prânz ţinu până după orele unu după-amiază, când o caleaşcă spaţioasă escortată de cavalerie veni la palat pentru Narina, prinţul Hans şi lordul şambelan. Traversând oraşul, Narina fu

uimită că străzile erau incredibil de goale, şi realiză că practic toată suflarea era adunată să vadă parada trupelor. Când ajunseră în piaţă, pe o platformă decorată cu flori cânta fanfara. Un mare număr de soldaţi se aflau deja pe teren, adică pe ceea ce Narinei i se păru cel mai vast câmp pe care îl văzuse până atunci. Peste tot erau decoraţiuni cu flori sălbatice, la fel de frumoase ca cele de grădină, şi nu mai puţin ornamentale erau tufele şi copacii. Fiindcă totul în jur era atât de atrăgător, aproape simţi o durere în piept când cavaleria, la intrarea sa maiestuoasă, rupse accidental câteva flori. Când caleaşca se opri, prinţului Hans i se puse la dispoziţie un cal pur-sânge. In momentul în care se pregătea să-l încalece, apăru Michael. Părea cu totul altul acum, cu pălăria de general şi uniforma de culoare roşie împodobită cu decoraţii. La gât atârna steaua de aur a principatului Alexanderburg. Stătea drept în şaua unui cal alb şi arăta absolut fabulos, cum orice comandant de armată ar trebui să arate. Când intră călare în piaţă, lumea izbucni în aplauze. Femeile erau fermecate de apariţia lui, iar bărbaţii îşi scoaseră pălăriile în semn de respect. Michael le răspunse cu graţie, salutându-i cu mâna înmânuşată. Apoi se apropie de locul unde prinţul Hans se străduia să urce în şa, după care porni alături de el spre locurile oficiale.

Narina nu era surprinsă că oamenii care îl priveau erau atât de entuziasmaţi. Fanfara cânta, iar prim-ministrul împreună cu întregul cabinet erau deja pe platformă, iar Narina şi lordul şambelan se aşezaseră pe poziţiile din faţă.

Cele două scaune goale de lângă ei erau rezervate celor doi prinţi care inspectau împreună trupele, acţiune care nu dură mult. Alexanderburg nu dispunea de prea mulţi soldaţi. Apoi urcară împreună pe platformă şi toată lumea se ridică în picioare. Cei doi prinţi se aşezară pe scaune, iar femeile adunate în piaţă se înclinară reverenţios. Michael, alias Rudolph, urcă la tribuna platformei. Sunetul trompetelor anunţa că urmează discursul prinţului şi în piaţă se făcu o linişte desăvârşită. Spre surpriza Narinei, Michael îşi începu discursul cu o voce care răsuna puternic.

- Vreau ca toată lumea să se apropie de platformă, ca să audă ce am de spus!

Probabil dăduse deja ordin soldaţilor, pentru că începuseră să se apropie înainte ca el s-o ceară. Michael era în aşteptare. Mulţimea se apropia. Stătea cu spatele la prim-ministru şi la membrii cabinetului, care şi-ar fi dat seama că nu prinţul Rudolph era cel care vorbea. Când toată lumea aştepta liniştită discursul său, spuse cu o voce puternică:

- V-aţi adunat cu toţii astăzi aici, ca să uraţi bun venit prinţului Hans von Vechtel, care a cerut în mod expres să vadă trupele. A fost impresionat, sunt sigur, de progresul nostru.

Ovaţiile se auzeau tot mai puternic.

- Vreau să profit de acest prilej ca să vă vorbesc despre viitor. Mai întâi, vreau să-mi exprim părerea de rău că nu am putut fi alături de voi zilele trecute, din pricina accidentului meu.

Narina observă atenţia cu care mulţimea îi asculta cuvintele.

- Vi s-a spus că am căzut de pe cal, dar nu este adevărat. Am fost atacat de oameni străini care nu sunt din Alexanderburg. M-ar fi răpit şi ucis dacă nu aş fi reuşit să mă apăr.

Narina începu să se întrebe ce scop aveau aceste dezvăluiri.

- Ceea ce s-a întâmplat, m-a convins că trebuie să întărim armata fără întârziere. Mă aştept ca fiecare bărbat în putere sau tânăr să se înroleze pentru a-şi servi patria, să se antreneze pentru luptă, pentru că este în joc libertatea noastră.

Când Michael se opri, se auzi un murmur general.

- Vreau să avem cele mai noi arme, puşti moderne care au bătaie mai lungă şi ţintesc mai precis decât cele pe care le-am folosit până acum. Avem nevoie de inteligenţă şi hotărâre pentru a le mânui, dar sunt convins că de asta nu ducem lipsă când vine vorba de Alexanderburg.

Aplauzele răsunară din nou în piaţă, iar Nari na observă că tinerii erau tot mai înflăcăraţi.

- Mă aştept ca unii dintre voi să se întrebe cum ne vom putea permite o armată mai bună, echipată cu toate aceste arme moderne... Sunt sigur că femeile vor trebui să ia în calcul mai puţine rochii şi bijuterii, pentru că este mai important ca familiile să aibă mâncare pe masă. Nu va fi nevoie, însă, de mari sacrificii din partea poporului şi am să vă spun şi de ce.

Lumea aştepta cu sufletul la gură fiecare cuvânt al lui Michael.

- Ideea aparţine inteligentei mele soţii şi sunt sigur că veţi fi de acord cu ea. Vom creea o "Grădină a Plăcerii" care va atrage vizitatori de peste tot, pentru că va fi una dintre cele mai frumoase grădini botanice din lumea întreagă. Tot aici, va exista un loc unde toată lumea, chiar şi copiii, vor avea prilejul să tragă cu arma, să înveţe s-o mânuiască. în „Grădina Plăcerii" din Alexanderburg vor fi alei de distracţie, leagăne pentru copii, şi multe alte modalităţi de a-ţi petrece timpul liber. Dar acum vi-l spun pe cel mai semnificativ dintre toate. Fiecare sat şi oraş din această ţară va avea propria sa grădină publică. Vor intra în competiţie unele cu altele, se vor da medalii şi premii pentru cele mai originale decoraţiuni florale. Vom aduce plante din China, Nepal şi din alte ţări exotice. Vă asigur că va fi un spectacol pentru întreaga Europă şi va trebui să lărgim portul, ca să poată ancora toate navele cu turişti veniţi să vadă frumuseţile unice din Alexanderburg.

Oamenii ascultau în linişte, fascinaţi de ceea ce spunea principele lor, şi parcă le era teamă să scoată un sunet, să nu perturbe acele idei înălţătoare.

Michael înălţă mâinile în aer, spunând:

- Veţi face asta pentru Alexanderburg? Veţi dori s-o faceţi? împreună, devenim atât de puternici încât putem provoca întreaga Europă şi chiar lumea întreagă.

Toată lumea era în delir, chiar şi soldaţii ridicaseră braţele ovaţionând. Michael se întoarse spre Narina şi o ajută să se ridice în picioare. Era imposibil să se mai spună ceva de la tribună. Glasurile amestecate ale oamenilor din piaţă ridicau un vacarm asurzitor.

Michael stătea drept, cu mâinile pe umerii Narinei, şi făcu un semn discret dirijorului fanfarei, care începu să cânte imnul naţional. Vuietul mulţimii o inspira pe Narina, tot ce se petrecea în piaţă reprezenta sentimentul de mândrie

naţională, iubirea faţă de patrie.

îndată ce fanfara termină de intonat imnul, Michael coborî de pe platformă, însoţit de Narina. O ajută să urce în caleaşcă, iar prinţul Hans urcă alături de ea. Lordul şambelan îşi ocupă şi el locul şi caleaşca se urni din loc. Narina îl vedea pe Michael mergând călare pe lângă ei, salutând mulţimea. Stătea demn în şaua armăsarului alb al lui Rudolph, urmat de câţiva ofiţeri şi generali. Mulţimea de soldaţi şi de civili pornise spre centrul oraşului, unde totul era decorat festiv şi unde aveau să discute despre noile reforme anunţate de prinţ. Când intrară în oraş, prinţul Hans exclamă:

- Trebuie să admit, Alteţă, că nu mă aşteptam ca prietenul meu să aibă un talent oratoric atât de grozav.

- Chiar şi eu sunt surprinsă, răspunse Narina. Iar florile de aici sunt într-adevăr atât de frumoase, încât ar fi păcat să nu punem în practică planurile soţului meu; sunt absolut sigură că vor veni mulţi oameni să ne viziteze ţara.

- Vor veni cu siguranţă, spuse lordul şambelan entuziasmat. Nu-mi pot imagina de ce nu ne-am gândit la asta mai devreme. Cred că va trebui să-i fim recunoscători prinţului Hans, întrucât numai datorită domniei sale s-a născut această idee. Va fi o transformare a ţării noastre, indubitabil.

- Sunt fericit, domnule, cedă prinţul, dacă am inspirat într-o oarecare măsură această reformă; nu pot decât să mă declar încântat. Va trebui să fac acelaşi lucru şi în alte ţări pe care le vizitez.

După tonul cu care spusese ultimele cuvinte, Narina îşi dădu seama că prinţul Hans avea să-şi asume cu siguranţă toate meritele acestei idei. Dar nu era deloc rău să informeze străinătatea despre felul în care progresau lucrurile în Alexanderburg, în loc să răspândească zvonul că erau vulnerabili fiindcă armata era prea mică pentru a face faţă ameninţărilor din exterior.

Capitolul 9

Când ajunseră la palat, nici urmă de Michael. Narina se întrebă când îi va ajunge din urmă, temându-se ca această provocare să nu fi fost prea mult pentru el. Poate era bolnav şi extenuat după durerea provocată de rănile încă nevindecate. Servitorii stabiliseră salonul pentru ceai într-una din încăperile de recepţie a oaspeţilor. Narina ieşi în grădină, gândindu-se că Michael îşi va lăsa calul la grajduri şi va intra în palat prin grădină. Se îndreptă spre fântână. Atunci abia îi zări pălăria iţind printre copaci. Michael ocolea tufele albe de liliac, atât de contrastante cu roşul uniformei lui. Când ajunse în faţa ei, Narina văzu în spatele lui un bărbat. Avea o armă aţintită asupra lui! Michael era cu spatele, nu se putea apăra, dar înainte ca asasinul să poată ţinti, Narina scoase din poşetă revolverul şi trase cu precizie şi siguranţă. La vederea

revolverului, Michael se oprise înmărmurit, apoi se întoarse brusc, înţelegând semnificaţia faptelor. Gărzile palatului se apropiară în grabă la auzul armelor de foc, iar Michael, smulgându-i revolverul din mâini, îi spune Narinei:

- Intră repede în palat, draga mea! Nu vreau să păţeşti ceva în învălmăşeala asta...

Narina ezită o clipă, dar apucă să vadă că santinelele îl prinseseră deja pe cel care încercase să-l asasineze pe Michael, aşa că se conformă. Când ajunse în capătul scărilor, se întâlni cu prim-ministrul, care nu avea habar de ce se întâmplase cu câteva clipe mai devreme în grădină. Fără a-i adresa vreun cuvânt, alergă pe scări şi se opri în dormitor. Se trânti pe un scaun, gândindu-se tulburată că tocmai îi salvase viaţa lui Michael pentru a doua oară. Dacă nu ar fi luat revolverul, ar fi fost mort acum. îi venea să plângă, să uite oroarea întregii întâmplări, dar se linişti amintindu-şi că Michael era viu şi că, tot ea îl salvase! I se părea ciudat că zăbovea cu gândul asupra posibilităţii pierderii unui om străin. Dar care îi era drag şi însemna foarte mult pentru ea.

Nu sună imediat după Maria, dar câteva clipe mai târziu aceasta intră în încăpere din proprie iniţiativă, într-o stare de vădită agitaţie.

- Ce Dumnezeu o fi jos, că e o învălmăşeală de nedescris; cică s-ar fi încercat un asasinat asupra Alteţei Sale şi că Alteţa Voastră l-aţi salvat!

- Tu l-ai salvat, de fapt, Maria! Tu mi-ai pus revolverul în

mână; dacă nu ai fi făcut-o, omul acela ar fi fost mort.

- Doamne, ce bine că nu s-a întâmplat nimic, domniţă! Mă temeam ca nu cumva să fi ghicit careva că prinţul Rudolph nu e...

Maria rostise în şoaptă ultimele cuvinte şi tocmai atunci uşa se deschise şi apăru Michael.

Narina sări în picoare.

- Eşti bine? Nu eşti rănit? îl întrebă ea cu nerăbdare.

- Sunt bine numai pentru că tu eşti o fată deşteaptă şi de-ajuns de curajoasă ca să mă salvezi. Noroc că toată lumea care stă jos la taifas nu s-a uitat mai pe îndelete la mine.

Narina zâmbi.

- Du-te în dormitorul tău, sunt sigur că Paks îi va ţine pe toţi departe de tine.

Michael traversă rapid camera şi intră în dormitorul său prin uşa secretă. Narina îl auzi vorbind şi înţelese că Paks îl aştepta deja.

- O să fie bine, o linişti Maria, observând îngrijorarea Narinei. Vor avea atâtea de vorbit despre ce s-a discutat azi în piaţă, încât nu va trece prin cap nimănui să se uite mai bine la prinţ.

- Sper să ai dreptate, Maria, a fost un ghinion îngrozitor ca asasinul să-l aştepte atât de aproape de palat.

- Dacă vreţi părerea mea, mi se pare că a fost un noroc, pentru că din câte văd gărzile nu-şi fac treaba cum trebuie.

Narina gândise şi ea acelaşi lucru mai devreme, era inutil s-o mai spună acum. îşi scoase pălăria, apoi îşi aranjă ţinuta. Ciocăni la uşa secretă:

- Intră!

Bărbatul era deja în pat.

- Eu sunt... şopti ea.

- Eşti singura persoană pe care vreau s-o văd, pe nimeni altcineva. Paks, spune tuturor celor care mă aşteaptă la ceai să plece, nu vreau să primesc pe nimeni.

- Am înţeles, mormăi Paks. Dar aţi dat naştere multor bârfe şi pot pune pariu că nu se vor clinti de aici or să vorbească întruna de Alteţa Voastră.

- NU au decât, la urma urmei mă simt atât de extenuat, încât nu vreau s-o văd decât pe Alteţa Sa, soţia mea!

Paks zâmbi.

- Lăsaţi-i în seama mea, sunt o santinelă mult mai bună decât soldaţii ăştia care-şi dau atâtea aere şi uite ce s-a întâmplat...! spuse valetul, ieşind din cameră.

- Cine era bărbatul care a încercat să te omoare? întrebă Nari na.

- Cred că e un complot al ruşilor care vor să-l asasineze pe prinţul Rudolph. Vor să creeze aici un vid de putere, ca să poată invada ţara. Dar nu are rost să discutăm despre asta acum. Vreau să-ţi

spun cât de minunată eşti şi cât de rapid ai reuşit să reacţionezi din nou, salvându-mi viaţa. Cine te-a învăţat să tragi aşa de bine cu arma?

- Tatăl meu, care va fi încântat să afle că am reuşit să te

salvez.

- Dar cum poţi arăta atât de splendid şi să tragi atât de bine cu arma?

Narina chicoti.

- Sună nostim, dar adevărul este că mi-a plăcut totdeauna să încerc lucruri noi şi să fiu bună în ceea ce fac. Dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi salva pe cineva de la moarte!

- Ce părere ai despre ce am spus oamenilor, Narina?

- Oh, ai fost nemaipomenit! Este exact genul de discurs de care avea nevoie Alexanderburg. Dar mai important este că i-ai dat o lecţie lui Rudolph, ca să nu mai vorbim că prinţul Hans de Vechtel va răspândi zvonul că aici se petrec lucuri cu adevărat importante.

- îmi dau seama de intenţiile lui şi ar fi fost cu totul dezastruos să-i arătăm că armata de aici nu e dintre cele mai grozave. Acum, ruşii vor crede că este greu să se joace cu oamenii din Alexanderburg şi nu vor mai încerca să creeze probleme. Cel puţin un timp.

- Asta dacă prinţul Rudolph va pune în aplicare ce am discutat noi, pentru că eu sunt convinsă că Alexanderburg chiar va putea deveni o adevărată grădină a Europei, care va înflori tot mai mult an de an...

- Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate. Ar fi bine să ducă reformele la bun sfârşit, aşa cum ne dorim cu toţii. Sper că nu se va gândi să rămân aici, ca să organizez „Grădina Plăcerii". Dar mai sunt o mulţime de lucruri pe care aş dori să le discut

cu tine.

Narina simţi un fior de plăcere străbătând-o.

- Spune-mi toate ideile tale, Michael.

în acel moment, uşa se deschise.

- Lordul şambelan doreşte să-l vadă pe Alteţa Sa, anunţă Paks.

- Cum vă simţiţi? întrebă lordul, intrând în dormitorul lui Michael.

- Am avut mai degrabă o experienţă alarmantă, domnule şambelan, dar sunt în bună stare acum, datorită Narinei.

- Am auzit despre incredibilul curaj al Alteţei Voastre, spuse lordul. Nici nu ştiu cum aş putea să vă mulţumesc!

Făcu o pauză, după care adăugă:

- Ei bine, am câteva veşti pentru amândoi, şi sunt de mare însemnătate. Sper, domnule Ward, că nu sunteţi prea extenuat ca să le ascultaţi.

Lordul şambelan privi bucata de hârtie pe care o ţinea în mână.

Ca şi cum i-ar fi fost teamă de propria voce, lordul şambelan privi peste umăr înainte să se aşeze pe un scaun aflat înaintea patului lui Michael.

- Am primit adineauri un mesaj codificat urgent, de la Istanbul.

- Este de la Louise? întrebă Narina. S-a întâmplat ceva?

Lordul şambelan dădu din cap.

- Nu, nu, nu s-a întâmplat nimic. De fapt, operaţia a fost un

succes şi Alteţele Sale se întorc acasă chiar în noaptea aceasta!

Narina îl privi cu ochi mari:

- Noaptea asta? repetă cu o voce gâtuită pe care aproape nu şi-o recunoscu.

- Mesajul pe care mi l-au trimis este scris într-un cod pe care numai eu îl cunosc. Prinţii mă informează că în noaptea aceasta ajung la Palatul de Vară, unde domnişoara Narina îi va întâmpina.

Rămase tăcut o clipă, după care continuă:

- Desigur, niciunul nu ştie că domnul Michael Ward se află aici, dar este esenţial ca dânsul să vă însoţească, pentru că veţi părăsi împreună Alexanderburg, pe acelaşi vas care v-a adus de la Londra.

Narina se simţea nefericită... era oare sfârşitul acestei aventuri neobişnuite?

Doar ştia cu mult înainte că la întoarcerea Louisei nu mai avea cum să rămână la Alexanderburg. Fireşte, era îngrijorată de starea lui Michael, şi-i trecu prin minte că acesta s-ar putea întoarce în India.

- Deci, va trebui să plecăm de aici în noaptea aceasta, repetă şi Michael.

- Mă tem că da. Nu putem risca... Cineva v-ar putea vedea împreună şi Alteţa Sa prinţul a fost foarte inteligent să aranjeze despărţirea la Palatul de Vară.

Cum nimeni nu se grăbea să spună ceva, lordul şambelan continuă:

- Mă gândeam... în timp ce mă îndreptam spre voi, că ar fi bine să anunţ că prinţul s-a mutat la palatul de vară ca să se refacă după această tentativă de asasinat, iar soţia sa, în mod firesc, va trebui să-i stea alături.

- Dar chiar credeţi că trebuie să părăsim ţara imediat? întrebă Narina. Voiam să mai petrec puţin timp cu Louise.

- Cred că în circumstanţele actuale ar fi cea mai gravă eroare. Nu numai că l-am avut pe prinţul Hans aici ca să ne iscodească, dar acum va fi o întreagă nebunie, toată lumea va dori să-l viziteze pe prinţ, să-i dea noi idei de reformă, lucru pentru care, de altfel, sunt foarte fericit şi de recunoscător.

- Cred, am văzut că eraţi foarte deprimat din cauza situaţiei critice de aici, iar interesul Narinei pentru flori m-a inspirat.

- Sunteţi omul pe care orice stat şi l-ar dori aliat, domnule Ward, nu doar cei din Balcani. Mi-ar plăcea, chiar, să am o baghetă magică şi să fac în aşa fel încât să apăreţi atunci când am disperată nevoie de domnia voastră. Tot ce vă pot promite, este că anul viitor sau peste doi ani vom putea să

ne reîntâlnim cu toţii aici. Şi mi s-ar părea foarte potrivit, de asemenea, ca voi doi să fiţi invitaţi de către Alteţele Sale să fiţi naşii copilului care sperăm să se nască în curând.

- Mă rog Cerului să fie aşa cum spuneţi.

- Iar eu sunt sigur că Dumnezeu vă va asculta rugăciunile.

- Cât de curând trebuie să ne pregătim de plecare? întrebă Michael.

- Pe la lăsatul serii. Singura întrebare este ce preferaţi, să

mergeţi călare sau cu o caleaşcă, până la Palatul de Vară? îi privi pe rând şi adăugă:

- Vă daţi seama, desigur, că singurele persoane care vă pot însoţi sunt Paks, ca valet al prinţului, şi Maria, ca servitoare a prinţesei.

- Eu prefer să călăresc, spuse Michael. Ştiu unde se află Palatul de Vară, pentru că am trecut pe lângă el când am venit aici să mă adăpostesc.

- Şi eu prefer să merg călare, spuse Narina. Mi-a lipsit tare mult şi am văzut că aveţi o herghelie grozavă; ar fi păcat să nu apuc să călăresc măcar o dată.

- Bine. Nu vă mai răpesc timpul şi vă sfătuiesc să vă luaţi merinde de drum, cu toate că există servitori la Palatul de Vară, care pregătesc deja masa pentru sosirea Alteţelor Sale.

- Servitorii de acolo ştiu că ei vin de la Istanbul?

- Nu, desigur că nu, ei cred că prinţii vin de la palat şi nu contează că mai apare un cuplu care va pleca în curând cu nava pentru Londra care este ancorată în port.

Narina izbucni în râs:

- Văd că toate v-au ieşit foarte bine, domnule şambelan. Trebuie să vă felicit personal pentru felul în care aţi organizat totul, cu toate că de câteva ori am crezut că adevărul va ieşi la iveală.

- Puşchea pe limbă, răspunse râzând lordul şambelan. Eu vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru noi şi vă reamintesc că nu a fost numai un efort imens, ci o triumfătoare

victorie!

- Aşa simţim şi noi, şi vă avertizez că intenţionez să mă întorc aici la anul, să văd personal dacă aţi pus în practică reformele, altfel - trebuie să vă spun - voi fi dezamăgit!

- Cum prim-ministrul crede că Alteţa Sa a propus toate reformele, sunt convins că deja s-au pus în mişcare mecanismele şi va fi foarte greu să mai poată fi oprite.

Narina aplaudă, exclamând:

- Sunt fericită, atât de fericită!

- Am să deschid o sticlă din cea mai fină şampanie, spuse lordul şambelan ridicându-se în picioare, şi am să mă întorc înainte de plecare. Acum trebuie să merg în salon, unde se dezbate dacă Alteţa Sa prinţul se simte bine sau nu, şi va trebui să-i liniştesc pe toţi că nimic nu este în neregulă. Voi transmite acelaşi lucru şi despre Alteţa Sa prinţesa...

Înainte de a părăsi camera, lordul şambelan se întoarse:

- Vă mulţumesc din inimă, aţi fost neînchipuit de buni. NU am cuvinte să mai spun altceva.

Narina izbucni în râs.

- Ei, măcar am făcut pe cineva fericit. Văd cât a fost de frustrant pentru domnul şambelan că toate sugestiile domniei sale au fost ignorate de domnul prim-ministru.

- Cred că poporul va fi totuşi cel care va determina reforma, adăugă Michael. Acum, suntem cu toţii încântaţi de noi idei, mai ales de „Grădina Plăcerii", dar sunt convins că tinerii bărbaţi din Alexanderburg aşteptau de multă timp

ocazia să se înroleze.

- Ai avut o idee genială cu jocurile de tir, care cu siguranţă îi va atrage pe cei mici.

- Sper ca toţi să devină la fel de buni ţintaşi ca tine, Narina!

- Nici nu vreau să mă mai gândesc, dar dacă Maria nu mi-ar fi dat revolverul spunându-mi că Louise îl poartă cu ea tot timpul când iese în mulţime, poate nu am mai fi avut prilejul să mai stăm acum de vorbă.

- Te îngrijorează?

Michael pusese întrebarea cu mare emoţie, iar Narina simţi că răspunsul pe care îl aştepta îi stăruia în minte de multă timp, dar nu numai în minte... ci şi în suflet...

Capitolul 10

Caii fuseseră pregătiţi de drum. Stăteau în faţa porţii vegheaţi de Paks, ceea ce însemna că nimeni de la palat nu avea cunoştinţă de plecarea lor. Narina vorbise cu Maria şi-i spusese să nu uite nimic din lucrurile ei la palat, şi nici să nu împacheteze din greşeală vreun obiect care aparţinea Louisei. Numai că Maria o liniştise spunându-i că nici măcar nu-i despachetase bagajele la venirea sa în Alexanderburg. Narina cobora încet scările, simţind că se despărţea greu de acest palat, tristă că era nevoită să plece de aici atât de repede. Fusese fericită, şi-i era greu să se gândească la faptul că nu va mai reveni aici niciodată. Dar se linişti gândindu-se că ar fi putut reveni aici peste câţiva ani. Dar ceea ce o întrista cel mai mult, era faptul că nu avea să-l mai revadă pe Michael. Când acesta apăru îmbrăcat într-o jachetă de călărie care aparţinea

prinţului Rudolph, îi păru incredibil de frumos.

Era o ciudată agonie în inima ei, nu putea să se despartă de acest bărbat cu uşurinţă. Desigur, Michael urma să se întoarcă în India unde avea să fie ucis, pentru că ea nu va fi acolo să-l protejeze.

Voia să-l implore să vină în Anglia, unde ar fi fost în siguranţă, dar ar fi râs de ea şi i-ar fi spus cât de mult îi place aventura Marelui Joc.

Michael o ridică uşor în şa, iar Narina avu din nou sentimentul acela ciudat la atingerea lui. Nu-şi putea explica această senzaţie, ceva între agonie şi extaz.

- Ne vedem mai târziu, Paks, spuse Michael, când porniră la drum.

Era deja întuneric şi stelele începeau să-şi facă apariţia. Aşa cum îi sfătuise lordul şambelan, luaseră masa de seară şi băuseră delicioasa şampanie pe care le-o oferise cu atâta generozitate. Narina nu se putea consola de faptul că nu putea rămâne cu Louise. Voia măcar o oră de taifas cu buna ei

prietenă, la Palatul de Vară. Dintr-odată, îşi aminti că nici măcar nu apucase să-şi ia rămas bun de la lordul şambelan. Fusese atât de preocupată să vorbească cu Michael în timpul cinei, încât uitase complet de prezenţa lordului.

Se întoarse spre Michael şi-i mărturisi regretul:

- Nu mi-am luat rămas-bun de la domnul şambelan!

- Ştiu, Narina, s-a răzgândit în ultima clipă. A luat caleaşca împreună cu Paks şi cu Maria, stai liniştită, o să-l revedem la

Palatul de Vară.

Narina oftă uşurată. Nu voia cu niciun chip să fie nepoliticoasă faţă de un om care se purtase exemplar cu ea încă din clipa când sosise la Alexanderburg. Se gândi că el va explica mai bine celor doi prinţi ce s-a întâmplat cât timp au fost la Istanbul. Un timp, ea şi cu Michael nu mai schimbară niciun cuvânt. Luna se ridicase pe bolta cerului, strălucitoare.

- Este minunat aici, spuse Narina. Chiar nu vreau să plec...

- Anglia este la fel de frumoasă, Narina, ştii bine...

Era adevărat, nu era ceva mai minunat decât grădina din faţa casei sale, momentele trăite alături de tatăl ei, pădurea de la periferia Londrei... Numai că acolo nu era nimeni ca Michael... nimeni căruia să-i împărtăşească cele mai vii şi mai interesante idei.

Acum, erau aproape de plajă, iar lumina lunii se profila strălucitoare pe undele mării. Spre surprinderea ei, Michael se opri, spunând:

- Hai s-o luăm la stânga, spre pădure; mi-ar face plăcere să mă urmezi, te rog.

- Dar Palatul de Vară este chiar lângă plajă, Michael.

- Vreau să-ţi arăt ceva înainte să ajungem acolo.

Era uimită de propunerea lui, dar evident nu aveau de ce să se grăbească, parcurseseră drumul, mai repede decâi anticipaseră. Paks mâna acum caleaşca mult mai încet şi oricum, Narina voia să întârzie puţin, ca să-şi poată lua rămas-bun de la lordul şambelan. Era întuneric în pădure, ca

întotdeauna, dar noaptea nu se încumetase s-o vadă niciodată.

- Când călăream prin pădure, acasă, lucru pe care îl fac aproape în fiecare zi, visam întotdeauna să am pe cineva care să-şi dorească să vadă pădurea noaptea.

- Mi se întâmplă şi mie uneori să mă simt singur, răspunse Michael, de aceea te-am adus pe aici... îţi plac grădinile şi florile şi m-am gândit să-ţi arăt veveriţe cocoţate în copaci. îmi plăcea să le privesc, când eram copil.

- Iar eu eram convinsă că în iazurile din pădure trăiesc nimfe fermecate şi stăteam pe mal ore întregi ca să le văd.

- Cred că mie mi s-a arătat una dintre ele, spuse Michael. Dar când am văzut-o în lumina soarelui s-a dovedit a fi un înger.

Narina roşi; ştia la cine se referise Michael, doar ea îi salvase viaţa, aşa că se grăbi să schimbe subiectul:

- Trebuie să fii atent când nu sunt prin preajma ta. La urma urmei, a fost un noroc şi mâna lui Dumnezeu că eram atunci în grădină, să...

- Ah, nu-mi aminti, o întrerupse Michael. Nu vreau să te mai gândeşti la ce s-a întâmplat atunci. Mi-ai salvat viaţa de două ori, nu este cazul s-o faci şi a treia oară.

- Asta vreau să te fac să înţelegi. Oamenii aceea te vor prinde, dacă nu sunt lângă tine să te apăr.

Narina era nostimă în naivitatea ei, chiar dacă vocea ei trăda o sinceră îngrijorare. Crezu că Michael îi va răspunde, dar el îşi îndemnă calul să meargă mai repede. Acum, era mult înaintea

ei. Poteca se îngusta şi era destul de dificil să călărească unul lângă celălalt. Dar era ciudat să călărească printre copaci, în întuneric, când ar fi fost mult mai frumos să iasă din pădure ca să admire promontoriul.

Narinei i se făcu brusc teamă că înaintea lor ar fi putut fi duşmani de prezenţa cărora Michael să nu-şi dea seama. Voia să-l strige ca să fie atent, s-o lase pe ea să călărească înainte, în caz că vreun duşman îşi găsise ascunzătoare în frunzişul tufelor. Dar zări o poieniţă deschizându-se în faţă, toată splendoarea sa. în mijloc se profila silueta unei clădiri care părea a fi o capelă. Michael trase frâiele calului, iar Narina îl ajunse din urmă.

- Este o capelă, chiar în inima pădurii, ce fascinant!

- M-am gândit eu că o să-ţi placă, de aceea te-am adus aici.

- Vrei să mergem înăuntru?

- Capela asta este a unui preot bătrân, care s-a retras aici pentru că iubea pădurea ca şi noi. Hrăneşte iepurii şi veveriţele. Chiar şi cerbii mai dau târcoale pe aici uneori, poate

- pentru că simt cât de mult iubeşte animalele.

Narina îl asculta, vrăjită. Spre surprinderea ei, Michael coborî de pe cal.

- Intrăm înăuntru? întrebă ea.

- Am să-ţi fac cunoştinţă cu acest preot. S-a purtat foarte frumos cu mine când am poposit la el, în drum spre Alexanderburg.

- Oh, mi-ar plăcea să-l cunosc.

Michael o ajută să descalece, apoi priponi caii de un gărduleţ anume pus acolo pentru cei care veneau să-l viziteze pe preot. Narina privi în jur, apoi îşi ridică privirea spre cerul înstelat.

- Te-am adus aici, îngerul meu, declară Michael, ca să ne căsătorim!

O clipă, Narina crezu că nu auzise bine.

- Să ne căsătorim? întrebă ea, uimită.

- Mi-ai salvat viaţa de două ori, draga mea Narina. De aceea, cum spune legenda, ai faţă de mine o responsabilitate pe viaţă. Vei şti cum să mă protejezi, cum să ai grijă de mine, şi de aceea vreau mai mult decât orice pe lume să-ţi fiu alături pentru toată viaţa.

Narina îl privi tăcută, toate i se învălmăşeau în cap. I se părea că totul e un vis şi că auzul îi juca feste. Numai că îl auzi din nou pe Michael şoptind:

- Te iubesc, Narina, şi cred că şi tu mă iubeşti pe mine, vom vorbi despre asta mai târziu, dar vreau să ne căsătorim pentru că mă tem să nu dispari ca o nălucă şi să te pierd definitiv...

O luă de mână şi o conduse pe scările capelei, apoi intrară conduşi de raza de lumină care venea dinspre altarul luminat de şase candele. Bătrânul preot, îmbrăcat în straie bisericeşti, era în genunchi în faţa icoanei, murmurându-şi rugăciunea. Când Narina şi Michael îşi făcură simţită prezenţa, o sumedenie de păsări îşi luară zborul şi se aşezară curioase deasupra altarului, în nişele ferestrelor. De peste tot, ademenite de mâncare, mişunau veveriţe şi iepuri. Nu le era teamă, îi priveau mai degrabă curioase. Bătrânul preot le auzise paşii şi se ridică zâmbind.

- Mi-ai promis că te vei întoarce, fiule, iar eu m-am rugat ca Domnul să-ţi călăuzească paşii.

- Rugăciunile tale m-au salvat, părinte, iar Dumnezeu mi-a trimis un înger nu o dată, ci de două ori.

Preotul o privi pe Narina.

- Fii binevenită, copilă, în capela mea; aici vei simţi prezenţa Domnului, care te va ajuta de câte ori vei avea nevoie.

-Acum, spuse Michael înainte ca Narina să poată răspunde, aş vrea să ne căsătoreşti.

Bătrânului preot i se lumină chipul.

- Nimic pe lume nu mi-ar aduce o bucurie mai mare, ştiu că aveţi în inimi dragoste adevărată, o dragoste pe care v-o aduce în suflet numai Dumnezeu.

Michael o luă pe Narina de mână. Bătrânul preot se întoarse spre altar, unde murmură o rugăciune şi-şi făcu cruce, apoi se întoarse iarăşi spre ei. Fără alte cuvinte, începu slujba de căsătorie. Era o ceremonie simplă dar atât de intimă, încât părea mai sfântă decât orice slujbă oficiată de tatăl ei în Marea Catedrală. Narina fu surprinsă să vadă vcă Michael avea pregătite două verighete în buzunarul jachetei. Inelul pe care i-l strecură pe deget era subţire, de aur, cu un rubin roşu în formă de inimă. Preotul îi declară soţ şi soţie şi îngenunche din nou în faţa altarului la sfârşitul ceremoniei. Narina era convinsă că toţi îngerii şi arhanghelii Cerului pluteau desupra creştetului ei. Parcă mama ei o privea de sus cu dragoste, fericită că găsise pe cineva care o iubea şi de care era atât de îndrăgostită. Preotul îi binecuvântă cu apă sfinţită, invitându-i să-şi spună dorinţele în faţa altarului. Narina se rugă să-l poată face fericit pe acest bărbat şi să nu regrete niciodată că a luat-o de soţie. Michael o ajută să se ridice, după care o conduse spre ieşire, deschizându-i uşa. înainte de a coborî scările, Narina îl întrebă pe Michael dacă nu ar fi fost politicos să-şi ia rămas-bun de la preot şi să-i mulţumească, dar Michael îi spuse:

- Nu, ştiu că este aici când am nevoie de el, pentru că mi-a spus că se roagă numai noaptea. După cum ai văzut, animalele pădurii, creaturile Domnului, se roagă împreună cu el.

- A fost sublim, Michael, atât de înălţător! Chiar sunt soţia

ta?

- Vreau să te conving că sunt soţul tău şi că nu a fost un simplu vis, dar acum simt că plutesc printre stele şi nu vreau să mă gândesc la altceva decât la tine.

Nu o sărută, aşa cum se aştepta Narina, ci o ridică din nou în şa, după care porniră încet spre promontoriu. Când ieşiră din întunericul pădurii, şi se lăsară din nou mângâiaţi de palida lumină a lunii, Narina se întrebă din nou dacă era adevărat că tocmai se căsătorise cu acest bărbat minunat.

Era posibil să fie căsătorită cu el, când nici măcar nu o întrebase dacă îl iubea cu adevărat? Inelul era dovada că tot ce se întâmpla era real, îşi amintea de bătrânul preot şi era convinsă că mintea ei nu putuse plăsmui o întreagă ceremonie de nuntă. îşi privi din nou verigheta, apoi pe Michael. Nu, nu, era un vis! Când avea să se trezească, va regreta că nimic din toate acestea nu se întâmplaseră în realitate. Ca şi când Michael i-ar fi citit gândurile, îi spuse:

- Am să răspund tuturor întrebărilor tale, scumpa mea Narina, mai târziu, când vom rămâne singuri. Dar mai înainte va trebui să ne despărţim de Louise şi de Rudolph, cei în pielea cărora am fost atâta timp, ca să nu ni se pară că şi căsătoria noastră a fost un rol pe care l-am jucat fără emoţie. Narina îşi aduse aminte de lecţiile de dramă din şcoală - dacă un actor voia să joace bine un rol, el trebuie să se identifice total cu personajul, de aceea Michael voia să fie numai cu ea, ca să nu mai fie nevoiţi să pretindă că au altă identitate.

"Numai lui putea să-i treacă asta prin cap", se gândi Narina, cu atât mai convinsă că el era bărbatul fanteziilor ei. Citise legende de dragoste şi basme, dar niciodată nu-şi imaginase că ar putea găsi şi pe pământ un astfel de personaj. îşi promise ca pe viitor să nu mai fie nevoită să pretindă că este altcineva, ci va fi ea însăşi alături de omul pe care îl iubea. Ea şi cu Michael vor fi una şi aceeaşi fiinţă. Ştia acum că Michael era tovarăşul de viaţă după care tânjise şi pe care crezuse că nu-l va găsi niciodată.

Mergeau spre Palatul de Vară în tăcere, dar simţea că inima lui bate la unison cu a ei. Erau fericiţi şi nimeni nu avea să-i mai

despartă.

Narina reuşea să vadă acum zidurile înalte ale Palatului de Vară, strălucind în razele blânde ale lunii. Nu era o clădire impresionantă, dar aducea cumva a templu grecesc, plin de mister.

Când se apropiară văzu grădina plină de flori şi steagul principatului Alexanderburg fluturând mândru în vârful castelului. Au trecut de porţi, desluşind siluetele a doi cai pregătiţi de drum. îşi dădu seama că Paks ajunsese de mult şi că lordul şambelan povestise deja Louisei şi lui Rudolph ce se petrecuse între timp. Uşa de la intrarea castelului era deschisă şi de-o parte şi de cealaltă îi aştepta un lung şir de valeţi. Ea şi cu Michael au fost escortaţi într-o cameră splendid decorată, cu ferestrele spre mare. Louise sări de pe sofa, s-o îmbrăţişeze pe Narina.

- Draga mea! Ai venit, sunt atât de fericită să te revăd! Tocmai începusem să ne întrebăm de ce întârziaţi atât. Ne era teamă să nu fi suferit vreun accident...

- Ne-am oprit câteva momente ia capela din pădure, spuse Narina când Louisei i se mai potoli entuziasmul.

- Oh, este încântătoare, dar nu aveam idee că ştiaţi de ea...

- Nu-i nimic, important este că aţi ajuns cu bine, adăugă prinţul Rudolph, şi vreau să-mi exprim recunoştinţa, nu doar Narinei, ci şi domnului Ward. Domnul şambelan mi-a povestit cât de grozav v-aţi descurcat la paradă.

Michael izbucni în râs.

- Sper, Alteţă, că nu v-am dat prea multe de făcut...

- Domnul şambelan ne-a spus ce idee minunată aţi avut dându-i prinţului Hans motive pozitive de discuţie. Suntem amândoi încântaţi de ideea Narinei în ceea ce priveşte „Grădina Plăcerii” şi îmi pare rău că nu am fost atât de deştept încât să-mi treacă prin cap o idee atât de genială.

- Vei fi cu adevărat ocupată, Louise, spuse Narina.

- Aş vrea atât de mult să mă ajuţi, Narina, draga mea, dar trebuie să pleci chiar acum. Domnul şambelan este îngrozit că s-ar putea afla că noi doi nu suntem la fel de deştepţi ca voi şi întregul Alexanderburg ar putea să vă prefere în locul nostru. Dar să bem un pahar de şampanie şi să ne luăm rămas-bun fericiţi.

- Cel puţin nu mă întorc singură acasă, spuse Narina.

II privi pe Michael cu înţeles, şi acesta adăugă:

- Cred că este corect să vă spunem că am fost la capelă ca să ne căsătorim. Narina este acum soţia mea.

Louise scoase un strigăt de bucurie.

- Oh, ce minunat, draga mea Narina! Ce fericit va fi tatăl tău când va afla!

- Nu cred că ştia mare lucru despre Michael, dar am să-i povestesc desigur, totul despre aventurile sale în Marele Joc.

Michael zâmbi.

- Nu face asta, Narina. Totul este un mare secret. Oricât de ciudat ar părea, gura lumii este însă slobodă.

Izbucniră în râs cu toţii şi prinţul Rudolph adăugă:

- Poate că ar trebui să vă informez şi eu, domnule Ward, fiindcă tot sunteţi aici... Cât timp am fost la Istanbul am citit ziare englezeşti pentru Louise, care le citeşte cu plăcere. Am aflat că The Morning Post a publicat câte ceva despre moartea contelui de Hereward, care cred că vă era rudă aproapiată.

- Este chiar tatăl meu! exclamă Michael.

- Tatăl dumitale! Dar articolul spune că moşteniorul acestuia este vicerege în India.

- într-adevăr, am fost vicerege în India, dar odată înrolat în Marele Joc, am renunţat la orice titlu nobiliar, din motive lesne de înţeles.

- îmi pare foarte rău de moartea tatălui tău, spuse Narina. Trebuie să fie un şoc teribil pentru tine.

- Tatăl meu a fost bolnav o timp îndelungată, şi ştiam că-i va veni sfârşitul curând. Fratele meu va avea grijă să se ocupe de înmormântare în absenţa mea.

Un timp, rămaseră cu toţii tăcuţi, după care prinţul Rudolph propuse:

- Ei, pentru că sunteţi proaspăt căsătoriţi, nu putem să lăsăm tristeţea să vă doboare tocmai acum. Haideţi să bem pentru sănătate, în speranţa că veţi fi fericiţi aşa cum sunt eu cu Louise.

- Să bem pentru asta, fu de acord şi lordul şambelan.

- îmi pare rău că par lipsit de ospitalitate, dar domnul şambelan ne-a spus că este esenţial ca nimeni să nu suspecteze că genialul orator de la paradă nu am fost eu şi că nu Louise a avut geniala idee a „Grădinii Plăcerilor", aşa că va trebui să ne despărţim aici. Nava de război vă va duce înapoi în

Anglia, fără grabă de data aceasta. Vă puteţi opri oriunde în drum, este de-ajuns să-l informaţi de planurile voastre pe căpitan iar el vă va îndeplini orice dorinţă.

- Mulţumim foarte mult, Alteţă, spuse Michael, plin de recunoştinţă.

Louise o îmbrăţişă pe Narina şi-i şopti la ureche:

- Sunt fericită că eşti contesă acum, draga mea Narina. Va fi mai uşor să te aduc înapoi să stai cu noi cât pofteşti şi nimeni nu va bănui că vreodată ai fost... eu!

- Am să încerc să mă coafez altfel când mă voi întoarce la Alexanderburg.

- Iar eu sper să arăt cu totul altfel atunci când vei reveni! murmură Louise.

- Vei avea un copil până atunci, sunt sigură, spuse Narina, înţelegând la ce se referea prietena ei. Michael şi cu mine vom fi foarte fericiţi să venim la botez.

- Trebuie! Vom aştepta cu nerăbdare acest moment!

Narina îi sărută pe toţi de rămas-bun.

- Îmi va fi dor de voi, le spuse lordul şambelan, dar mi-aţi dat atâtea de făcut, încât cred că nu voi mai avea timp să mă gândesc la altceva.

-Va trebui să-mi scrieţi şi să-mi povestiţi ce se mai întâmplă la palat! spuse Narina.

- Desigur, promise Louise.

Michael şi Narina îşi luară rămas-bun şi de la Paks şi Maria, care-i aşteptau în salonul de primire.

- Am dus bagajele pe vas, spuse Paks, şi am împachetat pentru domnul Ward destule haine din partea Alteţei Sale, ca să-i ţină de cald în timpul călătoriei spre Londra.

- Mă tem că v-am lăsat fără haine,,Alteţă, spuse glumind Michael.

- Sunt recunoscător că vă pot oferi ceva ce aveţi nevoie, dar nu numai atât, eu şi cu soţia mea ne vom gândi la un cadou de nuntă cât mai potrivit, pe care promit să vi-l expediez de îndată ce ajung la palat.

Narina îi mulţumi principelui, apoi oferi Măriei şi lui Paks câte un bacşiş. Când au ajuns pe puntea vasului, motoarele acestuia s-au pus în mişcare. Narina îl luă de mână pe Michael şi oftă:

- Va trebui să ne luăm rămas-bun şi de la Alexanderburg. Dar ne vom întoarce aici cândva.

- Aşa este, draga mea, dar te avertizez că sunt multe de făcut şi în Anglia şi va trebui să mă ajuţi, pentru că sunt nevoit să preiau responsabilităţile tatălui meu.

Narina râse.

- Cel puţin, vei deveni un om respectabil.

- Aşa m-am gândit şi eu, dar de fapt m-am căsătorit cu tine dintr-o mulţime de motive. Iar acum, voi avea prilejul să-ţi spun care sunt.

Căpitanul se apropie de ei.

- îmi pare bine să vă revăd, domnişoară Kenwin, i se adresă el Narinei, sunt încântat domnule Ward, sunteţi binevenit la bordul navei noastre.

- Cred că trebuie să vă spun, domnule căpitan, că domnişoara Kenwin este acum doamna Ward. Ne-am căsătorit în această după-amiază şi tocmai am aflat de moartea tatălui meu, contele de Hereward.

Narina văzu tulburarea pe chipul căpitanului, care încerca încurcat să bâiguie câteva urări pentru căsătorie, dar şi condoleanţe pentru moartea bătrânului Hereward. Reuşi să le facă pe amândouă, cu oarecare demnitate.

Când ajunseră în salon, căpitanul propuse:

- Poate ar fi mai potrivit să sărbătoriţi mâine această căsătorie, domnule conte.

- Desigur, fu Michael de acord. înţeleg că este un lucru cu totul neobişnuit ca echipajul să bea pentru o căsătorie şi o înmormântare în acelaşi timp.

- Mulţumesc pentru înţelegere, domnule conte. Sper să vă bucuraţi de călătoria de întoarcere acasă. Vom merge un timp pe lângă coastă, dar abia mâine vom trece Bosforul. Acolo, este un golf unde vom ancora pe timpul nopţii.

- Eu şi soţia mea apreciem eforturile dumitale, căpitane, răspunse Michael.

Pentru prima oară în atâtea zile, Narina îşi deschise bagajele şi scoase câteva rochii. Era suficient timp până când aveau să ajungă la Londra, aşa că puse lucrurile în garderoba cabinei.

Alese cea mai frumoasă cămaşă de noapte, se spălă, îşi pieptănă părul şi se sui în pat. Auzea voci în cabina alăturată şi înţelese că erau câţiva'stewarzi care despachetau hainele lui Michael. Când nava se puse din nou în mişcare, Michael intră din nou în cabină. în lumina lumânărilor, părea şi mai înalt. Purta un capot lung de catifea roşie pe care îl avusese pe timpul şederii în dormitorul prinţului Rudolph. închise uşa în urma sa şi se aşeză pe pat, lângă Narina.

- Eşti atât de frumoasă, oftă el, atât de frumoasă, încât mă întreb dacă nu cumva sunt mult prea norocos să găsesc pe cineva atât de perfect.

- Sper să gândeşti totdeauna aşa, Michael, pentru că tot ce s-a întâmplat la Alexanderburg a fost ireal; într-un fel, îmi este teamă că întorcându-mă la viaţa mea anostă nu te voi mai atrage.

Michael nu-i răspunse, dar îi adresă în schimb o întrebare:

- îţi dai seama că nu te-am sărutat, Narina?

- M-am gândit că o vei face după căsătorie, răspunse ea cu naivitate.

- Am vrut să te sărut din prima clipă, atunci când mi-ai salvat viaţa. Dar iată că îţi ofer acum şi inima mea.

- Este adevărat ce simţi pentru mine?

- Ce simt nu poate fi pus în cuvinte, draga mea. Vreau să fii o parte din mine, să-mi aparţii, şi acum ştiu că Dumnezeu mi te-a încredinţat numai mie.

- Oh, Michael, este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus

vreodată cineva, zise ea.

Apoi, încet, savurând momentul, Michael o îmbrăţişa şi o sărută pasional, parcă atingându-i dintr-odată inima şi sufletul.

- Te iubesc mai presus de cuvinte, draga mea, scumpa mea Narina. Am să te învăţ să mă iubeşti cu fiecare răsuflare şi cu fiecare gând, pentru eternitate.

- Cred că te iubesc deja, Michael. Mi-a fost teamă că te vei întoarce în India şi că am să vin acasă singură, fără tine.

- Chiar ai crezut că aş putea? Narina, noi am fost la Alexanderburg îndrumaţi de Dumnezeu, de destin, ne-a fost dat să ne întâlnim.

Cine ştie câte ne-a mai pus la cale Dumnezeu, când vom ajunge în Anglia.

- Totul este un mister, când tu eşti prin preajmă, Michael.

O sărută din nou. Sărutul lui deveni şi mai pasional.

- Te iubesc, Michael, te ador.

Bărbatul îşi scoase halatul şi urcă în pat, lângă ea.

- Eşti ireală, şopti el, nu-mi vine să cred că eşti a mea, am să ucid pe oricine va încerca să mi te fure.

- Nimeni nu va putea, sunt a ta, numai a ta...

- Nu chiar, scumpa mea, pentru că acum am să te învăţ ce înseamnă să fii a mea. Nu vreau să te sperii.

Narina râse.

- Cum aş putea fi înspăimântată de tine, Michael, când sunt atât de fericită, parcă plutesc printre stele...

Porţile paradisului se deschiseră şi urcară în înaltul cerului,

cufundaţi în extazul dragostei...

- Mă mai iubeşti, draga mea?

- Nu ştiam că dragostea poate fi atât de minunată... Dumnezeu le binecuvântase dragostea.

- Te iubesc, te iubesc, Michael.

Inima lui bătea alături de a ei intr-un dans al eternităţii. Orice s-ar fi întâmplat pe această lume, sau pe cea de dincolo, nu aveau să-şi piardă niciodată Dragostea...

Sfârşit.